

บทนำ

แรกพบ

ดาวดวงเล็กๆ ดาวตาชเติมท้องฟ้ากว้างที่แผ่อยู่เหนือผืนป่าอันเงียบสงบ ดวงจันทร์สวยเด่นลอยอยู่เหนือศีรษะส่องแสงอาบได้ห่มไม้อันอุดมสมบูรณ์ หากทอดสายตาจากเนินผาเล็กๆ ติดกับภูเขาสูงไปจะเห็นผืนป่าด้านล่างเป็นสีเขียวเข้มในความมืดไกลสุดลูกหูลูกตา

เจ้าของมือหนาปรับโฟกัสเลนส์กล้องถ่ายรูปให้จับอยู่ที่ดวงดาวที่สว่างที่สุดในค่ำคืนนี้

ดวงจันทร์...หากเลือกได้เขาเองก็ไม่อยากได้ภาพของดวงจันทร์เท่าไรนัก แต่เพราะเขาไม่ได้วางแผนล่วงหน้าก่อนเดินทางมากาญจนบุรี หากจะโทษแต่ดวงจันทร์ที่แย้มความงามว่าเป็น ‘ปัญหา’ ก็คงไม่ยุติธรรมนัก ผู้เก็บบันทึกภาพความงามของปัญหาไว้เป็นหนึ่งในความทรงจำดีๆ ในชีวิตดีกว่า

“เสียตายเนอะ บัวไม่น่าติดเวรเลย”

แทนคุณละสายตาจากช่องมองภาพ ลดกล้องถ่ายรูปในมือลง พลางเหลือบไปมองเจ้าของเสียงที่นั่งจิบเบียร์อยู่บนก้อนหินขนาดใหญ่ข้างหลังเขา

“ติดเวรแหละดีแล้ว ขึ้นมาด้วยคงบ่นจนหูชาที่ไม่เช็กให้ดีกว่าก่อนว่าวันนี้เป็นวันอะไร” แทนคุณหัวเราะอย่างขบขัน เมื่อจำได้ว่าคราวก่อนที่

เข้าป่าด้วยกันแล้วเป็นคืนแรมสี่ค่ำ นลิน หรือ ‘บัว’ บ่นแทบตายที่ตัวเอง
ขึ้นมาดูทางช้างเผือกบนผาไม่ทันคนอื่น เพราะมัวแต่เพลิดเพลินอยู่กับการ
กินข้างล่าง

กว่าจะตามมาถึง ฟ้ากลางคืนก็ถูกแสงจากดวงจันทร์รบกวนเข้า
เสียแล้ว หล่อนหาว่าเขาไม่บอกก่อนว่ามองเห็นได้แค่ช่วงหัวค่ำ แถมยัง
บ่นซ้ำซาก จนกลับออกจากป่าแล้วยังขุดมาบ่นได้ทุกครั้งที่มีมันไล่เขา

“ว่าแต่แฟนฉัน พราวเองก็ใช่ย่อย” สุริยนต์แซวสาวคนรักของ
แทนคุณที่คราวนั้นก็นั่งกินนั่งคุยอยู่กับนลินข้างล่าง แต่เมื่อเห็นรอยยิ้ม
ของเพื่อนจางหายไป เหลือไว้แต่สีหน้านิ่งขมิบราบเรียบ สุริยนต์ก็นึกได้ว่า
เขาไม่ควรพูดถึงผู้หญิงคนนั้นเลย “เอ่อ...โทษที ทุกทีก็มาด้วยกันสี่คนนี่
หว่า ฉันลืมหิวไปหน่อย ว่าแต่...คืนวันเพ็ญอย่างนี้คงไม่เห็นทางช้างเผือก
แล้วละเนอะ”

สุริยนต์เองก็รู้ดีอยู่แล้วว่าในคืนพระจันทร์เต็มดวง แสงจันทร์จะ
รบกวนการมองเห็นทางช้างเผือก รวมถึงวัตถุต่างๆ บนท้องฟ้า แทนคุณจึง
ไม่ได้ตอบอะไรและหันกลับไปถ่ายรูปดวงจันทร์เพื่อเตือนสติตัวเองว่า
เขาจะไม่ปล่อยให้ความทุกข์มารบกวนจิตใจจนขาดการวางแผนอัน
รอบคอบเช่นเดียวกับคืนนี้อีก

ทันใดนั้น แสงที่สว่างวาบขึ้นบนท้องฟ้าและเสียงใบไม้ที่สายลมพัด
จนไหวโอนก็ทำให้แทนคุณละสายตาจากช่องมองภาพ

ดวงตาเครียดซึ่งมองไปรอบๆ เช่นเดียวกับสุริยนต์ที่ยกกระป๋องเบียร์
ขึ้นกระดกจนหมด ก่อนจะมีมันแบนแล้วเหน็บใส่กระเป๋ากางเกงขณะลุก
ขึ้นยืน เพราะไม่คิดจะทิ้งให้เป็นภาระแก่ธรรมชาติที่ต้องใช้เวลาย่อยสลาย
ร่วมร้อยปี

“ทำทางฝนจะตกวะ ฉันว่าเรากลับไปทีเต็นท์ดีกว่า ไหนๆ ก็ไม่ได้
ดูอะไรแล้ว”

แทนคุณพยักหน้าเห็นด้วย ย่อกายลงเก็บอุปกรณ์กล้องถ่ายรูปลง

ในกระเป๋าก็ซึ่งเขาวางไว้บนพื้น เรียบร้อยดีแล้วจึงยกขึ้นสะพายบ่า แล้วปีนกลับลงไปด้านล่างอย่างระมัดระวัง

ความที่เนินผาในบริเวณนี้ไม่สูงมาก ใช้เวลาไม่นานนักแทนคุณ ก็เหยียบหินก้อนสุดท้ายกระโดดลงมาบนพื้นได้สำเร็จ

สุริยนต์ตามลงมาติดๆ แล้วหยิบไฟฉายมาเปิดส่องนำทางด้านล่าง ซึ่งแสงจันทร์ไม่สามารถทะลุช่องว่างระหว่างใบไม้ลงมาได้เต็มที่ อีกทั้งเมฆฝนดำทะมึนก็กำลังเคลื่อนผ่านเหนือศีรษะอย่างที่แน่ใจได้ว่าอีกสักพักคงบดบังแสงจันทร์ไปจนหมดสิ้น

เสียงน้ำตกดังขึ้นเรื่อยๆ บ่งบอกให้รู้ว่าใกล้จะถึงลานกว้างที่สอง หุ่นช่วยกันกางเต็นท์เอาไว้ตั้งแต่เย็น ทว่าทันทีที่สุริยนต์ก้าวนำออกมาจากบริเวณที่เต็มไปด้วยต้นไม้ใหญ่แผ่กิ่งก้านสาขา ดวงตาเขาก็สะดุดกับภาพสายรุ้งที่ทอดตัวโค้งอยู่เหนือธารน้ำตก

“เฮ้ย...ไฉ่แทน ดูนั่น!”

แทนคุณมองตามสุริยนต์ไปทางต้นน้ำ ภาพรุ้งจันทรา¹ ทำให้เขา รีบวางกระเป๋าไปเพื่อหยิบกล้องถ่ายภาพขึ้นมาเปลี่ยนเลนส์ให้เหมาะสม เนื่องจากปรากฏการณ์แบบนี้หาดูได้ค่อนข้างยาก และเท่าที่เขาทราบก่อนหน้านี้ยังไม่เคยมีรายงานการพบรุ้งจันทราในประเทศไทย

ดังนั้นก่อนเมฆฝนจะบดบังดวงจันทร์จนปรากฏการณ์พิเศษนี้จางหาย แทนคุณจึงอยากเก็บภาพมันไว้เป็นที่ระลึก

เปรี๊ยะ!

---

¹ รุ้งจันทรา (Moonbow) เกิดจากการหักเหของแสงจันทร์ผ่านละอองน้ำ มักเกิดบริเวณน้ำตกหรือที่มีละอองน้ำมากพอในคืนพระจันทร์เต็มดวงหรือเกือบเต็มดวง รุ้งจันทราเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นได้ยากเนื่องจากอาศัยปัจจัยหลายอย่าง ได้แก่ ละอองน้ำต้องอยู่ในทิศตรงข้ามกับดวงจันทร์ ดวงจันทร์ต้องอยู่สูงไม่เกิน 42 องศา และต้องเป็นช่วงที่ท้องฟ้ามืดสนิทเท่านั้น

ฟ้าผ่าลงในบริเวณใดบริเวณหนึ่งอย่างรุนแรงจนท้องฟ้าสว่างวาบ
แทนคุณสะดุ้ง ชะงักมือจากการเปลี่ยนเลนส์กล้องถ่ายรูปชั่วคราว
แล้วก็นิ่งไปอย่างประหลาดใจเมื่อได้ยินเสียงอะไรแปลกๆ ดังมาจากต้นน้ำ
ตึก!

“อะ!” เสียงนั้นคล้ายเสียงผู้หญิงร้องอุทาน

เขามองไปทางต้นเสียงโดยอัตโนมัติ แต่ต้นไม้ที่ขึ้นเลียบบริเวณ
บริเวณนั้นทำให้เขามองไม่เห็นอะไรผิดปกติ

ทันใดนั้นสายฝนที่เริ่มโปรยปรายลงมาก็ทำให้แทนคุณตกใจ เขา
รีบเก็บกล้องใส่กระเป๋า เพราะราคาเลนส์เทียบเท่ากับเงินเดือนของเขา
หลายเดือนเลยทีเดียว

“ไปๆ” แทนคุณชวนเพื่อนวิ่งเข้าไปหลบฝนในเดินท์

แน่นอนว่าสิ่งแรกที่เขาทำคือการเปิดกระเป๋าออกมาตรวจสอบ
ความเสียหายของเลนส์ จากนั้นจึงทำความสะอาดอย่างดีแล้วห่อพลาสติก
เพื่อกันความชื้น เพราะฟังจากเสียงแล้วฝนน่าจะเริ่มลงเม็ดหนาขึ้นเรื่อยๆ

“อดได้รูปร่างจันทร์หา แคมยังเกือบเสียค่าเลนส์อีกนะแก” สุรียนต์
หัวเราะ แทนคุณจึงอดเสียตายไม่ได้ที่เขาถ่ายรูปไว้ไม่ทัน แต่ก็ยังตื่นตา
ตื่นใจไม่หาย

“เออ...จริงสิ” แทนคุณฉุกคิดถึงเสียงที่เขาได้ยินหลังฟ้าผ่าเมื่อครู่
“เมื่อก็แก่ได้ยินเสียงอะไรแปลกๆ หรือเปล่า”

“น่าจะฟ้าผ่ากิ่งไม้หรืออะไรหล่นลงมาละมั้ง แม่...หนาวอะ” สุรียนต์
ไม่ได้สนใจเรื่องเสียงแปลกๆ นัก เปิดกระเป๋าหยิบเสื้อแขนยาวอีกตัวมา
สวมทับ ทว่าแทนคุณยังรู้สึกตึงใจกับเสียงผู้หญิงที่แว่วมาไกลๆ กับเสียง
วัตถุบางอย่างหล่นกระทบพื้น “เข้าป่าคราวนี้ช่วยฉิบเป้ง ดาวก็ดูไม่ได้
ฝนยังจะตกอีก”

“แต่ฉันได้ยินเหมือนเสียงผู้หญิงร้อง...ตอนที่มืออะไรบางอย่างหล่น
ลงมาด้วย”

คำพูดนั้นทำให้สุริยนต์ขมวดคิ้วอย่างเหลือเชื่อ

“เหรวอะ”

แทนคุณพยักหน้า

“ฉันไม่เห็นได้ยิน แกหูแหว่อะดิ” สุริยนต์หัวเราะแล้วหาวหวอด ลืมตัวลงนอนพลางดึงผ้าห่มมาคลุมกาย “หรือไม่ก็อาจจะเป็นเสียงของ... นางฟ้าตกสวรรค์”

การวิเคราะห์แบบติดตลกนั้นทำให้แทนคุณสันสิริระยี้มๆ แต่ไหนแต่ไรอาจารย์ประจำคณะวิทยาศาสตร์อย่างเขาไม่เคยเชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติ บิดาเขาเองก็เป็นอาจารย์ เชี่ยวชาญด้านฟิสิกส์ดาราศาสตร์ แทนคุณจึงโตมากับหลักการและเหตุผล เชื่อว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นบนโลกต้องพิสูจน์ได้เสมอ

“ว่งวะ นอนเหอะแทน ฟุ้งนี้จะได้ตื่นมาดูพระอาทิตย์ขึ้นก่อนกลับ”

“เออ เตี่ยนอน” แทนคุณก็ไม่คิดว่าฝนตกแบบนี้จะยังทำอะไรได้อีก เขาเก็บเลนส์กล้องถ่ายรูปเรียบร้อยแล้วเอาไปวางข้างๆ กระเป๋ากล้อง ดูดาวที่อุตสาหกรรมเข้าป่ามาเพื่อชื่นชมความงามของจักรวาล น่าเสียดายที่นอกจากไม่ได้ทำตามเป้าหมายแล้ว ยังต้องมานอนแข็งอยู่ในเต็นท์เพราะอยู่ๆ ฝนก็ตกลงมาอีก

แทนคุณไม่ได้สนใจเรื่องเสียงแปลกประหลาดที่ฟังคล้ายเสียงร้องอุทานของผู้หญิงอีก เพราะเมื่อวิเคราะห์แล้ว... ตึกดินปานนี้ผู้หญิงที่ไหนจะมาอยู่กลางแจ้งได้

มือหนาหีบเสื่อกันหนาวมาสวม ก่อนจะดับไฟฉายทิ้งตัวลงนอนข้างๆ เพื่อนร่วมทริป แล้วจึงสรุปว่าเขาคงหูผาดไปเอง

แต่กระนั้น... เสียงฝนกระหน่ำก็ทำให้เขาไม่สามารถหลับตาลงได้โดยง่าย

นัยน์ตาสีรัตติกาลเหม่อมองเพดานผ้าใบของเต็นท์ แขนขวาก่ายหน้าผาก เมื่อหวนนึกถึงเหตุการณ์เลวร้ายในคืนที่เขาขับรถฝ่าสายฝนไป

หาใครบางคนและพบหล่อนนอนกุ่มท้องอยู่บนเตียงอย่างเจ็บปวดทรมาน
เลือดสีแดงฉานไหลอาบเรียวขางาม

‘พราว! พราว! มันเป็นแบบนี้ได้ยังไง’

แทนคุณยังจำภาพอดีตสาวคนรักตอนที่เขาวิ่งไปอุ้มร่างหล่อนเพื่อ
พาไปโรงพยาบาลได้ แต่เพราะไม่อยากจะทำอะไรเกี่ยวกับผู้หญิงคนนั้นอีก
เขาจึงขับไล่ความมรดกร้าวออกไปด้วยการปิดเปลือกตาลงและบังคับตัวเอง
ให้จมลงสู่ห้วงนิทรา

เส้นแสงสีแดงของฟ้าวันใหม่ค่อยๆ เลือนหายไปหลังดวงอาทิตย์
เคลื่อนสูงขึ้นตามลำดับ แทนคุณก้มลงมองภาพล่าสุดที่เขาบันทึกได้ใน
กล้อง ริมฝีปากหยักลึกที่ล้อมด้วยหมวดเคราขยับยิ้ม ก่อนจะเก็บอุปกรณ์
ปืนผากลับลงมาที่เตียง

เสียงกรนของสุรียนต์ที่ยังหลับสนิททำให้แทนคุณชะงักมือที่กำลัง
แหวกผ้าใบทางเข้า แล้วสายศีระชะน้อยๆ ที่คนชวนเขาตื่นมาดูพระอาทิตย์
ขึ้น ป่านนี้ยังเพลิดเพลินอยู่กับการเข้าเฝ้าพระอินทร์

ประเดี๋ยวตื่นมาจะสมน้ำหน้า!

แทนคุณหัวเราะอย่างขบขัน กระทั่งเก็บเป็อุปกรณ์ถ่ายรูปเข้าที่
เรียบร้อย จึงหยิบผ้าขนหนูก้าวไปยังริมธารใสสะอาดจมนองเห็นตะกอน
สีเขียวขุ่นเบื่องล่าง

เขาพาดผ้าไว้บนก้อนหินใกล้ๆ ตามด้วยถอดเสื้อกองไว้ด้วยกัน
เพียงไม่นานร่างสูงราวร้อยแปดสิบเซนติเมตรก็เหลือเพียงกางเกงบ็อกเซอร์

ชายหนุ่มกระโดดลงธารน้ำใส เขาไม่จำเป็นต้องกังวลว่าจะพุ่งลง
มาเจออันตรายใดๆ เนื่องจากเคยมากางเตียงลี้ภัยหลายครั้ง
จึงรู้ระดับความตื้นลึกของลำธารเป็นอย่างดี

อากาศที่ค่อนข้างชื้นหลังฝนตกมาค่อนคืนทำให้น้ำในลำธารเย็น
นิดหน่อย แต่ก็ทำให้เขาสดชื่นขึ้นไม่น้อย และเพลิดเพลินไปกับการดำน้ำ

แหวกว่ายไปทางสระขนาดใหญ่ติดกับเนินผา ซึ่งมีน้ำตกลงมากระทบโขดหิน

แทนคุณเฝ้ารอขึ้นสูดรับอากาศบริสุทธิ์อีกครั้ง ละอองสีขาวยของ น้ำตกที่สาดกระเซ็นเป็นฟองฝอยให้ความรู้สึกสดชื่นพอๆ กับกลิ่นอายของ ต้นไม้ใหญ่ที่โอบล้อมสระอย่างหนาแน่น เขากวาดตาขึ้นชมความอุดม สมบูรณ์ของธรรมชาติรอบตัว ก่อนจะสะดุดตาเข้ากับบางสิ่งที่น่าสนใจอยู่ ได้ต้นไทรยักษ์อย่างจัง

ผู้หญิง!

แทนคุณเบิกตากว้าง ร่างขาวนวลนั้นไม่สวมเสื้อผ้าติดตัวเลยสักชิ้น แต่ครู่เดียวเท่านั้นเขาก็กะพริบตาปริบๆ รีบหันหน้าไปอีกทางเพราะ คิดว่าตัวเองคงตาผาดไป

แต่เมื่อค่อยๆ หันกลับมาอีกครั้ง ภาพเดิมก็ยังคงแจ่มชัด

หญิงสาวสั้นระริกทั้งที่เปลือกตายังปิดสนิท บ่งบอกให้รู้ว่าหล่อนอาจกำลัง ไม่สบายเพราะฝนที่ตกหนักเกือบตลอดคืน

เป็นอะไรมากหรือเปล่านะ

เมื่อมองไปรอบๆ แล้วไม่เห็นที่พักหรือคณะเดินทางของหล่อน แทนคุณจึงตัดสินใจว่ายน้ำไปใกล้ๆ หมายถึงจะปลุกมาสอบถามเพื่อให้ความช่วยเหลือ

หอม...เป็นสิ่งแรกที่เขารู้สึกได้ทันทีที่เข้าไปใกล้หล่อน ยิ่งใกล้ก็ยิ่งหอมราวกับกลิ่นดอกไม้เจนนอดประหลาดใจไม่ได้ว่าแถวนี้มีดอกไม้ขึ้นอยู่ตรงไหนกัน

แทนคุณรู้สึกได้ว่ากลิ่นนั้นมาจากตัวหญิงสาวมากกว่า

เหตุใดถึงตัวหอมขนาดนี้...เขาเผลอมองสำรวจร่างกายหล่อนแค่ครู่เดียว ทรวงอกอิมเต็มที่มีปลายยอดสีหวานราวกับเชอร์รี่ทำลายความสงสัยต่างๆ ของเขาไปสิ้น

แทนคุณรู้สึกได้ว่าเลือดหนุ่มในกายร้อนผ่าวทั้งที่ตัวเองยังแช่อยู่ใน

กระแสน้ำเย็นเฉียบ ยิ่งเมื่อกวาดตาไปตามร่างเหยี่ยวบนที่นอนขดอยู่ริมเตียง ผิวกายขาวละมุนและกลิ่นหอมรัญจวนใจจากเนื้อตัวหล่อนก็ทำให้เขานึกอยากก้มหน้าลงไปฝังจมูกไกล้ๆ เพื่อพิสูจน์ความหอมหวานของเซอร์รี

บ้าชะมัด! แทนคุณจะถูกคิดได้เสียก่อนว่าสาวเนื้อหอมกำลังไม่สบาย เขาตัดสินใจหันไปมองโบหน้าหล่อนเพื่อหลีกเลี่ยงจากความปรารถนาดิบเถื่อนตามสัญชาตญาณบุรุษเพศ แต่แล้วเขาก็รู้สึกราวกับมีอะไรบางอย่างพุ่งเข้ากระแทกหัวใจอย่างรุนแรง

เทพธิดา...

ตอนอยู่กลางลำธารเขาไม่ทันได้สังเกตเห็นโบหน้าหล่อน แต่พอเข้ามาไกล้ๆ เขาก็เห็นชัดเจนว่าหล่อนมีคิ้วเรียวโค้งดั่งคันศร แขนงตาสีดำสนิท จมูกเรียวได้รูปปรับกับริมฝีปากอímสีชมพูระเรื่อ และเนื้อตัวที่เห็นเมื่อครู่ก็ขาวนวลปราศจากไผ่ฝั้วรอยแผลเป็นใด

ให้ตายสิ! หล่อนราวกับหลุดมาจากความฝันของผู้ชายทั้งโลก

แทนคุณหลงลืมความคิดที่จะช่วยเหลื่อหล่อนไปชั่วขณะ ตั้งแต่เกิดมาสามสิบห้าปี เขาไม่เคยเจอผู้หญิงคนไหนงดงามหมดจดขนาดนี้มาก่อน แต่เมื่อประเมินจากหน้าตาแล้ว หล่อนน่าจะอายุประมาณสิบห้าสิบหก แทนคุณชบครามแน่นอนอย่างโมโหตัวเองที่เผลอคิดออกุศลกับเด็ก แถมเป็นเด็กที่กำลังไม่สบาย!

“คุณ” ชายหนุ่มพยายามไม่สนใจความเย้ายวนใดๆ ของเด็กเนื้อหอมอีก แต่เมื่อเรียกอยู่สองสามครั้งแล้วเห็นว่าว่าหล่อนจะไม่รับรู้ แทนคุณก็จับแขนหล่อนหมายจะเขย่าตัว

เขาสะดุ้งเฮือก เนื้อตัวหล่อนร้อนจี๋ บ่งบอกให้รู้ว่าถูกฝนเล่นงานหนักกว่าที่คิด

เป็นจังหวะเดียวกับที่แทนคุณเพิ่งสังเกตเห็นรอยเลือดแห้งกรังภายใต้เรือนผมสีดำสนิท เขาจึงนึกถึงเสียงประหลาดเมื่อคืนขึ้นมาได้

บางทีเสียงตุ้บที่ได้ยินอาจไม่ใช่เสียงวัตถุหล่นกระทบพื้น แต่อาจมี

ใครสักคนดีที่ีระห่ล่อน!

ตอนนั้นเขาคุ่นๆ ว่าได้ยินเสียงผู้หญิงร้อง ดังนั้นเมื่อพยายามมองหาเสื้อผ้าสตรีในบริเวณใกล้เคียงแล้วไม่พบ แทนคุณจึงยังแน่ใจว่าห่ล่อนต้องเผชิญเรื่องเลวร้ายมา

ระยำ! เขานึกโมโหคนใจทรามที่ทำร้ายเด็กอายุเพียงเท่านี้ได้ลงคอ แทนคุณตัดสินใจว่ายน้ำกลับไปเอาผ้าขนหนูมาห่อร่างหญิงสาวที่กำลังทุกข์ทรมานด้วยพิษไข้ แล้วอุ้มห่ล่อนขึ้นมา พลันประหลาดใจว่าเหตุใดห่ล่อนถึงมีน้ำหนัก ‘เบา’ กว่าที่คิด แต่ในสถานการณ์คับขันเช่นนี้ แทนคุณก็เลือกขับไล่ความสงสัยออกไปจากสมองแล้วกลับไปตะโกนปลุกสุรียนต์ในลานกางเต็นท์

“ไอ้สุ ตื่น! เราต้องกลับรีฮอร์ตเดี๋ยวนี!”

กว่าชายหนุ่มทั้งสองจะพาสาวเนื้อหอมกลับออกจากป่าลึกด้านหลังรีฮอร์ตที่พักอาศัยได้ก็ปาเข้าไปย่านธญา ความที่รีฮอร์ต ‘เคียงตะวัน’ อยู่ห่างจากตัวเมืองมากโข อีกทั้งถนนลาดยางมะตอยที่ตัดผ่านหน้าทางเข้ารีฮอร์ตก็ไม่มีไฟทางหลวงเลยสักดวง ค่อนข้างอันตรายหากต้องเดินทางไปไหนมาไหนในยามวิกาล ชายหนุ่มทั้งสองจึงปรึกษาหารือกันว่าจะรอดูอาการห่ล่อนสักคืนก่อน

ดังนั้นพอเห็นสาวใช้ที่ได้รับมอบหมายให้ดูแลคนป่วยเดินผ่านห้องโถงของบ้านขณะพวกเขา กำลังจัดการอาหารมื้อเช้า ในฐานะทายาทเจ้าของรีฮอร์ต...สุรียนต์จึงถือโอกาสตามอาการสาวนิรนามเสียหน่อย

“แม่เนื้อหอมเป็นยังงั้บ้าง” เขาถือวิสาสะเรียกห่ล่อนว่า ‘แม่เนื้อหอม’ ไปแล้วเรียบบ้อย เพราะกะลันหอมละมุนจากร่างกายห่ล่อนไม่จางลงเลยตลอดการเดินทางกลับออกจากป่า

“ยังไม่รู้สึกตัวเลยคะ คุณสุ แต่ไข้ลดลงจากเมื่อคืนแล้ว แก้วเลยมาต้มจ๊กว่าจะลองปลุกคุณเขาขึ้นมากินคะ” แก้วตาเหลือบตามองสำหรับ

อาหารที่ต้นถั้ออยู่ประกอบการรายงาน

“จั้นเอามาเนี้” สุรียนต์ก็คว้ามือเรียกพลางรวบซื้อไข้วข้างจันที่ต้นเพ็งกินอิม “เดี๋ยวจั้นกับไ้อัแทนจัดการต่อเอง แก้วดูแลเขามาทั้งคีนแล้ว คงไม่ค้อยไदनอน ถ้ายังงักก็ไปพักผอนเถอะ”

“คะ คุณสุ” แก้วตาสงสำหรับให้ชายหนุ่มที่กำลังลุกขึ้นจากโต๊ะอาหาร “จั้นแก้วขอตัวไปทำความสะอาดห้องข้างบนให้เรียบร้อยก่อนนะคะ”

“อยากทำอะไรก็ตามสบายเลยจ๊ะ”

เมื่อสาวใช้้วยสามสิบต้นๆ ขึ้นบันไดไปด้านบนแล้ว แทนคุณก็รวบซื้อพลางยกแก้วน้าขึ้นดื่มเพราะเริ่มอิมเช่นกัน

“ไป ไ้อัแทน” สุรียนต์พยักหน้าชักชวน ทว่าอีกฝ่ายกลับมีท่าทางนิ่งเฉยกว่าที่คิด

“แกไปเถอะ”

“อ้าว แล้วแกจะไปไหนละ”

“จั้นไม่่อยากยุ่ง” แทนคุณตอบตรงๆ เพราะเหตุที่ทำให้เขาต้องหลบความวุ่นวายในเมืองหลวงมาเสียแผลใจในเมืองกาญจน์ก็เริ่มต้นมาจาก ‘ผู้หญิง’

ตั้งนั้นแค่ไดยินว่าเด็กเนื้อหอมอาการดีขึ้น แทนคุณก็ไม่่อยากไปสูงสิงกับหล่อนมากเกินความจำเป็น

แม้ว่าเมื่อวานเขาจะมีความปรารถนาบางอย่างตอนเห็นหล่อนครั้งแรกบริเวณริมตลิ่ง แต่เขาก็รู้ดีว่านั่นเกิดขึ้นตามสัญชาตญาณของบุรุษเพศ เขาไม่ได้มีความรู้สึกอะไรต่อหล่อนเป็นพิเศษ นอกเสียจากู้สึกว่าหล่อนสวย และผู้หญิงสวยก็ไม่ต่างอะไรกับกุหลาบงามที่เต็มไปด้วยหนามแหลมคม

ยิ่งใกล้...ยิ่งสัมผัส...ยิ่งเก็บมาเซยชม ก็ยิ่งเจ็บเพราะความลุ่มหลงที่ทำให้ไมู่้ตัวเลยว่าได้ผลจจับลงไปตรงคหมนาม!

อันที่จริงแทนคุณก็ไม่ได้คิดว่าจะเก็บเอาประสบการณ์ร้ายๆ ของ

ตัวเองมาเป็นเหตุผลในการชิงชิงผู้หญิงทุกคนบนโลกหรอก แต่เขาแค่อยังอยู่ในช่วงที่เรียกว่า ‘ชยาด’ จนอยากใช้เวลาอยู่กับตัวเองและธรรมชาติมากกว่า ไม่อย่างนั้นเขาก็คงไม่เก็บกระเป๋าเดินทางมาต่างจังหวัด และแน่นอนว่าเขาจะไม่นำ ‘ความวุ่นวาย’ มาให้ตัวเองตอนนี้

“ไม่อยากยุ่ง แต่ช่วยเขามาเนี่ยนะ”

“ถ้าแกู้จักคำว่า ‘มนุษยธรรม’ แกจะไม่ถามฉันแบบนี้ ‘ไอ้สุ’”

เจอย้อนเข้าให้อย่างนั้น สุริยนต์ก็ถึงกับเหวอ แต่ยังไม่ทันได้สรรหาถ้อยคำมาได้ตอบอย่างเผ็ดร้อน แทนคุณก็ขยับกายลุกจากโต๊ะอาหาร ตั้งท่าจะปลีกตัวขึ้นไปบนชั้นสอง เป็นจังหวะเดียวกับที่ชายหนุ่มร่างท้วมคนหนึ่งวิ่งพรวดเข้ามาในห้อง

“คุณสุ! เกิดเรื่องใหญ่แล้วครับ น้องล่ายองร้องจะคลอดลูกครับ!”

คำพูดร้อนรนของชายผู้นั้นทำให้สุริยนต์ตะลึง

“อะไรนะ! น้องล่ายองจะคลอด” ว่าแล้วสุริยนต์ก็วิ่งลงมารับอาหารของแม่เนื้อหอมลงบนโต๊ะ แล้วหันไปฝากฝั่งเพื่อน “ไอ้แทน ถ้ายังงเรื่องแม่เนื้อหอมแกจัดการแล้วกันนะ ฉันไปดูน้องล่ายองก่อน”

“อ้าวเฮ้ย!” แทนคุณพยายามจะรั้งอีกฝ่าย แต่สุริยนต์ก็หันมาย้อนเขาด้วยคำพูดสั้นๆ

“มนุษยธรรม”

จิตเลย...ราวกับปลายดอกแสดลมคมพุงแทงทะลุหัวใจอย่างอำมหิต!

แทนคุณชบกรามเบาๆ ผิดกับสุริยนต์ที่ยักคิ้ว ก่อนจะรีบตามคนงานออกไปดูอาการน้องล่ายองซึ่งเป็นโคแม่พันธุ์ตัวโปรด ทิ้งให้คน ‘มนุษยธรรม’ ล้าเลิศได้แต่ถอนหายใจอย่างกลัดกลุ้ม

ทำไมเขาต้องมาเจอเรื่องวุ่นวายแบบนี้ด้วย!

แทนคุณบ่นในใจ แต่ไหนๆ เขาก็ช่วยหล่อนมาแล้ว กับแค่เดินไปปลุกหล่อนกินข้าว ขอเบอร์ติดต่อญาติมารับกลับบ้าน คงไม่ยุ่งยาก ‘วุ่นวาย’ เท่าไรหรอกมั้ง

1

แม่เนื้อหอม (จอมรุ่น)

บ้านไม้สักทองสองชั้นตั้งอยู่บนเนินเขาเตี้ยๆ ของริสอร์ต เคียงตะวัน อาจารย์หนุ่มมุกสำหรับอาหารออกมา มองตรงไปยังทุ่งหญ้ากว้างด้านล่างอันเป็นโซนบ้านพักสำหรับลูกค้าซึ่งมีอยู่ทั้งสิ้นสิบหกหลัง แต่ละหลังสร้างจากท่อนซุงสีน้ำตาลเข้มเหมือนกัน ส่วนรอบๆ ทุ่งหญ้าง่ายเป็นแนวต้นไม้เขียวชอุ่ม คุ่มรินสบายตาด้วยบรรยากาศผืนป่า

แทนคุณก้าวตรงไปยังบ้านไม้ซุงหลังแรกที่สุริยนต์มีน้ำใจให้เป็นที่พักชั่วคราวแก่สาวเนื้อหอม แต่พอเปิดประตูเข้าไปเท่านั้น เขาก็ต้องนิ่งงันเมื่อพบว่าหล่อนตื่นแล้ว

ร่างแน่นน้อยสวมชุดนอนสีขาวยาวแขนตักตานั่งอยู่บนเตียงขนาดสามฟุตครึ่ง ดวงตากลมโตกวาดมองไปรอบห้องอย่างสงสัยใคร่รู้ ก่อนจะหันมาประสานสายตาเขา

ไว้เดียงสา...เป็นคำแรกที่ปรากฏขึ้นในหัวใจเมื่อได้สบตาหล่อน

แทนคุณไม่เอียงคอเลยแม้ว่าหล่อนจะมีแววตาเหมือน ‘เด็กทารก’ มากขนาดนี้ และเพียงแค่มองเห็นแววตาของนางก็รู้สึกอึดใจเดียว ภาพหล่อนนอนเปลือยบริเวณริมหน้าต่างเมื่อวานก็วนเวียนกลับมาโดยอัตโนมัติ

ร่างกายของเขาแข็งทื่อไปกับความเย้ายวนของหล่อนราวต้อง

คำสาป

แล้วกัน! แทนคุณหลบสายตาสาวนิรนาม หูทั้งสองข้างแดงกำ เพราะอายตัวเองที่ผลคติดอกกุศลกับเด็กง่าย ๆ ทั้งยังหวั่นเกรงว่าเด็กจะคิดว่าเขาเป็นคนทำมีดีมีร้าย เนื่องจากเขาในตอนนั้นไม่ได้โกนหนวดโกนเครา ให้เรียบร้อย มองเดินๆ อาจดูน่ากลัวไปหน่อย แต่การที่เด็กยังไม่มียี่ที่ชำระแคะระคายหรือสงสัยใดๆ ก็ทำให้แทนคุณลดความเกร็งลงได้บ้าง

“ตื่นแล้วหรือ” ชายหนุ่มทักทายแล้วแนะนำตัว “ผมชื่อแทนคุณ เป็นคนช่วยคุณออกจากป่า นี่ผมเอาใจกลับมาให้”

ขับไล่ความคิดสกปรกออกไปแล้ว แทนคุณก็ตรงไปนั่งบนเก้าอี้ข้างเตียงสี่เสาขนาดสามฟุตครึ่ง แล้ววางสำหรับอาหารไว้บนโต๊ะวางโคมไฟเล็ก ๆ “เรียกผมว่าแทนก็ได้ คุณชื่ออะไร”

เป็นเวลานานที่หล่อนเอาแต่มองเขานิ่งๆ โดยไม่พูดไม่จา แทนจึงคุณอดกังวลไม่ได้ว่าแม่เนื้อหอมเริ่มระแวงเขาขึ้นมาแล้วหรือเปล่า

“ว่าไง...ชื่ออะไรล่ะเรา” ชายหนุ่มพยายามแสดงความเป็นกันเอง ด้วยการยิ้มให้หน่อยๆ และใช้ภาษาที่ดูเป็นทางการน้อยลงกว่าเมื่อครู่

นาที่นั่นเองที่เจ้าหล่อนกะพริบตาปริบๆ เหมือนไม่รู้ว่าจะตอบคำถามนี้อย่างไร

“อ้าว...เอาแต่เงียบ เป็นไป๋หรือ” ยอมรับว่าด้วยหน้าที่การงาน ทำให้อาจารย์แทนคุณ ดริณภัทร ไม่ชอบคนอ้ำๆ อึ้งๆ แต่การที่หล่อนยังเอาแต่ทำหน้างั้นก็ทำให้เขาเริ่มประหลาดใจ

หรือจะเป็นไป๋จริงๆ กันนะ...ตั้งคำถามกับตัวเองได้ไม่ทันไร สาวนิรนามก็เริ่มขยับปากพูด

“เป็นไป๋”

“เฮ้ย!” แทนคุณอุทาน ทำเอาเจ้าหล่อนสะดุ้ง “เป็นไป๋แล้วพูดได้ยังไง”

“เป็นไป๋...แล้วพูด...ได้ยังไง” หล่อนกะพริบตาปริบๆ ขยับปากตาม

เขาแบบกลัวๆ กล้าๆ

คนอายุมากกว่าถึงกับนั่งอึ้ง แวบแรกเขาคิดว่าหล่อนทรมานมิให้จึง
เปลือยขบกรามแน่น แต่ดวงตาแป๋วแหวนคู่นั้นกลับดูไร้เดียงสาราวกับเด็ก
น้อยในวัยเริ่มหัดพูดมากกว่า

ไม่หรือหน้า...ชายหนุ่มไม่อยากคิดในแง่ร้าย แต่ผ้าก๊อชที่ยังแปะอยู่
ใต้เรือนผมด้านขวาก็ทำให้เขาอดคิดไม่ได้ว่าสมองหล่อนอาจได้รับการ
กระทบกระเทือนอย่างรุนแรง

“เธอ...” เขาขึ้นไปยังหล่อนอย่างไม่มั่นใจนัก “ไม่ได้แก๊งค์ไซ้ไหม”

“เธอ...” หล่อนชี้มาที่เขา กลอกตาไปมาเล็กน้อยราวกับทบทวนว่า
เมื่อครู่เขาถามอะไร พอนึกออกได้ก็ยิ้มกว้าง “ไม่ได้แก๊งค์ไซ้ไหม”

เวร! รอยยิ้มพิมพิใจและสายตาที่หล่อนมองเขาดูใส่ออกเกินกว่าจะ
เสแสร้ง แต่เพราะแทนคุณไม่ได้เตรียมตัวมารับมือกับสถานการณ์แบบนี้
เขาจึงเลือกตัดปัญหา

“กินโจ๊กก่อนแล้วกัน” บางที่เขาอาจต้องลองไปปรึกษาสุรียนต์ใน
ภายหลังว่าจะจัดการกับหล่อนอย่างไร แต่เมื่อยกชามโจ๊กขึ้นมาส่งให้
เจ้าหล่อนกลับเหลือบตามองโจ๊กในชามสลับกับสบตาเขาอย่างงงัน “อย่า
บอกนะว่าไม่เคยกินโจ๊ก”

“ยะ...”

“อะๆๆ” ชายหนุ่มรีบดักคอด้วยการชี้ปากหล่อนเสียก่อนที่จะพูด
ตามเขาทั้งหมดอีกรอบ หญิงสาวจึงชะงักไปชั่วขณะ สายตางุนงงสงสัย
ในท่าทางของเขา

แทนคุณถอนหายใจยาว หยิบซ้อนขึ้นมาตักโจ๊กเป่าเบาๆ แล้วเอา
ไปป้อน นึกไม่ถึงเลยว่าหล่อนจะยังคงมองหน้าเขาเหมือนไม่รู้ที่กำลังทำ
อะไร

“อ้าปาก” แทนคุณสั่งอย่างกุ่มๆ ส่วนหญิงสาวทำหน้างง

“อ้าปาก?” หล่อนขมวดคิ้วน้อยๆ จนเขาแน่ใจทีเดียวว่าถ้าไม่ได้ถือ

ซามอยู่มือหนึ่งและถือซ็อนอยู่อีกมือหนึ่ง เขาคงได้กุมขมับเพราะอากัป-
กิริยาเหมือนเด็กเฟิงหัดพูดของหล่อนเป็นแน่แท้

“อ้าปากนะ ไม่รู้จักหรือ อ้าปากแบบนี้...อ้า...”

ชายหนุ่มทำให้ดูเป็นตัวอย่าง สาวนิรนามนิ่งงันไปครู่หนึ่งก็ค่อยๆ
อ้าปากตาม

“อ้า...”

“นั่นละ” เขาไม่รอช้าเอาซ็อนใส่ปากหล่อนทันที

“อ๊ะ!” หล่อนตกใจทำท่าจะคายทุกอย่างออก แทนคุณจึงรีบเอา
ซ็อนกลับมาใส่ในซามแล้วปิดปากหล่อนไว้อย่างรวดเร็ว

หญิงสาวร้องประท้วงในลำคอ สีหน้าแหยๆ เหมือนคนถูกรังแกจน
ดูน่าสงสาร แต่หลังจากสัญชาตญาณบังคับหล่อนให้กลืนมันลงไป ดวงตา
ที่คล้ายกำลังทุกข์ทรมานก็พลันแวววาวขึ้นอย่างมีความสุข

เด็ก! แทนคุณแอบขำท่าทางของแม่เทพธิดาทารก แต่พอเอามือ
ออกแล้วเห็นริมฝีปากอ้อมยิ้มกว้าง ดวงตาเหลือบมองซามโຈິกสลັບกับมอง
เขาราวกับเห็นเป็นเทวดาที่เนรมิตความสุขให้ได้ ความรู้สึกขำก็กลับกลายเป็น
เอ็นดู

“อ่อยละสิ” ชายหนุ่มไม่แน่ใจว่าหล่อนรู้เรื่องหรือเปล่า แต่เมื่อตัก
โຈິกค้ำที่สองขึ้นมาเป่าเพื่อเอาไปป้อน แม่สาวทารกก็อ้าปากกินอย่างแสน
เต็มใจยิ่ง

น่ารักดีเหมือนกันแฮะ...แทนคุณเฉลยยิ้มตอนที่หล่อนกลืนโຈິก
เป็นเวลานานกระทั่งเห็นหล่อนเ้มริมฝีปาก มองโຈິกในซามตาแป๋ว
เหมือนอยากกินอีก เขาจึงสะดุ้งเล็กๆ ก่อนจะนึกได้ว่ามัวเพลิดเพลินกับ
กิริยาน่าเอ็นดูของหล่อนจนลืมทำหน้าที่ของตัวเองไปเสียสนิท

ชายหนุ่มรีบตักโຈິกในซามขึ้นมาเป่าอีกครั้งแล้วป้อนให้ พร้อมกับ
สงสัยว่าทำไมหล่อนถึงมีท่าทางเหมือนเด็กเฟิงหัดพูดหัดกินขนาดนี้ และ
นั่นก็หมายความว่าหล่อนคงไม่สามารถบอกอะไรเขาได้ ไม่ว่าจะเป็นอย่าง

นามสกุล หรือที่มาที่ไปเกี่ยวกับตัวเอง

ให้ตายสิ! ดูเหมือนว่า ‘ความวุ่นวาย’ ที่เขาพยายามหลีกเลี่ยงจะ
เข้าชนเขาโครมใหญ่เสียแล้ว

หลังจากป้อนอาหารครั้งสุดท้ายและสอนวิธีดื่มน้ำเปล่าจากแก้ว
เรียบร้อย ชายหนุ่มก็คิดว่าเขาควรพาสาวเนื้อหอมไปให้หมอตรวจอาการ
ทางสมองดูอย่างละเอียด แน่นนอน...เขาต้องแจ้งความเพื่อให้ตำรวจช่วย
ประสานงานตามหาญาติหล่อน และป้องกันความเดือดร้อนที่อาจมีใคร
เข้าใจผิดว่าเขาคือต้นเหตุที่ทำให้หล่อนมีสภาพแบบนี้ด้วย

“เดี๋ยวนี้รอฉันอยู่ที่นี่ อย่าออกไปไหนเด็ดขาด เข้าใจไหม” ชายหนุ่ม
กำชับ ทว่าการที่หล่อนไม่ตอบอะไรนอกจากมองเขาอย่างมีความสุขที่
ทำให้ค้นพบความรู้สึก ‘อิม’ เป็นครั้งแรกในชีวิต ก็ทำให้แทนคุณไม่วางใจ
ที่จะทิ้งแม่เทพธิดาทารกไว้ในห้องพักเพียงลำพังเลยสักนิด

แม้ว่าเขาจะไม่ได้อยากข้องเกี่ยวกับหล่อนมากมายนัก แต่คำว่า
‘มนุษยธรรม’ ก็ทำให้เขาตัดสินใจลงไปยังเฉลียงหน้าบ้าน หยิบโทรศัพท์
ในกระเป๋ากางเกงออกมาต่อสายหาสุรียนต์

“ดูเหมือนว่าแม่เนื้อหอมของแกจะมีปัญหาแล้ววะ”

แม่เนื้อหอม...มองตามหลังชายหนุ่มที่มาป้อนอาหารหล่อน กระทั่ง
เห็นเขายืนหันหลังคุยกับวัตถุสี่เหลี่ยมแบนๆ ที่มนุษย์ทั่วไปเรียกกันว่า
‘โทรศัพท์มือถือ’ อยู่ที่เฉลียง ไม่ได้ไปไหน ดวงตากลมโตก็เริ่มกวาดมอง
สำรวจรอบห้องอีกครั้ง

เฟอร์นิเจอร์ไม้และข้าวของต่างๆ ที่ประดับตกแต่งในนี้ดูแปลกตา
ไปหมด หล่อนไม่รู้ว่ามันคืออะไร มีเอาไว้ทำอะไร กระทั่งลมพัดผ่านโมไบล์
ที่แขวนอยู่ตรงหน้าต่างจนเกิดเสียงกริ่งกริ่ง หญิงสาวก็หันไปมองต้นเสียง

ริมฝีปากอิมยิ้มกว้าง หล่อนก้าวลงจากเตียงพลางยกมือขึ้นจับ
โมไบล์เซรามิกรูปปลีลาวดีมามองอย่างชื่นชม ขณะเดียวกันก็งุนงงสงสัย

เรื่องเสียงอันไพเราะที่อยู่ ก็ดังขึ้นเพียงเพราะกระแสลมพัดผ่าน แต่แล้ว กลิ่นหญ้าอ่อนๆ หอมสดชื่นที่ลอยมาตามลมก็ทำให้แม่เนื้อหอมละความสนใจจากของประดับตกแต่งในมือไปเสีย

หล่อนทอดสายตามองไปนอกหน้าต่าง ฟุ้งหวั่นกว้างที่มีทิวเขาเป็นฉากหลังใต้ท้องฟ้าสดใสทำให้หล่อนเบิกตาโต นึกไม่ถึงเลยว่า ‘โลก’ จะยิ่งใหญ่กว่าห้องสี่เหลี่ยมแคบๆ ที่หล่อนตื่นมาเห็นในครั้งแรก

หล่อนอยากลงไปวิ่งเล่นบนสนามหญ้า!

สาวทารกก็ลงสำรวจดูกรอบหน้าต่างที่ขวางทางเอาไว้ ความซุกซนเหมือนเด็กๆ ทำให้หล่อนแทบจะปีนออกไปแล้ว แต่พลงก็นึกถึงชายหนุ่มที่มาทำให้ท้องอึดเสียก่อน

หล่อนปรารถนาจะชักชวนเขาไปดู ‘โลกกว้าง’ ด้วยกัน

เป็นความรู้สึกใฝ่ฝันที่ทำให้เจ้าตัวหันกลับไปด้านหลัง แต่ขณะกำลังจะก้าวไปหาคนตัวโตซึ่งยังคงยืนคุ้ยโทรศัพท์อยู่ที่เฉลียง หญิงสาวก็เหลือบเห็นใครอีกคนหนึ่งทางขวามือของตัวเองเข้าเสียก่อน

ทำทั้งสองข้างชะงักกึก ความไม่แน่ใจว่าตาฟาดไปหรือเปล่าทำให้หล่อนขมวดคิ้วมุ่น แล้วค่อยๆ หันไปทางกระจกเงาบานสูงแบบติดผนังเพื่อมอง ‘ใครคนนั้น’ ซัดๆ

ความงามของเงาในกระจกทำเอาหญิงสาวที่แทนคุณแอบเรียกว่า ‘เทพธิดาทารก’ ถึงกับตะลึงไปนานร่วมอึดใจ

หล่อนยิ้ม... แล้วก็ยิ้มกว้างขึ้นอย่างดีใจที่เงาในกระจกยิ้มตอบ

ด้วยความรู้สึกที่อีกฝ่ายเป็นมิตร แม่เทพธิดาทารกจึงวิ่งเข้าไปหา แล้วก็... ไป!

“อ้าย...!” ร่างแน่นน้อยในชุดนอนกระโปรงสีขาวเซถลอยมาพलयกมือขึ้นกุมขมับ แล้วก็ต้องตกใจเมื่อเห็นของเหลวสีแดงข้นเหนียวหนึบติดมากับมือตัวเอง

ดวงตาของแทนคุณเบิกกว้างเมื่อได้ยินเสียงนั้น เขาหันมาและเห็น

หล่อนทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้

“เวรแล้วไอ้สุ! แก่ทำคลอดเสร็จแล้วรีบมาเดี๋ยวนี้เลย แม่เนื้อหอมของแกจนจนได้เลือดแล้ว!” แทนคุณตัดบทแล้ววางสายหลังจากเพิ่งปรึกษาอาการผิดปกติของหญิงสาวเสร็จหมาดๆ และได้ข้อสรุปว่าสุริยนต์จะนำรถมารับหน้าบ้านเพื่อพาหล่อนไปโรงพยาบาลด้วยกัน แต่หล่อนกลับก่อเรื่องขึ้นเสียก่อน

“เป็นยังไงบ้าง” แทนคุณเก็บโทรศัพท์ใส่กระเป๋ากางเกง แล้วเดินกลับเข้ามาถามไถ่อาการหญิงสาว เขาแหวกผมที่ปรกใบหน้างามไปทาดูเพื่อตรวจดูหน้าผากให้ชัดๆ

รอยปูดเล็กๆ กับแผลลอกปอกเปิกทำให้เขาถอนหายใจเฮือก ก่อนจะจูงหล่อนไปนั่งลงบนเตียง แล้วหยิบกล่องยาสามัญประจำบ้านที่แก้วตาวางทิ้งไว้ เพื่อจัดการกับคราบเลือดในเบื้องต้น

เขาชักไม่แน่ใจเสียแล้วว่าสิ่งที่ร่างกายหล่อนไม่มีรอยขีดข่วนใดๆ นอกจากศีรษะช้ำขวาแตก เป็นเพราะหล่อนถูกลากเข้าไปใต้หัวจนเสียสติ หรือหล่อนเสียสติอยู่แล้วจนหลงเข้าไปเอาหัวกระแทกต้นไม้เองเหมือนที่วังชนกระจกเมื่อครู่

“ไอ้...” หญิงสาวครวญเมื่อเขาใช้สำลีก้อนชุบน้ำเกลือมาซับเลือดหล่อน

“อยู่เฉยๆ สิ” แทนคุณจับแก้มหญิงสาวที่สะดุ้งหลบเพื่อให้หันหน้ากลับมาทำแผล

แน่นอนว่าคนถูกบังคับมีสีหน้าเหยเก ทว่าความอ่อนโยนจากการกระทำของเขากลับค่อยๆ ซึมซาบเข้าสู่หัวใจดวงน้อย

แม้จะเจ็บแผลอยู่นิดๆ แสบอยู่หน่อยๆ ทั้งยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาเอาของเหลวสีแดงในขวดมาทาหน้าผากหล่อนทำไม แต่สาวเนื้อหอมก็รู้สึกได้ถึงความปลอดภัยจากแววตาเขา

กระทั่งตัดผ้าก็อชมมาปิดแผลเรียบร้อย แทนคุณก็ก้มลงยิ้มให้

กำลังใจหญิงสาว

“เสริจล...” ยังไม่ทันเอ่ยคำว่า ‘แล้ว’ ได้เต็มปาก ความประทับใจที่เคลือบอยู่ในแนวตาสาวนิรนามก็ทำให้เขาชะงักไปราวต้องมนตรีสะกด แทนคุณกวาดตาสำรวจใบหน้านามหมดจตประดุจเทพธิดานั้น ก่อนจะมาหยุดที่ริมฝีปากอิมสีชมพูระเรื่อ แล้วอดสงสัยไม่ได้ว่าหล่อนไปตกถึงน้ำหอมมาจากไหนกัน

แก้วตาเข็ดตัวให้ทั้งคืนแล้ว...กลิ่นหอมอ่อนๆ ราวกับดอกไม้ก็ยังไม่จางหาย ทั้งยังจริงจังเสียจนแทนคุณอยากก้มลงไปประทับริมฝีปากแบบริมฝีปากหล่อน ตามด้วยฝั่งจุกพิสุจน์ความหอมให้ทั่วทุกซอกทุกมุมบนร่างขาวนวลว่าหล่อนใช้น้ำหอมยี่ห้ออะไร ถึงได้ติดทนนานขนาดนี้

ทันใดนั้นเสียงเครื่องยนต์ที่ดังขึ้นเรื่อยๆ ก็จุดรั้งสำนึกด้านดีของแทนคุณกลับมาได้

ถ้อย! เขาสบถดำตัวเองในใจ ยิ่งเห็นดวงตาแป๋วแหวของสาวน้อยที่ยังคงจับจ้องเขาด้วยความรู้สึกชื่นชม ท่าทางเหมือนไม่รู้เรื่องราวว่าเขาเกือบล่วงเกินด้วยซ้ำ ก็ทำให้ชายหนุ่มยิ่งละอาย และจุ่มมือหล่อนให้ก้าวตามออกไปนอกบ้านโดยไม่รอช้า

เป็นจังหวะเดียวกับที่สุรียนต์ดับเครื่องรถจี๊ปแล้วก้าวลงมาหา

“แม่เนื้อหอมเป็นไงบ้าง” สุรียนต์มองหน้าหญิงสาวที่กำลังงุนงวว่าเขาเป็นใคร หล่อนกะพริบตาปริบๆ ท่าทางใสซื่อราวกับเด็กตัวเล็กๆ ที่เจอคนแปลกหน้าเป็นครั้งแรก “แล้วนั่น...หัวไปโดนอะไรมาอีก”

“เดี๋ยวค่อยคุยในรถ ตอนนีรีบพาไปโรงพยาบาลดีกว่า”

ความที่แทนคุณเล่าอาการคร่าวๆ ของสาวเนื้อหอมทางโทรศัพท์แล้ว ความเป็นห่วงจึงทำให้สุรียนต์พยักหน้า ก้าวกลับไปประจำตำแหน่งคนขับอีกครั้ง

แทนคุณพาหล่อนอ้อมไปขึ้นรถจากอีกฝั่ง แต่เมื่อเห็นหญิงสาวมีสีหน้างุนงว ทำอะไรไม่ถูก เขาก็ตัดปัญหาด้วยการอุ้มหล่อนไปนั่งบนเบาะ

หลัง ก่อนที่ตัวเองจะตามขึ้นมา นั่งข้างสุรียนต์แล้วดึงประตูปิด โดยไม่ทันสังเกตว่าขณะที่รถจี๊ปแล่นออกมาทางถนนหน้ารีสอร์ทเคียงตะวันตก ชายสูงวัยคนหนึ่งก็ก้าวลงจากรถกระบะที่เพิ่งแล่นไปจอดหน้าประตูบ้าน ไม่สักทองสองชั้นบนเนินเขาเตี้ยๆ อันเป็นที่พักของพวกเขามาตลอดคืน

เจ้าของใบหน้าที่เต็มไปด้วยริ้วรอยแห่งกาลเวลาเหลียวมอง หลานชายซึ่งขับรถไปข้างนอกกับแทนคุณ... เพื่อนสนิทที่เขาเห็นหน้าค่าตามาตั้งแต่สมัยทั้งสองไปเรียนด้วยกันในเชียงใหม่ และมักจะมาเที่ยวรีสอร์ทเคียงตะวันตกเป็นประจำแทบทุกปี แต่ส่วนใหญ่แล้วแทนคุณจะมากับสาวคนรักที่ชื่อพราว เหตุใดในปีนี้ได้มากับผู้หญิงคนอื่นได้

“อ้าว...คุณตะวันตกกลับมาแล้วหรือคะ”

เสียงทักทายของสาวใช้ทำให้ชายชราหันไปทางประตูบ้าน เห็นอีกฝ่ายกำลังสวมรองเท้าก้าวออกมา ตะวัน พงษ์พิทักษ์ ฉิ่งถือโอกาสถาม

“นั่นสุกับแทนกำลังจะออกไปไหนหรือแล้ว ผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร ทำไมฉันไม่เคยเห็นมาก่อน” ตะวันพยักพืดไปทางสาวน้อยในชุดนอนกระโปรงสีขาวยาวแซนตุ๊กตาที่นั่งทำหน้างงๆ อยู่บนเบาะหลังของรถจี๊ป เขาเพิ่งกลับมาจากงานแต่งงานลูกสาวเพื่อนที่ต่างจังหวัด จึงไม่รู้ว่าแทนคุณมาที่นี่ตั้งแต่เมื่อไร พาใครมาด้วย

“อ้อ...ผู้หญิงคนนั้นคุณแทนกับคุณสุช่วยออกมาจากน้ำตกสายรุ้งด้านหลังรีสอร์ทเมื่อวานค่ะ”

คำพูดนั้นทำให้ชายสูงวัยหันกลับมามองแก้วตาอีกครั้งอย่างไม่คาดฝัน

‘น้ำตกสายรุ้ง’ เป็นน้ำตกที่อยู่ในป่าลึกด้านหลังรีสอร์ทของเขา แม้จะสวยงามน่าอัศจรรย์ใจเพราะมีตะกอนสีเขียวยู่นับเป็นล้านจันดูคล้ายแก้วมรกตยามต้องแสงตะวัน แต่กลับไม่ค่อยเป็นที่นิยมหรือมีคน

รู้จักนัก เนื่องจากเดินทางค่อนข้างลำบาก รถราเข้าไปไม่ถึง หากไม่ใช่ คนในพื้นที่หรือชำนาญการเดินป่าจริงๆ อาจหลงทางก่อนได้ชื่นชม ความงามของน้ำตกด้วยซ้ำ ตะวันจึงอดประหลาดใจไม่ได้ว่าหลานชาย กับเพื่อนไปเจอผู้หญิงในบริเวณนั้นได้อย่างไร

“ไม่รู้เหมือนกันนะคะว่าหลงเข้าไปได้อย่างไร” แก้วตาก็ประหลาดใจ ไม่น้อย “เมื่อคืนนี้เธอใช้ขึ้นสูงมาก ไม่มีสติเลยคะ ใช้เพียงลมเมื่อเข้าเอง คุณอยู่กับคุณแทนน่าจะไปให้หมอช่วยตรวจดูอีกทีมั้งคะ”

“แล้วเป็นลูกเต้าเหล่าใครกันล่ะ แก้วได้ถามดูบ้างหรือยัง”

“ยังเลยคะคุณตะวัน แต่คุณเขาช่วยสวายนะคะ เกิดมาสามสิบกว่าปี แก้วไม่เคยเจอผู้หญิงคนไหนสวายนานขนาดนี้มาก่อนเลย ขนาดไม่สบายยังสวาย แถมตัววิ่งหอมตลอดเวลา ไม่รู้ว่าใช้น้ำหอมอะไร สงสัยจะแพงมากแน่ๆ แก้วเช็ดตัวให้ทุกชั่วโมง กลิ่นน้ำหอมยังไม่จางเลยคะ” แก้วตาก็เคราะห์

แบบซื่อๆ ตามประกาศคนไม่เคยใช้น้ำหอมราคาแพง จึงคิดว่าติดทนนาน แต่สำหรับตะวัน...เขารู้ดีว่าเป็นไปไม่ได้ที่น้ำหอมจะติดทนขนาด เช็ดตัวทุกชั่วโมงแล้วกลิ่นยังไม่หาย ยิ่งรู้ว่าชายหนุ่มทั้งสองพาลอ่อนออก จากบริเวณน้ำตกสายรุ้ง...สถานที่ซึ่งเคยมีตำนานบางอย่างเกี่ยวกับดินแดน อันลึกลับ สัญชาติญาณของเขาก็เริ่มฟ้องว่ามีบางอย่างไม่ชอบมาพากล

“กลิ่นหอม...หอมแบบไหนหรือแก้ว” ตะวันภาวนาขออย่าให้ คำตอบเป็นอย่างที่เขาคิด

“เอ...แก้วก็บอกไม่ถูกนะคะคุณตะวัน แต่หอมไม่ฉุนคะ หอมละมุนๆ เหมือนกลิ่นดอกไม้” คำอธิบายพร้อมรอยยิ้มราวกับกำลังเคลิบเคลิ้ม ในกลิ่นหอมนั้นทำให้ดวงตาของชายชราเบิกกว้าง

มือหนาที่มีริ้วรอยเหี่ยวย่นรีบหีบโทรศัพท์มือถือมาต่อสายหา สุรียนต์ แต่แล้วก็ใจคอไม่ดีที่คนรับสายกลับกลายเป็นคนงานในฟาร์ม โคนม

“คุณสุลิมโทรศัพท์เอาไว้ครับคุณตะวัน เมื่อก็ผมเห็นแกรีบเอารถ

ออกไปไหนไม่รู้”

ไม่ได้การละ! ตะวันตัดสิ้นใจเปิดประตูรถกลับเข้าไปนั่ง หมายถึงจะรีบตามไปยับยั้งหลานชาย เพราะหากแม่เนื้อหอมคือผู้หญิงที่มาจากดินแดนที่ลับจริงๆ การพาหล่อนไปโรงพยาบาลจะนำความวุ่นวายมาสู่ชีวิตหล่อนและแน่นอน...สุโลกอันแสนสงบในบัดนี้ด้วย!

แทนคุณนั่งอยู่บนเก้าอี้ริมทางเดินภายในโรงพยาบาล แวตตา
เคร่งเครียด เป็นห่วงอาการสาวเนื้อหอมที่ตอนนี้ถูกนำตัวไปเอกซเรย์ซ้ำสอง

ใช่! ซ้ำสอง...แพทย์หญิงนลิน สาวคนรักของสุริยนต์เป็นคนบอกเองว่าการเอกซเรย์ครั้งแรกมีความผิดพลาดบางอย่าง แต่สีหน้าตกใจที่ปกปิดไม่มิดตอนอ่านแผ่นฟิล์มก็ทำให้เขาอดกังวลไม่ได้ว่ามันผิดพลาดจริงๆ หรือว่าสมองของแม่เนื้อหอมมีอะไรผิดปกติรุนแรงกันแน่ นลินถึงได้ต้องขอเอกซเรย์ใหม่เหมือนไม่อยากเชื่อสายตาตัวเอง ทั้งยังเป็นคนพาแม่เนื้อหอมไปเองแทนที่จะส่งตัวให้เจ้าหน้าที่อย่างครั้งที่ผ่านมา

“นี่ถ้าผลออกมาว่าเป็นห่วงกว่าที่คิด แกจะเอาไง” ชายหนุ่มในชุดเสื้อยืดลายสกอตกับกางเกงยีนตัวเก่งที่ยืนพิงผนังฝั่งตรงข้ามเริ่มปรึกษาหารือกับแทนคุณ เพราะเห็นนลินพาสาวนิรนามหายเข้าไปในห้องเอกซเรย์นานแล้ว

“ฉันว่าวันนี้เดียวเสร็จธุระที่โรงพยาบาลจะเข้าไปแจ้งตำรวจ อย่างน้อยๆ ตำรวจก็คงช่วยประสานงานติดต่อหาครอบครัวของเขาได้”

บางทีพ่อแม่ของหล่อนอาจไปแจ้งความคนหายไว้แล้ว...เพราะเขาแน่ใจว่าไม่มีทางเป็นไปได้เลยที่หล่อนจะเดินทางเข้าไปในป่าลึกขนาดนั้นเพียงลำพัง แต่หล่อนอาจเข้าไปกับเพื่อนหรือครอบครัวแล้วเกิดพลัดหลงกัน หรือไม่ก็ถูกผู้ไม่หวังดีลักพาตัวเข้าไปทำมิดีมิร้าย

สังเกตจากผิวพรรณขาวผ่องเป็นของใຍ เขาเดาว่าหล่อนน่าจะเกิด

ในครอบครัวที่ค่อนข้างมีฐานะที่เดียว ไม่อย่างนั้นคงไม่ได้รับการประคบประหงมจนผิวกายนวลนุ่มราวกับทารกแรกเกิดเช่นนี้

“คุณคะ” เสียงพยาบาลคนหนึ่งดังขึ้น แทนคุณจึงลุกขึ้นยืนอย่างกระตือรือร้นพอๆ กับสุริยนต์ที่หันไปหาคนในชุดขาว “หมอบัวให้มาเชิญไปที่ห้องตรวจได้เลยค่ะ”

ความกังวลเกี่ยวกับอาการของสาวเนื้อหอมทำให้ชายหนุ่มทั้งสองเดินกลับไปยังห้องตรวจที่มีป้ายชื่อ ‘พญ.นลิน บุศรา’ ติดอยู่ด้านหน้าโดยไม่รอช้า

สุริยนต์เป็นคนเคาะประตู ก่อนจะเปิดเข้าไปเห็นคุณหมอสาวกำลังอ่านแผ่นฟิล์มเอกซเรย์สลัดกับมองดูสาวน้อยที่พยาบาลอีกคนกำลังทำแผลบริเวณศีรษะให้ใหม่บนเตียง

“เป็นยังไงบ้างบัว” สุริยนต์เปิดฉากถาม เหลือบตามองสาวนิรนามที่พอเห็นแทนคุณตามเข้ามาเท่านั้นก็ยิ้มกว้าง ทำท่าจะก้าวลงจากเตียงเหมือนเด็กๆ เจอผู้ปกครองมารับ แต่พยาบาลห้ามไว้พร้อมยิ้มน้อยๆ และบอกว่าขอทำแผลต่อให้เสร็จก่อน สาวเนื้อหอมดูจะงงๆ ทว่าก็ยอมให้ความร่วมมือแต่โดยดี

นลินเก็บแผ่นฟิล์มในมือใส่ซองสีน้ำตาล รอจนพยาบาลพันผ้าขาวรอบศีรษะคนไข้เสร็จเรียบร้อยและนำอุปกรณ์ทั้งหมดออกไปแล้ว จึงค่อยเดินมาคุยกับสุริยนต์และแทนคุณแถวประตูห้องอย่างระมัดระวังไม่ให้สาวน้อยที่นั่งตาแป๋วอยู่บนเตียงได้ยิน

“บัวไม่รู้ว่ามันเป็นแบบนี้ได้อย่างไร ตอนแรกบัวคิดว่าฟิล์มอาจจะมีปัญหา หรือไม่ก็อาจมีอะไรบางอย่างผิดพลาด แต่พอลองพาไปเอกซเรย์ซ้ำแล้วก็ไม่ต่างจากเดิม บัวเลยลองเอกซเรย์ส่วนอื่นๆ ของคนไข้ดูด้วย...”

สีหน้าเครียดๆ ของนลินทำให้สองหนุ่มมองหน้ากันอย่างงุนงง และเริ่มไม่สบายใจเรื่องอาการของสาวปริศนา

“แม้เนื้อหอมป่วยเป็นอะไรมากกว่าอาการระทบกระเทือนทางสมอง

เหروبัว” สุรียนต์ถาม

“ไม่หรวอก เท่าที่ตรวจดูอย่างละเอียด ถ้าไม่รวมที่ศีรษะแตก บัวยังไม่เจออะไรผิดปกติเลย นอกจาก...” นลินกลืนน้ำลายอีกเล็กน้อย มองหน้าชายหนุ่มทั้งสองสลับไปมาอย่างไม่เคยนึกฝันมาก่อนว่าในชีวิตหมอคคนหนึ่งจะได้พบเจอคนไข้เคสประหลาดขนาดนี้ และต้องรายงานเจ้าของไข้ด้วยประโยคทำนองนี้ “คนไข้ไม่มีกระดูกในร่างกายเลยสักชิ้น”

“ฮะ!” สุรียนต์เป็นฝ่ายหลุดอุทานออกมา แม้ว่าดวงตาของชายทั้งสองจะเบิกกว้างขึ้นพร้อมๆ กันก็ตาม

2

มักกะลีผล

เป็นไปไม่ได้!

แทนคุณมองตรงไปยังสาวน้อยที่นั่งงุนงงอยู่บนเตียง แล้วก็แน่ใจ
ที่เดี๋ยวกว่าเครื่องมือทางการแพทย์ของโรงพยาบาลแห่งนี้ต้องมีปัญหา

คนไม่มีกระดูกจะนั่ง เดิน ยืน วิ่งได้อย่างไร แถมหล่อนยังพูดได้
กินได้ หากไม่มีกระดูกแล้วหล่อนจะดำรงชีวิตมาได้อย่างไรตั้งลึกกว่าปี

“บัวเองก็ไม่อยากเชื่อเหมือนกันนะแทน สุ แต่บัวลองตรวจดูอย่าง
ละเอียดแล้ว มัน...ไม่ใช่ความผิดพลาดของโรงพยาบาลแน่ๆ” นลินกระอัก-
กระอ่วนใจที่ต้องยืนยันกรานเรื่องเหนือธรรมชาตินี้ แต่มันก็เป็นเรื่องจริงที่
ทำให้หล่อนอยากเอาหัวโขกเครื่องเอกซเรย์แรงๆ แล้วตื่นมาอีกทีเพื่อพบ
ว่าตัวเองแค่ฝันไปด้วยซ้ำ

ทันใดนั้นเสียงประตูห้องตรวจที่เปิดเข้ามาโดยพลการก็ทำให้ทุกคน
หันไปมองโดยพร้อมเพรียงกัน

“ปู่!” สุเรียนต์ไม่รู้เลยว่าปู่ของตนกลับมาจากต่างจังหวัดเมื่อไร แต่
มันก็ไม่สำคัญเท่ากับการที่แววดาเคร่งเครียดของปู่จับจ้องไปยังสาวเนื้อ-
หอมซึ่งนั่งมองตาแป๋วอยู่บนเตียง

“เป็นอย่างที่คิดเอาไว้จริงๆ ด้วยสินะ” ชายสูงวัยถอนหายใจอย่าง
กั๊กกั๊ก เมื่อบังเอิญรู้เรื่องผลเอกซเรย์ตอนมาถึงหน้าประตูใหม่ๆ

อากัปกริยานั้นสร้างความประหลาดใจให้สามคนที่เหลือ จนต้อง
หันไปมองหน้ากันเป็นเชิงปริศนาว่าชายชราผู้นั้นเกี่ยวข้องกับสาวเนื้อหอมบ้าง
“เด็กคนนั้นเป็นมักกะลีผล”

คำพูดของตะวันทำให้ทุกคนถึงกับอึ้ง แล้วจึงหันกลับไปมองสาว
นิรนามบนเตียงอย่างพูดไม่ออก หล่อนกำลังมีท่าทางสงสัยใคร่รู้ว่าพวกเขา
คุยอะไรกัน แต่ไม่กล้าเดินมาร่วมวงเพราะพยาบาลห้ามไว้ในตอนแรก

“ปู่... ล้อเล่นน่า” สุริยนต์หันกลับมาหาชายชรา ซึ่งแทนตนเองก็
เห็นตรงกัน เพราะนอกจากความมั่งคั่งมั่งมีประหนึ่งเทพธิดาแล้ว สาวเนื้อ-
หอมไม่เห็นว่าจะมีอวัยวะส่วนไหนผิดแปลกแตกต่างไปจากมนุษย์ เว้นแต่
เรื่องกระดูกที่นลินเอกซเรย์หาไม่เจอเท่านั้น และเขายังคงหวังว่ามันจะเป็น
ความผิดพลาดของเครื่องมือทางการแพทย์

“เรื่องแบบนี้มันมีจริงด้วยหรือครับ ผมว่า...”

“จริงหรือไม่จริง บั๊วกก็พิสูจน์ด้วยการเอกซเรย์แล้วไม่ใช่หรือ” ชายชรา
ละสายตาจากแทนคุณไปยังนลิน ก่อนที่กลิ่นหอมจางๆ ราวกับดอกไม้ซึ่ง
อวลอยู่ในห้องจะทำให้เขามองไปยังสาวเนื้อหอมที่กำลังแ้มริมฝีปากเบาๆ

ดูเหมือนเจ้าหล่อนจะเริ่มอยากรู้ อยากเห็นมากขึ้นเสียแล้วว่าทุกคน
พากันมองไปที่หล่อนทำไม แต่กระนั้นหล่อนก็ยิ้มตอบพร้อมด้วยสายตา
เป็นมิตร

“กลิ่นหอมแบบนี้... ไม่มีทางเป็นอย่างอื่นไปได้เลย”

“ปู่รู้ได้ไง” สุริยนต์ขมวดคิ้ว ท่าทางเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

“เพราะเด็กคนนั้นไม่ใช่มักกะลีผลแรกที่ปู่เคยเจอ...”

คำอธิบายนั้นทำให้ทุกคนอายุน้อยกว่าหันมามองชายชราอย่าง
เห็นอกความคาดหมาย

“สมัยที่ปู่ยังเป็นเด็ก เคยเจอผู้หญิงรูปร่างหน้าตาต่างดงามปาน
เทพธิดา แต่ดวงตาใสซื่อไร้เดียงสาเหมือนเด็กทารก ผิวพรรณผุดผ่องเป็น
ของเอย ไม่ว่าจะเดินไปทางไหนก็มักจะมีกลิ่นหอมอ่อนๆ ของดอกไม้ที่บอก

ไม่ได้ว่าคือดอกอะไรวนเวียนอยู่รอบตัวเสมอ”

ชายชราয়จำภาพของมักกะลีผลแสนงามที่เคยเห็นเมื่อประมาณ เจ็ดสิบปีก่อนได้ติดตาม หล่อนเป็นเหมือนความทรงจำล้ำค่าที่เขาแน่ใจว่า ทั้งชีวิตนี้ไม่มีทางลืม

“เสียดายที่ตอนนี้... เธอไม่อยู่แล้ว” ชายชรามองมักกะลีผลบน เตียง แวดตาใส่ชื่อมันดูไร้เดียงสาเหมือนมักกะลีผลในความทรงจำของเขา ไม่มีผิด ผิวพรรณผุดผาดคล้ายคลึงกัน ส่วนสิ่งที่แตกต่างกัน... ก็เห็นจะมี เพียงรูปร่างหน้าตาเท่านั้นเอง

“คุณหมายความว่ายังไงคะ” นลินยอมรับว่าปกติตนไม่เชื่อเรื่อง เหนือธรรมชาติทำนองนี้เท่าไร แต่การที่ผลเอกซเรย์ออกมาว่าผู้หญิงคนนี้มีชีวิตอยู่ได้โดยไร้โครงกระดูกจริงๆ ก็ทำให้หล่อนเริ่มสนใจ อยากรู้ที่มา ที่ไปเกี่ยวกับมักกะลีผลมากขึ้น

“เธอกลับไปในที่ของเธอ...” ตะวันหันมาไขข้อข้องใจให้คุณหมอสาว “ป้าหิมพานต์”

“โอ้...” นลินอุทานอย่างไม่อยากเชื่อ “บัวคิดว่ามันเป็นแค่ตำนาน เสียอีก”

“นั่นก็หมายความว่าแม่เนื้อหอม...” สุรียนต์อีกอัก เหลือบตาไปทาง มักกะลีผลที่นั่งอยู่บนเตียงครู่หนึ่ง แล้วหันกลับมาถามปูอย่างเหลือเชื่อ “ออกมาจากป้าหิมพานต์?”

“ใช่” ชายสูงวัยพยักหน้า “ปู่เคยได้ยินว่าลึกลงไปในป่าท้ายรีสอร์ต ของเรามีประตูผ่านมิติไปป้าหิมพานต์ แถวๆ น้ำตกสายรุ้งนั่นละ แต่ว่า คนธรรมดาจะมองไม่เห็น เพราะว่าป้าหิมพานต์เป็นอีกมิติหนึ่งที่ทับซ้อน อยู่กับโลกของเรา และเป็นอุทยานของสวรรค์ชั้นที่อยู่ต่ำที่สุด ต้องเป็นคน มีบุญเท่านั้นถึงจะเห็น”

แทนคุณยอมรับว่าเขายังไม่ค่อยอยากเชื่อเรื่องพวกนี้ เพราะมัน พิสูจน์ไม่ได้ แต่เมื่อตรองดูดีๆ แล้ว... กลิ่นหอมละมุนที่กรุ่นอยู่ในห้องตลอด

เวลาก็ราวกับจะเป็นเครื่องยืนยันชั้นยอดว่า หญิงสาวที่นั่งตาแป๋วอยู่บนเตียงนั้นไม่ใช่มนุษย์ธรรมดาจริงๆ

อันที่จริง... ลึกๆ แล้วเขาก็รู้สึกตงใจอยู่เหมือนกันว่าเหตุใดเจ้าหล่อนจึงมีกลิ่นกายหอมมันัก

ไม่ว่าจะสายฝนที่ตกกระหน่ำหรือการปฐมพยาบาลตลอดคืน ก็ไม่สามารถชะล้างความหอมจจใจจากกายหล่อนได้ และที่สำคัญเขายังจำความรู้สึกแรกตอนที่อุ้มหล่อนขึ้นมาตรึงริมตลิ่งได้

หล่อนตัว ‘เบา’ กว่าที่คิด ประเมินจากรูปร่างและส่วนสูงประมาณร้อยหกสิบกว่าๆ เช่นนี้ คนปกติน่าจะหนักสักราวๆ สี่สิบกิโลกรัมขึ้นไป ทว่าจากที่เขาอุ้ม... หล่อนน่าจะหนักไม่ถึงสี่สิบ

บางทีคงจริงอย่างที่นั่นลันว่า... ร่างกายหล่อนไม่มีกระดูก

“จั้น...” ดูเหมือนเขาอาจต้องยอมเชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติเป็นครั้งแรกในรอบสามสิบห้าปี แทนคุณขมวดคิ้วน้อยๆ “มักกะลีผลออกมาจากป่าหิมพานต์ทำไมเธอครบปู้”

“น่าจะบังเอิญหลงออกมาละ” ชายชราสันนิษฐาน “ประตูผ่านมิติไม่ได้เปิดตลอดเวลา ถ้าออกมาแล้วกลับเข้าไปไม่ทันก็ต้องรอจนกว่าประตูจะเปิดอีกครั้ง”

“ปู้วิธี?” แทนคุณคาดเดาจากคำพูด ไม่นานตะวันก็พยับหน้า “จั้นเราก็น่าจะช่วยกันส่งเขากลับไปได้”

แทนคุณแสดงความคิดเห็นพลางมองหน้าทุกคนเป็นเชิงปรึกษา แต่ยังไม่ทันที่ใครจะตอบรับ ชายสูงวัยก็แทรกขึ้นมาเสียก่อน

“อย่าดีกว่า” เป็นการหักห้ามที่ไม่มีใครคาดคิด “ปู้ว่าพวกเขาบางคนน่าจะพอรู้จักมาบ้าง มักกะลีผลในตำนาน... มีไว้ทำอะไร”

ในห้องเงียบกริบ เมื่อทั้งสามต่างจมอยู่กับความคิดของตัวเอง แม้แต่ละคนจะไม่ค่อยได้สนใจเรื่องตำนานป่าหิมพานต์ แต่ก็ได้ยินมาบ้างว่ามักกะลีผลเป็นหญิงสาวที่เกิดจากต้นไม้ และเป็นที่ยาพยาบาล

ของบุรุษเพศมากมายในหิมพานต์

“เขาเกิดมาน่าสงสารมากนะ” ชายชราหันไปมองมักกะลีผลที่กำลังมองสำรวจรอบห้องด้วยท่าทางไร้เดียงสา แล้วก็อดถอนหายใจไม่ได้ “แม้ว่าเขาจะเกิดในภพภูมิที่อาจเรียกได้ว่าเป็นที่อยู่ของคนมีบุญ แต่เขาก็เกิดมาพร้อมกับชะตาที่ตัวเองไม่มีสิทธิ์เลือก เพราะเมื่อถึงฤดูกาลที่ต้นมักกะลีผลออกดอกออกผล ชาวสวรรค์ที่ยังไม่หมดกามราคะก็จะมาเฝ้ารอได้ต้น รอเวลาที่มักกะลีผลสุกงอมและร่วงหล่นจากต้น เพื่อเก็บไปบำเรอความสุขให้ตัวเอง”

ตะวันอธิบายตามที่ได้ใช้เวลาหลายปีศึกษาเรื่องราวเกี่ยวกับดินแดนลับลับนี้

“ในป่าหิมพานต์...มีต้นมักกะลีผลอยู่แค่สิบหกต้น แต่ละผลเมื่อร่วงหล่นจากต้นแล้วจะมีอายุอยู่ได้เจ็ดวัน ปีหนึ่งๆ ต้นมักกะลีผลจะออกผลแค่ครั้งเดียว จำนวนมักกะลีผลจึงไม่เคยเพียงพอต่อความต้องการ ทั้งพวกคนธรรพ์² วิทยาธร³ มักจะมายื้อแย่งช่วงชิงไต่ต้นถึงขั้นฆ่าแกงกัน”

“แบบนี้ถ้าเราส่งมักกะลีผลกลับไป เขาก็ต้องถูกพวกเทวดาบ้ากามเอาไปข่มเหงรังแกเหวอคะ” นลินวิเคราะห์จากคำบอกเล่าของตะวัน รู้สึกใจหายที่ผลไม้สาวไม่มีโอกาสได้เลือกทางเดินชีวิตของตัวเอง ถูกใครเก็บเอาไปได้ก็ต้องบำเรอคนนั้น

“ถ้ามีใครเจอเข้าก็คงอย่างนั้น” ตะวันระบายลมหายใจ มอง

---

² คนธรรพ์ เป็นอมมนุษย์ครึ่งเทวดา มีหน้าที่ป้อนน้ำโสม ขับร้องและเล่นดนตรีให้เทวดา แบ่งเป็นสามระดับ ได้แก่ คนธรรพ์ชั้นสูง มีวิมานอยู่ในสวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกาและมีเทพิดาประจำอยู่ในวิมาน คนธรรพ์ชั้นกลาง เป็นบริวารของคนธรรพ์ชั้นสูง อยู่ในป่าหิมพานต์ มีวิมานอยู่ในต้นไม้ และคนธรรพ์ชั้นล่าง อยู่บนโลกมนุษย์ สิงอยู่ในต้นไม้จำพวกไม้หอม

³ วิทยาธร เป็นอมมนุษย์ครึ่งเทวดา มีวิชาอาคมและอิทธิฤทธิ์ เหาะเหินเดินอากาศได้ และมีพระขรรค์วิเศษเป็นอาวุธ

มักกะลีผลด้วยสายตาเวทนา “พวกเราเองก็เห็น...เขาเหมือนเด็กๆ ที่ไม่รู้เรื่องอะไรด้วยซ้ำ ใครจะพาไปไหน ไปทำอะไร เขาก็ไม่รู้หรอก”

“น่าสงสารจังค่ะ” ในฐานะลูกผู้หญิงด้วยกัน นลินเห็นท่าทางไร้เดียงสาของเด็กสาวอายุน่าจะราวๆ ลีบห้าลิบหกที่นั่งอยู่บนเตียงแล้วก็ไม่ยอมให้กลับไปเจอเรื่องร้ายกาจแบบนั้น “มีชีวิตอยู่ได้แค่เจ็ดวัน แทนที่จะมีความสุข กลับต้องมาเป็นที่ระบายนามณ์ของพวกบ้ากาม”

ฉีก! อยู่ๆ แทนคุณก็รู้สึกเหมือนมีบางอย่างพุ่งมาปักใจอย่างรุนแรง บางทีคงเพราะว่าเขาเองก็แอบคิดลามกตอนพบมักกะลีผลครั้งแรก ริมหน้าต่าง แต่การที่เขาหักห้ามใจได้ นั่นหมายความว่าเขาไม่ได้บ้ากามหรอก!

“แบบนี้แสดงว่าเขาจะมีชีวิตอยู่ได้อีกแค่ห้าวันหรือครับ” สุรียนต์คำนวณจากวันแรกที่แทนคุณเจอมักกะลีผลริมหน้าต่างแล้วก็ใจหายวาบ

มักกะลีผลยังสาวยังสวย ไม่น่าเกิดมาอายุน้อยขนาดนี้เลย

“ไม่...” คำตอบของตะวันทำให้ทุกคนที่ยืนอยู่ตรงนั้นตะลึง “เวลาในนิมพานต์กับโลกมนุษย์ไม่เท่ากัน เจ็ดวันสวรรค์ยาวนานบนโลกมนุษย์”

“หมายความว่า...” นลินแยมั้มอย่างตื่นเต้น หล่อหันไปมองหน้าสุรียนต์ที่กำลังรู้สึกไม่ต่างจากกัน “ถ้าเราไม่ส่งมักกะลีผลกลับไป เขาก็จะอายุยืนเหมือนมนุษย์ทั่วๆ ไปหรือคะ?”

“ปู่เองก็ไม่รู้หรอกว่ามักกะลีผลจะอายุยืนเหมือนเราหรือเปล่า อาจจะน้อยกว่าหรือมากกว่าก็ได้ ปู่ก็แค่ศึกษาจากตำราที่มีแต่ ‘เขาวาอย่างนั้นเขาวาอย่างนี้’ แต่ไม่เคยมีใครพิสูจน์ได้จริงๆ เสียที ส่วนมักกะลีผลที่ปู่เคยเจอตอนเด็กๆ เขามาอยู่ที่โลกมนุษย์แค่สี่ห้าเดือนก็กลับไปในที่ของตัวเองเสียก่อน” ชายชราয়ังจำได้ว่าเหตุการณ์ครั้งนั้นสร้างความเสียใจให้ใครคนหนึ่งมากเพียงไร “แต่ในเมื่อเราตัดสินใจจะให้เขาอยู่ด้วยแล้ว...เราก็แค่ดูแลเขาให้ดีที่สุดก็พอ”

ตะวันยิ้มละไม ทำให้ว่าที่หลานสะใภ้หันไปยิ้มกับหลานชายอีกครั้ง

“เออ...เดี๋ยวนะครับ” แทนคุณเป็นคนเดียวที่ไม่มีสีหน้าท่าทางยินดี

กับเรื่องนี้ “ผมไม่เห็นด้วยที่ทุกคนจะให้เขาอยู่ที่นี้”

“ทำไมล่ะ” นลินเป็นคนแรกที่ร้องถาม สองปู่หลานเองก็แปลกใจไม่น้อยไปกว่ากัน

“ก็เขาไม่ใช่มนุษย์ การจะให้เขาใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับมนุษย์มันเป็นเรื่องยาก” แทนคุณอธิบายอย่างมีเหตุผล “ถ้าใครรู้ว่ามักกะลีผลมีจริง ผมว่าชีวิตเขาคงวุ่นวายไม่หยุด หนึ่ง...เขาอาจถูกเอาตัวไปทำการวิจัยหรือทำการทดลองต่างๆ สอง...ทุกสายตาดบนโลกนี้จะมองเขาเป็นตัวประหลาด”

แทนคุณนึกถึงสวนสัตว์ที่มีมนุษย์ไปมุงดูชีวิตความเป็นอยู่ของสัตว์แต่ละประเภท มักกะลีผลเองอาจไม่ถึงขั้นถูกจับไปไว้ในสวนสัตว์ เพราะถือเป็นสิ่งมีชีวิตสายพันธุ์ใหม่ที่เพิ่งมีการค้นพบในโลกมนุษย์ เหมาะแก่การศึกษาวิจัยมากกว่า แต่ในเวลาเดียวกันหากเรื่องนี้กลายเป็นข่าวครึกโครม มนุษย์จากทั่วทุกมุมโลกต้องอยากแห่กันมาดูมักกะลีผลตัวเป็นๆ หน้าตาเป็นอย่างไร

“ตอนนั้นเขาคงไม่มีความสุขสักเท่าไรหรอกครับ”

เป็นเหตุผลที่ค่อนข้างมีน้ำหนัก เพราะหลายปีก่อนหน้านี้ประเทศไทยก็เคยมีข่าวฮือฮาเกี่ยวกับการพบซากสิ่งมีชีวิตขนาดเล็กรูปร่างคล้ายมนุษย์ แต่มีกลิ่นหอมอ่อนๆ รวากับไม้หอม เมื่อนำไปเอกซเรย์ดูแล้วไม่มีกระดูก ผู้ครอบครองจึงอ้างว่าเป็นมักกะลีผลตามตำนาน ที่พอสิ้นอายุขัยแล้วจะลดขนาดลงกลายเป็นซากผลไม้ แต่หลายคนที่ไม่เชื่อก็สนับสนุนกันไปที่ต่างๆ นานานว่าเป็นลูกกรอกที่นำมาชีดน้ำหอมเข้าไป เพราะซากสิ่งมีชีวิตดังกล่าวมีความยาวสิบหกเซนติเมตร ซึ่งมีขนาดพอๆ กับทารกในครรภ์อายุประมาณ 16-20 สัปดาห์

ตามหลักการทางวิทยาศาสตร์มีความเป็นไปได้ที่เอกซเรย์แล้วยังมองไม่เห็นกระดูก เพราะอาจเป็นเพียงโครงกระดูกอ่อน แคลเซียมยังไม่ไปเกาะ และแทนคุณเองก็เป็นคนหนึ่งที่ไม่เชื่อว่าซากสิ่งมีชีวิตที่ตกเป็นข่าวในปีนั้นคือมักกะลีผล

แต่ในเวลาเดียวกัน...ชาวนั้นก็ทำให้เขาได้ยินตำนานเรื่องมักกะลีผล ผ่านหูมาบ้าง และทำให้อดคิดไม่ได้ว่าขนาดแค่พบซากสิ่งมีชีวิตที่หาข้อสรุปไม่ได้ยังได้รับความสนใจมากมาย ดังนั้นไม่ต้องสืบเลยว่าเรื่องมักกะลีผลตัวเป็นๆ หลุดออกมาจากป่าหิมพานต์จะเป็นที่ฮือฮาเพียงไร

การทักท้วงของอาจารย์หนุ่มทำให้ตะวันชุกคิดบางอย่างได้ นี่เป็นสิ่งที่เดียวกับที่เขากังวลตอนแรก ถึงได้รับขั้บรตตามหลานชายมาที่โรงพยาบาล

“บ๊ว...” ชายชราหันไปหาคุณหมอสาวที่เริ่มมีสีหน้ากังวลใจ “เรื่องที่เกิดคนนี่ไม่มีกระดูก ในโรงพยาบาลนี่นอกจากบ๊วแล้วมีใครรู้บ้าง”

“ก็มีเจ้าหน้าที่ห้องเอกซเรย์ค่ะ”

“บ๊วพอจะมีวิธีทำให้ผลเอกซเรย์เป็นความผิดพลาดได้ไหม”

“มันก็...” นลินมีสีหน้ายุ่งยากใจ แต่ไม่ก็อดใจต่อมาก็ตัดสินใจรับภาระนั้น “ได้ค่ะ ปู่ไม่ต้องห่วงนะคะ บ๊วคิดว่าพอจะมีทางทำได้อยู่”

“งั้นก็ตกลงตามนี้” ตะวันยิ้ม แล้วหันไปตบป่าเท้าคุณที่กำลังจะเปิดปากโต้แย้ง “แทน...ถ้าเราไม่สบายใจก็แค่ช่วยเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับก็พอ ส่วนมักกะลีผล ปู่กับปู่จะช่วยกันดูแลเขาเอง รีเสิร์ชของปู่ละ...ไม่มีใครกล้ามาจู่หน่วยหรือ ปู่จะรับเขาเป็นหลานสาว และบอกทุกคนว่าเขาประสบอุบัติเหตุจนทำให้สมองได้รับการกระทบกระเทือน”

“แต่ถึงอย่างนั้น...”

“อย่าใจร้ายใจดำไปหน่อยเลยนะ” สุรียนต์เป็นอีกคนหนึ่งที่เข้ามาล้อมแทนคุณ “แกช่วยเขามาแล้วนะ แกก็ต้องช่วยเขาให้ถึงที่สุดสิวะ”

“ใช่!” คุณหมอสาวยืนกรานสนับสนุน “ถ้าแทนยังดื้อจะส่งมักกะลีผลกลับป่าหิมพานต์ บ๊วจะเลิกคบแทนเป็นเพื่อนด้วย คนใจดำ!”

เมื่อถูกกล่าวหาเข้าอย่างนั้น ‘คนใจดำ’ ก็ได้แต่ยืนนิ่ง ไม่รู้จะโต้แย้งอย่างไรเลยทีเดียว ทั้งๆ ที่เขาก็แค่เป็นห่วงว่าปัญหายุ่งยากมากมายจะตามมาต่างหาก ในยุคที่เทคโนโลยีเจริญก้าวหน้าเช่นนี้ ถ้าวันหนึ่งมีคน

ล่องรู้เข้าจริง ๆ เรื่องมักกะลีผลคงโด่งดังภายในชั่วข้ามคืน

หล่อนคงถูกพาไปออกรายการโทรทัศน์ ถูกมนุษย์ใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษา แสงทาบผลประโยชน์ แทนที่จะหมดเคราะห์หมดโคกภายในเจ็ดวัน กลับต้องมาชดใช้กรรมในโลกมนุษย์ทั้งที่ไม่ใช่มนุษย์

แต่เมื่อมองไปยังมักกะลีผลคนสวยที่นั่งอยู่บนเตียงตอนนี้... ความน่ารักไร้เดียงสาของสาวน้อยที่กำลังกวาดตามองข้าวของต่างๆ รอบห้องอย่างสนใจใคร่รู้ว่ามันคืออะไรบ้างก็ทำให้เขาอดสงสัยไม่ได้ เมื่อจินตนาการภาพหล่อนถูกอมมนุษย์ทั้งหลายมายื้อแย่งกันไปเสพบ่าเธอ

ยิ่งเมื่อเหลือบเห็นผ้าพันแผลสีขาวที่พยาบาลพันไว้รอบศีรษะหล่อน แทนคุณก็นึกถึงเสียงกระแทกอย่างแรงในคืนที่เขาไปกางเต็นท์ริมน้ำตกขึ้นมาได้

หล่อนอาจถูกใครสักคนทำร้ายมา...

“อยากทำอะไรก็ทำแล้วกัน” แทนคุณถอนหายใจเฮือกอย่างยอมจำนนต่อเสียงข้างมาก แต่ลึกๆ แล้วยังเริ่มเห็นด้วยว่าถ้ามักกะลีผลอยู่ที่รีสอร์ทเพียงตะวันอาจมีความสุขมากกว่าป่าหิมพานต์

นลินยิ้มกว้าง เช่นเดียวกับสองปู่หลานที่สบายใจขึ้น ก่อนจะหันไปเห็นมักกะลีผลเอามือกุมท้องน้อย สีหน้าบิดเบี้ยวเหยเกเล็กน้อย

“เอ...เป็นอะไรหรือเปล่าคะ” นลินเดินเข้าไปถามอย่างอ่อนโยนตามประสาคุณหมอมือโอบอ้อมอารีกับคนไข้ “ปวดท้องหรือ”

“ปวด...ท้อง...” มักกะลีผลกะพริบตาปริบๆ ท่าทางไม่รู้ว่าอะไรคือปวดท้อง แต่การที่มือเรียวยาวนั้นลูบท้องตัวเองไปมา ประกอบกับขาทั้งสองข้างเริ่มหนีบเข้าหากันก็ทำให้นลินวิเคราะห์อาการได้ไม่ยากนัก

“ไปค่ะ...เดี๋ยวบัวพาไปห้องน้ำ”

ทารกน้อยในร่างสาวสิบหกมีท่าทางงุนงง ทว่าความอ่อนโยนใจดีของนลินที่กำลังประคองหล่อนลงจากเตียงก็ทำให้มักกะลีผลยอมตามไปเข้าห้องน้ำง่าย ๆ

แทนคุณขมวดคิ้วสงสัยว่าเจ้าหล่อนปวดท้องเป็นอะไร กระทั่งผ่านไปพักใหญ่จึงได้ยินเสียงกตชกโครก ก่อนที่นลินจะเปิดประตูห้องน้ำออกมา เขาเห็นว่ามักกะลีผลตามหล่อนออกมาด้วยสีหน้าโง่งงสบายกว่าตอนแรก

“ตกลงเป็นอะไร” สุริยนต์ถามอย่างอึ้งๆ เพราะเห็นสองสาวหายเข้าไปด้วยกันนานมาก

“ไม่เป็นอะไรหรอก แค่ววดฉี่ แต่ไม่รู้จะทำยังไง” นลินยิ้มอย่างเอ็นดู ขณะที่สุริยนต์อุทานลั่น

“ฮา! แม้แต่ฉี่ยังไม่เป็น!”

“ไม่ต้องห่วง...เมื่อกี้บัวสอนแล้ว มักกะลีฉี่เป็นแล้ว” คุณหมอบหันไปยิ้มกว้างกับสาวน้อยท่าทางน่ารักน่าเอ็นดู ที่หลังจากได้ปลดทุกข์แล้ว ก็อารมณ์ดีเหมือนเด็กๆ

ผลไม้สาวแสนงามพูดตามนลินบ้างโดยไม่รอช้า

“มักกะลีฉี่เป็นแล้ว”

ท่าทางสดใสร่าเริงนั้นทำให้ทุกคนในห้องพร้อมใจกันหัวเราะ ไม่เว้นแม้กระทั่งแทนคุณ สาวเนื้อหอมจึงนั่งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะคิดแบบเด็กไร้เดียงสาว่าตัวเองชอบเสียงแห่งความสุขของผู้คนรอบข้าง

“มักกะลีฉี่เป็นแล้ว มักกะลีฉี่เป็นแล้ว”

หล่อนเดินมาเกาะแขนชายหนุ่มที่สอนให้รู้จักรสชาติอร่อยของใจกินาที่นั่นแทนคุณจึงตะลึงไปกับความสดใสในดวงตาคู่งาม

เขาอดลูบศีรษะแม่มักกะลีน้อยอย่างเอ็นดูไม่ได้

“จำๆ เก่งจริงเชียว ฉี่เป็นแล้วเนี่ย”

คำแซวนั้นทำให้คนรอบข้างหัวเราะขำ ขณะที่ผลไม้สาวเริ่มเรียนรู้ไปที่ละน้อยว่าการ ‘ฉี่’ เป็นความสุขอย่างหนึ่ง เพราะนอกจากจะทำให้หล่อนสบายเนื้อสบายตัวขึ้นแล้ว ยังช่วยผ่อนคลายบรรเทาอากาศที่ตึงเครียดมานานได้ด้วย

หล่อนชอบเห็นแทนคุณยิ้มให้แบบนี้ และมีหล่อนอยู่ในสายตา

แบบนี้...

รถจี๊ปสีขาวแล่นเข้ามาในรีสอร์ทอีกครั้งยามอาทิตย์อัสดง
เพราะตั้งแต่เสร็จธุระจากโรงพยาบาลเมื่อตอนบ่าย และตกลงกันว่าจะรับ
มักกะลีผลมาเป็นสมาชิกใหม่ในครอบครัวพงษ์พิจักขณา สุริยนต์ก็เป็น
ห่วงน้องลำยองจนต้องขอตัวกลับมาก่อน ชายชราจึงอาสาพามักกะลีผล
ไปเลือกซื้อเสื้อผ้าและข้าวของต่างๆ ที่จำเป็น แต่แทนคุณเห็นว่าตะวันเพิ่ง
กลับจากธุระที่ต่างจังหวัดหมาดๆ จึงอาสาพามักกะลีผลไปซื้อเอง เพราะ
อยากให้ชายชราได้พักผ่อนมากกว่า

ตอนนี้...มักกะลีผลจึงนั่งอยู่บนเบาะข้างกายเขา สีหน้าท่าทางยัง
ตื่นตาตื่นใจกับโลกมนุษย์ที่มีทัศนียภาพแปลกหูแปลกตาไม่น้อย

ความที่บ้านของตะวันไม่มีห้องพักเหลือสำหรับต้อนรับแขก แทนคุณ
จึงขับรถมาจอดหน้าบ้านไม้ซุงสีน้ำตาลเข้มหลังเดิมในรีสอร์ท เพราะคิดว่า
สุริยนต์คงให้หล่อนพักอยู่ที่นี้ชั่วคราว

สาวเนื้อหอมดูจะจำบ้านของตัวเองได้ เมื่อเห็นแทนคุณก้าวลงจากรถ
ไปแล้วหยิบถุงกระดาษสีฟ้าใบลงจากเบาะด้านหลัง หล่อนจึงรีบเปิด
ประตูตามลงไปขอช่วยแบ่งเบาภาระ แววดาไล้ที่ตอนเย็นเมื่อมาทำให้ชาย
หนุ่มยิ้มอย่างเอ็นดู

“ไม่เป็นไร แค่นี้ฉันถือเองได้ ขอแค่เธอไม่ชน ไม่วิ่งเอาหัวไปชนอะไร
จนได้เลือดมาอีกก็พอ” แทนคุณชี้ผ้าพันแผลบนศีรษะหล่อนอย่างซ้ำๆ
แล้วเดินนำขึ้นบันไดเข้าไปในบ้านพัก

ผลไม้สาวมองตามชายหนุ่มอย่างงงงัน แต่เมื่อไม่เข้าใจก็ร้านจะ
หาคำตอบ

หล่อนรีบตามเขาเข้าไปในบ้าน เมื่อเห็นชายหนุ่มวางข้าวของต่างๆ
ลงบนโต๊ะ ตัวเองก็ได้แต่ยืนตาแป๋วเพราะไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไรต่อ

แทนคุณหันมาเห็นเข้าจึงนึกได้ว่าหล่อนไร้เตียงสะเก็นกว่าจะดูแล

ตัวเองต่อได้ และเขาก็ไม่สามารถช่วยดูแลหล่อนได้ในทุกเรื่องที่เกี่ยวข้อง
ผู้หญิงด้วย

ชายหนุ่มต่อสายไปยังบ้านของสุริยันต์ แต่หลังจากรออยู่นานและ
ไม่มีผู้รับสายที ก็ทำให้ความคิดที่จะวานแก้วตามมาช่วยอาบน้ำเปลี่ยน
เสื้อผ้าส่งหล่อนเข้านอนเป็นอันต้องล้มพับไป

“จะว่าไป...เธอเป็นผลไม้ ไม่อาบน้ำสักวันคงไม่เป็นไร ตัวก็ยังหอม
อยู่เลย” ชายหนุ่มยืนอยู่ห่างจากหล่อนร่วมเมตรยังได้กลิ่นหอมอ่อนๆ มา
แตะปลายจมูก

เขาพาหล่อนแวะกินมื้อเย็นที่ร้านอาหารริมทางก่อนกลับบ้านแล้ว
ตอนนี้เขาจึงเดินไปหยิบถุงของใช้ในชีวิตประจำวันขึ้นมา

“ตามมา” แทนคุณก้าวนำเข้าไปในห้องน้ำ หยิบขวดแชมพู สบู่ต่างๆ
ออกมาจัดวางบนชั้นไม้ใกล้อ่างล้างหน้า

เมื่อมักกะสีผลตามเข้ามามองดูพฤติกรรมของเขาย่างงุนงนสงสัย
ชายหนุ่มจึงยิ้มน้อยๆ แล้วทิ้งถุงเปล่าลงถึงขยะ ก่อนจะหยิบแปรงสีฟันขึ้นมา

“ถึงจะยังไม่อาบน้ำ แต่ก็ต้องหัดแปรงฟันก่อนนอน เพราะไม่งั้น
เดี่ยวฟันผุ” ชายหนุ่มไม่คิดว่าการพูดสิ่งที่หล่อนไม่เข้าใจจะเป็นการพูดคน
เดียว เพราะอย่างไรเสียหล่อนก็ต้องเรียนรู้การใช้ชีวิตแบบมนุษย์ เรียน
ภาษามนุษย์

แต่การที่หล่อนเอาแต่ทำหน้าที่ก็ทำให้เขาคิดว่าขึ้นให้แปรงเองคง
ไม่รอด ประเดี๋ยวอุบัติเหตุยาสีฟันเข้าไปคงได้ถูกห้ามไปล้างห้องที่โรง
พยาบาล เกิดสายเกินกาล จะกลายเป็นว่าเขาเป็นฆาตกรใจโหด สังหาร
สาวทารกด้วยยาสีฟันไปเสียอีก!

ทำอย่างไรดีนะ...หาหรือกับตัวเองสักพัก แทนคุณก็เหลือบไปเห็น
แปรงสีฟันใหม่แกะกล่องที่รีสอร์ตวางไว้บริการลูกค้า

เขาส่งแปรงสีฟันลายคิดตี้นมือให้หล่อนถือไว้โดยไม่รอช้า แล้ว
หยิบด้ามใหม่มาแกะกล่อง บีบยาสีฟันลงบนแปรงให้ผลไม้สาวดูเป็น

ตัวอย่าง เสร็จแล้วจึงส่งหลอดยาสีฟันให้ห่อน

แม้จะยังคงงงๆ อยู่นิดหน่อย แต่เมื่อเขาพยักหน้าให้ลองทำตาม ผลไม้สาวก็ยิ้มพลางบีบยาสีฟันลงบนแปรงของตัวเองได้อย่างยอดเยี่ยม

“ดีมาก” ชายหนุ่มรับหลอดยาสีฟันมาปิดวาล์วเก็บเข้าที่เรียบร้อย แล้วหันหน้าไปหาห่อน พร้อมกับยกแปรงขึ้นมาเตรียมพร้อมตรงริมฝีปาก

มักกะลีผลเสนางามกระตือรือร้นที่จะทำตาม เขาจึงเริ่มยึงฟันแล้ว แปรงให้ดูเป็นตัวอย่างชัดๆ พอห่อนยึงฟันตามแล้วฎไปฎมา สีหน้างุนงง ในตอนแรกก็ทำเอาเขาเกือบหลุดขา แต่ครูเด็ยวเท่านั้นเมื่อห่อนเริ่มแปรงเองเป็นก็ดูจะสนุกสนานกับการทำความสะอาดช่องช่องปาก บัดแปรงขึ้นลง ตามซอกต่างๆ เลียนแบบอาจารย์หนุ่มทุกกระบวนท่า กระทั่งถึงช่วงแปรง ฟันกรามด้านในสุด ผลไม้สาวก็ล้าลักแค็ก

ฉิบหาย! แม่เจ้าประคุณแผลอกลิ้นฟองยาสีฟันลงคอเข้าแล้ว

3

ราตรีสวัสดิ์? ราตรีสวาท?

ความตกใจทำให้อาจารย์หนุ่มไม่รอช้า เปิดน้ำใส่แก้วมาให้ หล่อนบ้วนปาก ผลไม้สาวเองก็ดูเหมือนจะรู้ได้โดยสัญชาตญาณว่าฟอง ยาสีฟันไม่สามารถกินได้ หล่อนจึงก้มลงบ้วนมันใส่อ่างล้างมือจนหมด แทนที่จะกลืนลงไปให้ฟลูออไรด์เป็นพิษ

มักกะสีผลคนสวยหอบหายใจอັก กะพริบตาปริบๆ เมื่อรอดชีวิตมา อย่างหวุดหวิด แต่พอหันกลับมาเห็นสีหน้าเป็นห่วงเป็นใยของแทนคุณ คราบฟองสีขาวยที่เลอะเต็มปากเขาก็ทำให้หล่อนหัวเราะพรี๊ด

แทนคุณงุนงงกับท่าทีที่เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็วของผลไม้สาว กระทั่งหล่อนที่ปากเขาพลงเงยหน้าขึ้นขำก๊าก เขาจึงเริ่มรู้สึกถึงกลิ่น ยาสีฟันที่ตักค้างอยู่ในปาก

เจ้าของใบหน้าหล่อเหลารีบหันขวับไปดูเงาสะท้อนในกระจก ภาพ ความละเออะของฟองยาสีฟันที่ล้นทะลักลงมาถึงคางทำเอาเขาแทบขำ ตามไปอีกคน

แต่เพราะความหมั่นได้มีมากกว่า หลังจากก้มลงบ้วนปากทำความสะอาดคราบยาสีฟันเสร็จ แทนคุณจึงเอาแปรงสีฟันที่ล้างแล้วเคาะหน้าผาก ผลไม้สาวที่ยังหัวเราะงอหายเข้าหนึ่งแปะ

“อ๊ะ!” หล่อนยกมือขึ้นคลำหน้าผากตัวเองบ่อยๆ หยุดหัวเราะโดย

อัตโนมิติ

“นี่ถ้าไม่ใช่เพราะปู่บอกว่าเธออายุแค่สองวัน ฉันจะตีให้กันลาย เป็นเด็กเป็นเล็ก... รืออันป็นเกลียวซี่หน้าหัวเราะเยาะผู้ใหญ่ได้ไง หืม” แทนคุณถือแปรงสีฟันแทนไม้เรียวขณะอบรมผลไม้สาวที่อาจไม่รู้ว่าคุณพูดอะไร แต่ก็เข้าใจว่ากำลังโดนเอ็ดจิ้งหุบปากสนิท

นัยน์ตาแป๋วแหวกคูนั่นทำให้ผู้ใหญ่ที่ไม่ได้ตั้งใจดูอย่างจริงจังตั้งแต่แรกยิ้มเอ็นดู แล้วจึงหยิบผ้าขนหนูผืนเล็กมาเช็ดคราบน้ำรอบริมฝีปากหล่อน

“ต่อไปแปรงฟันเสร็จก็เช็ดให้สะอาดแบบนี้”

ด้วยความอยากทำดีได้โทษหรือประจบประแจงก็ไม่ทราบได้ พอแทนคุณเช็ดปากให้เสร็จ ผลไม้สาวอายุได้สองวันจึงหยิบชายผ้าอีกด้านมาซับคราบน้ำที่เลอะปากเขาบ้าง

แทนคุณถึงกับนิ่งไปอย่างไม่คาดฝัน แต่ครู่เดียวเท่านั้น ความตั้งอกตั้งใจในดวงตาลหล่อนก็ทำให้เขารู้สึกว่ามันช่างเปล่งประกายงดงามราวกับดวงดาราที่สุกสกาวอยู่บนฟ้าไกล และส่องแสงมากระทบหัวใจที่เดียวดายของเขา

ริมฝีปากอ้อมที่ยิ้มละไมในตอนนี้อดูสวยงามเป็นพิเศษ... แทนคุณนี่ก็อยากจับมือน้อยๆ ที่ถือผ้าขนหนูนั้นออกไปให้พ้นทาง ริมฝีปากเขาจะได้เป็นอิสระและทาบลงบนริมฝีปากหล่อนแทนผ้าขนหนู

เอาอีกแล้ว! แทนคุณเรียกสติกลับมาได้อย่างรวดเร็ว เขาคิดว่าตัวเองอาจว่าแหวกเกินไปเพราะเพิ่งผ่านช่วงเวลาแห่งการสูญเสียมาหมาดๆ จึงหันเหไปกับการเอาอกเอาใจของผู้หญิงโดยง่าย ทั้งยังเป็นผู้หญิงประเภทที่ไม่เคยอยู่ในรสนิยมของเขามาก่อนด้วย

ผู้หญิง... เด็ก!

เป็นจังหวะเดียวกับที่ผลไม้สาวเช็ดคราบน้ำบริเวณปากของเขาเสร็จ หล่อนจึงยิ้มให้อย่างวาดหวังว่าจะได้รับคำชม ทว่าเขากลับก้าวออก

จากห้องน้ำโดยไม่ยิ้มตอบด้วยซ้ำ

ผลไม้สาวงุนงงที่อยู่ๆ ชายหนุ่มก็เปลี่ยนท่าทีมาเป็นแข็งกระด้าง จึงรีบแขวนผ้าขนหนูไว้ตรงที่เขายหยิบออกมาในทีแรก แล้วก้าวตามออกไปพร้อมความไม่แน่ใจว่าตนเองเปลอทำอะไรผิดไปอีกหรือเปล่า

“เธอเข้านอนได้แล้วละ” ชายหนุ่มเห็นฟ้าเริ่มมืดจึงหันมาพยักหน้าบอกหล่อนให้ไปที่เตียง

มักกะลีผลงุนงงนิดหน่อย แต่สัญญาจากการบอกไปของเขา ทำให้ร่างนั่งน้อยก้าวไปนั่งบนเตียงโดยไม่ยากนัก

ใช่แล้ว...แค่นั้น

ดวงตาแป๋วแหวกคู่นั้นยังคงมองเขาอย่างไม่รู้เรื่องรู้ราว แทนคุณจึงถอนหายใจเฮือก ตามไปจับไหล่บอบบางให้นอนลง

มักกะลีผลตกใจ เบิกตากว้าง กระทั่งเขาดึงผ้าห่มมาคลุมถึงเนินอก เหมือนตอนตื่นนอนใหม่ๆ ร่างบางก็เริ่มนอนนิ่ง กะพริบตาปริบๆ

“ราตรีสวัสดิ์” ชายหนุ่มหวังว่าหล่อนจะเข้าใจ เขาจึงขยับกายลุกออกมาดั่งมุ้งด้านบนลงมาปิดให้เรียบร้อย แล้วก้าวตรงไปปิดสวิตซ์ไฟข้างประตู

นึกไม่ถึงเลยว่าอยู่ๆ จะได้ยินเสียงหล่อนมุดมุ้งตามออกมา แทนคุณหันขวับไปหาพร้อมๆ กับที่หล่อนก้าวมาจับแขนเขาไว้

แม้ไม่พูดอะไร...แวตารู้ได้เพียงสาขของหล่อนก็สื่อสารได้อย่างชัดเจนว่าไม่อยากถูกทิ้งให้อยู่คนเดียว

“ไม่ได้...” ชายหนุ่มทอดเสียงเอ็ดพลางจึงมือหล่อนกลับไปนั่งที่เตียง แล้วกดไหล่ให้นอนลงอีกครั้ง “ฉันนอนกับเธอไม่ได้ ฟรุ้งนี้ถึงจะมาหาใหม่ นอนได้แล้วนะ เด็ดดี”

เมื่อรู้ว่าอีกฝ่ายยังเหมือนเด็กอายุแค่สองวัน แทนคุณจึงพยายามไม่ดูและพูดด้วยอย่างนุ่มนวล

“ราตรีสวัสดิ์” เขายิ้ม

นาที่นั่นมักกะลือลจึ่งนอนนิ่ง ไม่คือ ไม่ชน แต่ดวงตากลับใสแจ๋ว
เสียจนชายหนุ่มไม่แน่ใจว่าหล่อนเข้าใจหรือเปล่า จะกลัวการอยู่คนเดียว
หรือเปล่า

แทนคุณตัดสินใจมอบ ‘ความอุ่นใจ’ ให้หล่อนว่าเขาไม่ได้ทิ้งไปไหน
ด้วยจุมพิตแผ่วเบากลางหน้าผากมัน

“ราตรีสวัสดิ์” เขาย้ำคำนี้ใหม่อีกครั้งให้หล่อนจดจำไว้ว่าเป็นการ
ส่งเข้านอน คราวนี้ริมฝีปากอ้อมเริ่มขยับพุดตามเหมือนจะเข้าใจแล้ว

“ราตรี...สวัสดิ์”

“อืม” เขาลูบศีรษะหล่อนเบาๆ อย่างเอ็นดู “ราตรีสวัสดิ์คะ”

เมื่อแน่ใจว่าหล่อนจะไม่ประท้วงอีก แทนคุณก็ลุกขึ้นเดินกลับไป
ทางประตู แต่เสียงการขยับตัวของสาวเจ้าก็ทำให้เขาหันขวับมาทางเตียง
นอน ยกมือขึ้นชี้ดูๆ นิดๆ พร้อมกระแอมขัดไม่ให้มุดมุ้งตามออกมาเป็น
ครั้งที่สอง

“ราตรีสวัสดิ์” ชายหนุ่มย้ำเป็นครั้งที่เท่าไรเขาเองก็ไม่ได้นับ แต่ก็
ไม่ได้เบื่อ เพราะรู้ว่ากำลังพุดกับทารกในร่างสาวสิบหก

มักกะลือลเห็นท่าทางดูๆ นั้นแล้วก็จ้อยสนิท ก่อนจะค่อยๆ เอนกาย
ลงนอนหนุนหมอน เพราะไม่อยากจะให้แทนคุณโกรธ กระทั่งได้ยินเสียงเขา
สตาร์ตรถ หล่อนก็จำได้ว่ารถคันนั้นเคยพาเขากับหล่อนตะลอนไปไหน
ต่อไหนมาทั้งวัน

ความหวาดกลัวว่าจะถูกทิ้งทำให้หญิงสาวรีบลุกพรวดไปเกาะขอบ
หน้าต่าง มองตามหลังรถจิปคันนั้นไปด้วยสายตากระวนกระวาย แต่พอ
เห็นมันจอดแค่หน้าบ้านไม้สักทองสองชั้นบนเนินเขาซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่
มากนัก ริมฝีปากอ้อมก็ขยับยิ้มอย่างเบาใจ

แต่เพราะเป็นแค่ผลไม้...ไม่รู้ ไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ว่า ‘ราตรีสวัสดิ์’
คือการบอกลาไปนอนแล้ว มักกะลือน้อยจึ่งนั่งเกาะขอบหน้าต่างมองประตู
บ้านสองชั้นบนเนินเขาแห่งนั้น รอคอยการกลับมาของเขาอย่างใจจดใจจ่อ

เสียงฟ้าคำรามเป็นสัญญาณว่าฝนกำลังจะตก แทนคุณเปิดประตูออกจากห้องน้ำมาในชุดเสื้อกล้ามกับกางเกงขาสั้นสำหรับนอน ความที่เขาเพิ่งอาบน้ำเสร็จหมาดๆ บนบ่าจึงยังมีผ้าขนหนูพาดไว้ ชายหนุ่มเห็นฟ้าแลบแปลบปลาบอยู่นอกหน้าต่างแล้วก็ไม่ชอบบรรยากาศแบบนี้สักเท่าไร

ปลายฝนต้นหนาวแล้วแท้ๆ แต่ฝนกลับยังตกวันเว้นวันเลยที่เดียว ชายหนุ่มเอาผ้าขนหนูไปแขวนแล้วเดินมาทึ่งตัวลงบนเตียงเพื่อเข้านอน แต่พลันนี่ก็ถึงแม่เทพธิดาทารกขึ้นมาเสียก่อน

หล่อนจะยอมเข้านอนหรือยังนะ

ความเป็นห่วงลึกๆ ที่ต้องฝึกให้อยู่คนเดียวในเวลากลางคืนทำให้ชายหนุ่มตัดสินใจลุกไปยืนริมหน้าต่าง มองดูบ้านไม้ซุงสีน้ำตาลเข้มหลังที่สุริยันต์ยกให้หล่อนพัก

เมื่อเห็นว่าภายในบ้านมืดสนิท แทนคุณก็อุ่นใจว่าหล่อนคงหลับไปนานแล้ว เพราะวันนี้คงหนีจากการไปตะลอนซื้อของกับเขามาทั้งวัน

แต่ขณะที่เขากำลังจะกลับไปนอนบ้าง สายตาก็เหลือบเห็นอะไรบางอย่างเคลื่อนไหวอยู่ตรงทางขึ้นเนินเสียก่อน

มักกะลีผล!

ชุดนอนกระโปรงสีขาวที่หล่อนสวมทำให้ดูสะดุดตาในความมืด หล่อนกำลังก้าวขึ้นเนินมาอย่างระมัดระวัง ในเวลาเดียวกันก็มองไปรอบๆ ด้วยท่าทางเหมือนหวาดกลัวอะไรสักอย่าง

ชายหนุ่มประหลาดใจว่าตึกบ้านนี้หล่อนออกมาจากบ้านพักทำไม เพิ่งหายใจแท้ๆ เดียวก็ไม่สบายขึ้นมาอีกรอบ

เพราะหวังว่าฝนจะตกในเร็วๆ นี้ แทนคุณจึงลงบันไดไปชั้นล่างโดยไม่รอช้า

ท่ามกลางความมืดระหว่างทางขึ้นเนิน หญิงสาวยังคงมุ่งหน้าไปยังบ้านที่หล่อนเห็นแทนคุณหายเข้าไปเมื่อราวหนึ่งชั่วโมงก่อนอย่างไม่ลด

ราวาศอก พอเห็นร่างสูงเปิดประตู หล่อนก็เริ่มยิ้ม แล้วสาวทำไปหาคน
ตัวโตที่กำลังก้าวมาหาทันที

“ออกมาทำไม เดี่ยวโดนฝนก็ไม่สบา...” เอ็ดไม่ทันจบประโยคด้วยซ้ำ
แทนคุณก็ต้องตกใจที่อยู่ๆ มักกะลีผลเข้ามาสวมกอดเขาแน่น เนื้อตัวสั่น
สะท้านจนเขาสัมผัสได้ถึงความกลัวในใจหล่อน

ชายหนุ่มตัดสินใจยกมือขึ้นค่อยๆ ลูบศีรษะเพื่อปลอบประโลม
แต่ก็ยังเดาไม่ออกว่าหล่อนกลัวอะไร

ทันใดนั้นเอง แสงที่สว่างวาบขึ้นเหนือศีรษะก็ราวกับจะตอบคำถามนั้น

“เอาละๆ ไม่มีอะไร” แทนคุณก้มลงปลอบหล่อนและคิดพากลับ
ไปที่บ้าน อย่างไรก็ตามเขาก็ไม่ยอมให้หล่อนโดนฝนหลังเพิ่งหายไข้หมาดๆ
เช่นนี้

แต่เมื่อเหลือบไปเห็นว่าหล่อนกลัวฟ้าแลบจนลืมสวมรองเท้าที่ซื้อ
ให้ตอนป่วย แทนคุณก็ตัดสินใจอุ้มหล่อนกลับบ้านไม้ซุง แล้วค่อยๆ วาง
ร่างที่ยังสั่นเทาลงยืนในห้องน้ำ

มือหนานหิบบีบฝักบัวลงมาแล้วเปิดน้ำ แต่กลับทำให้ผลไม้สาวสะดุ้ง
ที่อยู่ๆ ก็เห็นน้ำพุ่งออกมา

“นี่ก็ไม่มีอะไรเหมือนกัน” เขาหัวเราะร่วน แล้วช่วยกายนกลงล้างเท้า
ให้เจ้าหล่อน

แม้แม่เนื้อหอมจะยังคงงุงๆ กลั้วๆ แต่ก็ให้ความร่วมมือโดยดีตอนที่
เขาพยายามถูคราบดินออก

“เสร็จแล้ว” แทนคุณลุกขึ้นปิดน้ำ ยิ้มให้หญิงสาวที่ดูจะผ่อนคลาย
ขึ้นกว่าเมื่อครู่ “ถ้ากลัวฟ้าแลบก็ไม่ใช่ไร ไปนอนเถอะ ฉันจะนั่งอยู่เป็น
เพื่อน”

เห็นแก่ที่หล่อนเพิ่งลืมตาดูโลกได้แค่สองวัน หากไม่ใช่เพราะรูปร่าง
หล่อนโตเป็นสาวขนาดนี้ เขาคงไม่ทอดทิ้งหล่อนให้อยู่ตามลำพังแต่แรก

แทนคุณลูบศีรษะมักกะลีผลเป็นเชิงขอร้อง แล้วจึงหล่อนกลับมา

ที่เตี้ยด้วยกัน แต่ขณะที่เขาเลิกมุ้งขึ้นเพื่อจะได้จับหล่อนนอนลงไปเหมือน
ตอนแรก อยู่ๆ มั๊กกะลีผลก็ขยับกายมากอดเอวแล้วซุกหน้าเข้ากับอกเขา
เนื้อตัวสั้นเหมือนเริ่มกลัวอะไรขึ้นมาอีกแล้ว

แทนคุณมองผ่านหน้าต่างออกไปยังสายฝนที่เริ่มโปรยปรายลงมา
ตอนนี้ฟ้าไม่ได้แลบหรือคำรามอย่างเมื่อครู่แล้วเสียหน่อย

ให้ตายสิ...หล่อนเบียดกายแนบชิดขนาดนี้ หากเป็นผู้หญิงคนอื่น
เขาคงได้คิดว่ากำลังทอดสะพานเป็นแน่แท้ แต่เพราะเป็นมั๊กกะลีผลที่
ไร้เดียงสาประดุจเด็กทารก เขาก็อดประหลาดใจไม่ได้

“กลัวอะไร หีม” ชายหนุ่มพยายามไม่คิดอกุศล ก็มลงถามแม่
เนื้อหอมที่ยังยืนก้นแอบอกเขา นาที่นั่นเองที่หล่อนงยหน้าขึ้น แล้วบิก
ตาโพล่งอย่างตกใจสุดขีด

“อ้อ...” หล่อนร้องอย่างขะเขยงพลางเอามือมาตบๆ ที่แก้มซ้าย
ชายหนุ่ม

แทนคุณงุนงวนว่าเจ้าหล่อนทำอะไร กระทั่งเห็นถุงตัวเล็กๆ บินผละ
จากแก้มตัวเอง อากาการคันยิบๆ ที่เจ้ายุ่งฝากไว้ทำให้เขายกมือตะครุบมัน
โดยไม่รอรี

มั๊กกะลีผลผวาเฮือก ถอยกรูดไปชิดผนังบ้าน ดวงตาเบิกกว้างยาม
มองมาที่กำปั้นกำจัดยุงของเขา แต่เมื่อปรากฏว่ามันยังบินหนึ่งๆ ไปทาง
หล่อนเพราะเขาจับไม่ทัน แทนคุณก็เห็นความตื่นตระหนกในดวงตาคู่งาม
หล่อนวิ่งหลบยุงมากอดเขาที่ได้แต่ยืนอึ้ง

นานร่วมอึดใจว่าเขาจะเข้าใจว่าที่แท้หล่อนก็กลัวยุง!

“ปิดโธ่เอ๊ย...” ชายหนุ่มหัวเราะ และได้แต่ยกมือขึ้นลูบศีรษะแม่
เทพธิดาทารกเพราะเห็นว่ากลัวมากจริงๆ หากเดาไม่ผิดมันอาจจะหลงอยู่
ในมุ้งแล้วไปกัดเนื้อหอมๆ ของหล่อนเข้ากระมัง

เด็กล้อคงเจ็บแล้วก็คัน...

“เอาละๆ มันไปแล้ว” ชายหนุ่มคิดว่าเดี๋ยวส่งเข้ามุ้งอีกที่มันคงไม่

เข้าไปกวนหล่อนในนั้นอีก แต่การที่หล่อนยังคงยืนกอดเขาด้วยเนื้อตัวสัน
สะท้อนก็ทำให้แทนคุณไม่รู้จะทำอย่างไรให้หล่อนหายกลัว

เขายกมือหนาขึ้นค่อยๆ ลูบศีรษะและกอดหล่อนเพื่อปลอบโยน
แต่แล้วกลิ่นหอมรัญจวนใจของมักกะลีผลก็กลายเป็นอุปสรรคสำคัญต่อ
ความปรารถนาดีที่เขาหีบยื่น ร่างนุ่มนิ่มในอ้อมแขนทำให้ชายหนุ่มแข็ง
เกร็งไปที่ละส่วน มือที่เคยกอดไว้เฉยๆ ขยับลูบเอวหล่อนอย่างอดไม่ได้

หล่อนดูประหลาดใจ...ผลไม้สาวค่อยๆ เยกหน้าขึ้นพร้อมกับที่เขา
ก้มลงไปหาใบหน้างาม กลิ่นหอมละมุนนั้นราวกับมีมนตร์สะกดชั้นยอด
ที่ทำให้เขาไม่แปลกใจอีกเลยว่า ทำไมพวกวิद्यากรที่ควรมีตะบะกล้าแกร่ง
และทรงคุณธรรมจากการฝึกจิตบำเพ็ญเพียรถึงได้ยังพ่ายแพ้ต่อกามราคะ
แล้วยื้อแย่งมักกะลีผลแสนงามถึงขั้นฆ่าแกงกัน

ดวงตาที่ไหวระริกอย่างไร้เดียงสาสะท้อนเงาของเขา และการที่
หล่อนยังกอดเขาอยู่ก็ทำให้เขาอดไม่ได้ที่จะปรารถนาเข้าไปอยู่ในทุกสิ่ง
ทุกอย่างของหล่อนมากกว่าแค่อยู่ในสายตา

แทนคุณค่อยๆ ก้มหน้าลงไปใกล้หญิงสาว การที่หล่อนไม่ได้ขัดขืน
หรือต่อต้านทำให้เขาเข้าข้างตัวเองว่าไม่ได้ทำอะไรผิด เขาแนบจมูกลงข้าง
จมูกหล่อน ก่อนจะทาบริมฝีปากลงบนปากหล่อนในเวลาต่อมา

ผลไม้สาวจะพริบตาพริบๆ ไม่รู้ว่าชายหนุ่มทำอะไร

แต่เพราะเขาคือต่อหล่อน และเป็นคนแรกที่ทำให้หล่อนรู้จักความ
สุขจากการกิน ความสุขจากการสวมรองเท้าแตะนุ่มๆ ทำให้ไม่ต้อง
เจ็บเท้าเหมือนตอนเดินตามหลังเขาด้วยเท้าเปล่า แล้วยังมาหาหล่อน
ตอนที่เจ้ายุ่งร้ายตามรั้งความ

ตอนนี้...หล่อนจึงยินดีตามใจเขาทุกเรื่อง

แต่มันก็น่าแปลกเหลือเกินที่การกระทำนี้ทำให้หล่อนรู้สึกร้อนผ่าว
ไปทั่วสรรพางค์กาย เนื้อตัวลึกลับจะละลายอยู่ในอ้อมแขนของชายหนุ่ม
อย่างไรอย่างนั้น

อาการไร้แรงทรงตัวทำให้ผลไม้สาวยกมือขึ้นเกาะไหล่คนตัวโตกว่าเอาไว้ นานที่นั่นเองที่เขาอดห่อแน่นขึ้น และดูดีมีหล่อ่นมากขึ้นราวกับแมลงภูตัวใหญ่ที่กำลังกระหายในรสหวานของเกสรดอกไม้อย่างลึกซึ้ง

หัวใจของหญิงสาวเต้นรัวเร็วขึ้นทุกขณะ อันที่จริงหล่อนคิดว่าตัวเองจะหายใจไม่ได้แล้ว แต่ในเวลาเดียวกันความหวามไหวจากการที่ริมฝีปากแนบชิดกันก็แล่นปราดไปถึงใจกลางร่าง และทำให้หล่อนปรารถนาที่จะดูดีมีเขาเช่นกัน

ร่างนุ่มนิ่มเบียดชิดชายหนุ่มโดยไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่ามันผิดหรือถูก เพราะหล่อนอายุแค่สองวัน และรู้แค่ว่าหล่อนปรารถนา...เช่นเดียวกับที่เขาปรารถนา

ต่อมาไม่นาน...การตอบสนองอย่างกระตือรือร้นของหล่อนก็ทำให้แทนคุณดันร่างนุ่มนิ่มนั้นลงบนเตียงที่เขาเปิดมุ้งเอาไว้เมื่อครู่ ก่อนจะทิ้งตัวตามลงไปติดๆ

ดวงตาที่ฉ่ำปรือของผลไม้สาวราวกับจะร้องขอให้เขาช่วยจับอีกแทนคุณจึงควบคุมตัวเองไม่อยู่ และบดคลีงริมฝีปากอ้อมอีกครั้ง ตามด้วยการส่งความวาบหวามเข้าไปด้วยลิ้น และสัมผัสได้ว่าความไร้เดียงสาจากลิ้นเล็กๆ ที่เฝ้ารู้นรสสวาทกำลังทำให้เขาปั่นป่วน!

ให้ตายสิ...หล่อนทำให้โลหิตในกายเขาไหลเวียนสะเปะสะปะลงทิศหลงทางไปหมด เช่นเดียวกับมือของเขาที่เคลื่อนไหวไปบนร่างหล่อนแทบทุกตารางนิ้ว และทำให้ร่างกายหล่อนสั่นด้วยความปรารถนา

เสียงครางกระเส้าทำให้ชายหนุ่มเลื้อนริมฝีปากผ่านแก้มหอมละมุนมายังลำคอระหง กลิ่นดอกไม้อ่อนๆ ทำให้ใจเขาปั่นป่วนจนปรารถนาจะพิสูจน์ความหอมของหล่อนให้ทั่วทุกบริเวณที่มีมือของเขาได้สัมผัส

แทนคุณเคลื่อนศีรษะมาจุมพิตเนินอกหล่อน มือหนากระตุกโอบเส้นเล็กๆ ตรงคอเสื้อออก เผยภาพทรวงงามให้ปรากฏแก่สายตาเขา และเฝ้าชวนให้เขาก้มลงไปดูดกกลืนปลายยอดสีหวานเหมือนผลเชอร์รี่โดยที่

หล่อนเองก็ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

เขาปรารถนาจะกลืนกินหล่อนทั้งตัว ทว่าเมื่อหันไปหาทรวงอกอีกข้างและหล่อนป้อนความเย้ายวนนั้นแก่เขาอย่างแสนเต็มใจยิ่ง แทนคุณก็ถูกคิดขึ้นได้ว่าหล่อนเป็นเด็ก...อายุแค่สองวัน!

บ้าฉิบ! เขาสอนเรื่องอะไรให้หล่อนกัน

เมื่อความรู้สึกผิดเข้าใจมตีหัวใจราวกับปลายหอกแหลมคม แทนคุณก็ผละออกจากทวารน้อยในร่างสาวลึบหนวก และก่นด่าตัวเองในใจสารพัด แต่อยู่ๆ หล่อนก็ลุกขึ้นสวมกอดเขาอย่างอดอ้อน สายตาเย้ายวนแสนไร้เดียงสาของหล่อนทำให้เขาตกตะลึง และตกตะลึงซ้ำสองเมื่อหล่อนดันร่างเขาลงบนเตียง

เวรแล้ว! ผลไม้สาวก้มลงมาจูบเขาและทำตามที่เขาทำกับหล่อนทุกอย่าง แทนคุณอดแปลกใจไม่ได้ว่าเหตุใดหล่อนถึงไวไฟขนาดนี้ เขาจะผลักสาวเนื้อหอมออก ทว่ามือเล็กๆ นุ่มนุ่มที่ลูบได้มาถึงใจกลางร่างทำให้เขาใจไม่แข็งพอ และได้แต่โกรธตัวเองที่ลืมนำไปเสียสนิทว่าตั้งแต่หล่อนลืมาครั้งแรกก็พร้อมจะเลียนแบบเขาทุกๆ เรื่อง

แทนคุณพลิกกายมาอยู่เหนือร่างสาวเนื้อหอมอีกครั้งเพื่อยุติมือเล็กๆ ที่แสนซุกซนนั้น ทว่าสายตาที่แวววอนของหล่อนก็ทำให้เขาคั่งอยู่ดี เขาก้มลงไปเพื่อจูบอีก แต่สำนึกดีที่ย้ำเตือนว่าหล่อนเป็นเด็ก...อายุแค่สองวัน...ก็หยุดเขาเอาไว้ก่อนจะทาบริมฝีปากลงไปจริงๆ

แทนคุณตัดสินใจลุกขึ้นอีกครั้ง และแน่นอน...ผลไม้สาวลุกขึ้นตามและมองเขาที่อยู่ๆ ก็ยื่นมือไปผูกโบตรงคอเสื้อหล่อนให้เหมือนเดิมอย่างงุนงง

“ราตรีสวัสดิ์” ชายหนุ่มทำท่าจะลุกจากเตียง แต่หล่อนคว้ามือเขาไว้พร้อมส่งสายตาร้องขออย่างที่เขาแน่ใจว่าคงหาจากมนุษย์ปกติไม่ได้ ไล่อ้อ...และหล่อนก็ซื่อเกินกว่าที่เขาจะขวยโอภาสด้วย

“ราตรีสวัสดิ์” แทนคุณย้ำอีกครั้ง ก่อนจะก้าวลงจากเตียงและดึง

มุ้งลงมาปิด แต่การที่หล่อนยังนั่งมองเขาผ่านมุ้งบางๆ ทำให้เขายิ่งรู้สึกผิด
ที่เผลอไปสอนเรื่องที่ไม่สมควรให้หล่อน

เนื่องจากฝนยังตกอยู่ และเขาเองก็เป็นห่วงว่าหากกลับไปนอนที่
บ้านตอนนี้จะทำให้มักกะลีผลตามออกไปอีก ชายหนุ่มจึงตัดสินใจเดินไป
นอนที่ไซฟา

เมื่อเห็นหล่อนยังนั่งมองจากในมุ้ง เขาจึงแก้มือทำเป็นหลับตานอน
ไม่สนใจ นานกระทั่งได้ยินเสียงหล่อนล้มตัวลงนอนแล้ว แทนคุณจึงค่อยๆ
หันกลับไปมองอย่างเงิบเงียบ

อยู่ในป่าหิมพานต์ก็ถูกเพศตรงข้ามจ้องเอาเปรียบแล้ว มาอยู่เมือง
มนุษย์ก็ไม่สมควรเจอเรื่องเลวทรามแบบนี้อีก

4

คนสำคัญ

อากาศเย็นสบายในเช้าวันใหม่ทำให้หมักกะลีสลยงนอนซุกผ้าห่ม อยู่บนเตียง ทว่าเสียงนกร้องจ๊ิบๆ กับเสียงฝีเท้าใครบางคนที่เปิดประตู เข้ามาก็ทำให้หลอนเริ่มงัวเงีย ลืมตาตื่น

หญิงวัยสามสิบต้นๆ ในชุดเสื้อคอขาวกับผ้าชีนที่กำลั้งม้วนเก็บมุ้ง ขึ้นไปด้านบนไม่ใช่คนที่หลอนคุ้นตา ผลไม้สาวมองไปยังโซฟาซึ่งชายหนุ่มม ใช้เป็นที่นอนเมื่อคืน แต่เมื่อไม่เห็นเขา ร่างบางก็ลุกขึ้นกวาดตามองไปรอบ ห้องอย่างกระวนกระวาย

“ตื่นแล้วหรือคะ” แก้วต่ายยิ้มทัก พลังชักชวนหญิงสาวไปที่ห้องน้ำ ด้วยกัน “มาค่ะ เตี่ยวพี่แก้วพาไปล้างหน้าแปรงฟัน ประเดี๋ยวจะได้ไป กินข้าวกับคุณป้าคะ”

ผลไม้สาวกะพริบตาปริบๆ ไม่เข้าใจในสิ่งที่แก้วตาพูด ทว่ารอยยิ้ม ไม่มีพิษมีภัยนั้นก็ทำให้หลอนยอมตามไปแต่โดยดี

แก้วตาสอนให้อาบน้ำ แต่งตัว ทว่าในส่วนของเธอผม...แก้วตา เพียงแค่หวังให้เรียบร้อย เพราะเกรงจะทำให้ผ้าพันแผลรอบศีรษะหลุดลุ่ย

ราวครึ่งชั่วโมง ร่างบางในชุดเดรสคอขาวสีขาวยกระโปรงยาวคลุมเข่า ก็ถูกจับจูงมือออกมาจากบ้านด้วยกัน

ตอนแรกหมักกะลีสลยงเลยเถิด กลัวว่าแทนคุณจะมาไม่เจอหลอน

แต่พอเห็นว่าแก้วตาขึ้นไปยังบ้านไม้สักทองบนเนินเขา หญิงสาวก็ไม่ได้แสดงอาการตื้อตึง แล้วก็พบว่านอกจากทางขึ้นเนินด้านหน้าที่เคยเห็น แทนคุณขั้บรถจี๊ปแล่นไปจอดในโรงรถข้างบ้านแล้ว ถัดไปไม่ไกลนักยังมีบ้านไม้เล็ก ๆ ต่อเอาไว้สำหรับอำนวยความสะดวกในการเดินขึ้นเนินด้วย

เมื่อเข้ามาในห้องโถง หญิงสาวก็เห็นชายชรา นั่งอ่านหนังสือพิมพ์ อยู่ตรงหัวโต๊ะ

“คุณหนูมาแล้วค่ะ คุณตะวัน” แก้วตารายงานสีหน้ายิ้มแย้ม

จังหวะที่ตะวันพบหนังสือพิมพ์ส่งยิ้มมาให้ มักกะลีผลซึ่งกำลังกวาดตามองไปรอบบ้าน สุรียนต์ก็ก้าวลงบันไดมา

“ไง ยายผลไม้”

การทักทายอย่างร่าเริงแจ่มใส นั้นทำให้ชายสูงวัยต้องกระแอมขั้บ เพราะไม่อยากจะให้มีคนรู้ความลับที่หล่อนเป็นมักกะลีผลมากนัก

เขาบอกแก้วตาเพียงว่าหญิงสาวได้รับการกระทบกระเทือนทางสมองอย่างรุนแรง ทำให้ความจำเสื่อม และมีกิริยาท่าทางเหมือนเด็ก ๆ

“เออ...แห่ม ก็น้องเขาตัวหอมอย่างกับดอกไม้ จะเรียกยายดอกไม้ ก็คงทะแม่ง ๆ เรียกยายผลไม้แน่ละ น่ารักจะตาย เนอะแก้วเนอะ”

สุรียนต์ทำเนียนเรื่องของตัวเองเผลอหลุดปากด้วยการหันไปหาแนวร่วมเสียอย่างนั้น

“คนอะไรชื่อผลไม้ น่าเกลียดพิลึกคะคุณสุ” แก้วตาหัวเราะซ้ำ

“เอาละ ๆ จะชื่ออะไรดี๊วค่อยให้พระอาจารย์ท่านช่วยตั้งให้ทีหลังเถอะ มานี่มา” ตะวันกวักมือเรียกผลไม้สาวไปร่วมโต๊ะ แก้วตาจึงจูงมือหล่อนไปนั่งที่เก้าอี้ว่างข้างชายชรา ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับเก้าอี้ประจำของสุรียนต์ “แล้วนี่แทนไปไหนเสียละ”

“เดี๋ยวก็น่าจะลงมาแหละครับ แต่ได้เวลาแล้ว เรากินกันเลยดีกว่า”

สุรียนต์ตอบชายสูงวัยแล้วหันไปพยักหน้าให้แก้วตาดักข้าว จากนั้นจึงยิ้มให้ผลไม้สาวอย่างเป็นมิตร “ต่อไปนี่เธอเป็นหลานอีกคนของปู่ ก็เท่ากับ

เป็นน้องสาวฉัน ไหนลองเรียกซี พี่สุ”

ผลไม้สาวนั่งนิ่ง ชายหนุ่มจึงชี้ที่ตัวเองแล้วสอนอีกครั้ง “พี่สุ”

“พี่สุ” หล่อนขยับปากพูดตาม แต่สายตางุนงง ไม่เข้าใจว่าคำนั้นคืออะไร สุรียนต์จึงชี้ไปที่ชายสูงวัยตรงหัวโต๊ะ

“ปู่ตะวัน”

“ปู่ตะวัน” ผลไม้สาวพูดตาม สุรียนต์จึงยิ้มและชี้มาที่ตัวเองอีกครั้ง

“พี่สุ”

“พี่สุ”

“ปู่ตะวัน” เขาชี้ไปที่ตะวัน

มักกะลีผลยิ้มกว้าง เข้าใจแล้วว่าอะไรคือพี่สุ อะไรคือปู่ตะวัน เมื่อหล่อนหันไปเรียกตะวันอีกครั้งตามที่สุรียนต์สอน ชายหนุ่มจึงไม่ลืมสอนให้รู้จักแก้วตาด้วย

“พี่แก้ว” ชายหนุ่มชี้ไปที่สาวใช้ซึ่งเดินมาดักข้าวใส่จานเขาพอดี

“พี่แก้ว” มักกะลีผลเรียนรู้ด้วยการชี้ไปที่แก้วตา ต่อด้วยสุรียนต์และประมุขที่บ้าน “พี่สุ...ปู่ตะวัน”

“เก่งมาก” สุรียนต์ยกนิ้วให้ขณะที่ปู่ยิ้มเอ็นดู “วันนี้ตอนสายๆ ถ้าเสร็จงานในฟาร์มแล้วฉันจะไปสอนให้เธอพูดอีก เธอจะได้คุยกับใครๆ รู้เรื่อง”

ประโยคยาวๆ นั้นทำเอามักกะลีผลหนึ่งไปด้วยความงง ตะวันจึงหัวเราะร่วน แล้วชักชวนให้ทุกคนรับประทานอาหาร หญิงสาวได้เรียนรู้วิธีการกินด้วยช้อนส้อมจากแทนคุณแล้วตอนไปซื้อของในเมืองเมื่อวาน ดังนั้นพอเห็นตะวันกับสุรียนต์จับอุปกรณ์บนโต๊ะ มักกะลีผลจึงทำตามได้ทันที

แต่ในเวลาเดียวกัน...หล่อนก็อดประหลาดใจไม่ได้ว่าเหตุใดมีอันนี้จึงไม่มีคนที่เคยกินข้าวร่วมกับหล่อนทุกมื้ออยู่ด้วย

คนที่เคยป้อนใจัก คนที่เคยสอนให้สวมรองเท้าแตะ และคนที่พา

หล่อนเดินเที่ยวในเมือง

ดวงตากลมๆ กวาดมองไปรอบบ้าน มือเรียวได้แต่ถือช้อนล้อมไว้ โดยไม่ยอมตักกับข้าวจนสุริยนต์สังเกตเห็นได้

“อ้าว ทำไมไม่กินล่ะ” ชายหนุ่มเอะใจ แล้วตักแกงจืดเต้าหู้ใส่จานให้ มักกะลีผลก้มลงมองดูเต้าหู้ขาวหน้าตาน่ารับประทานอย่าง ไคร่ครวญ ครู่หนึ่งก็ตัดสินใจวางช้อนล้อมลง แล้วนั่งกุมมือบนตัก เพราะไม่รู้จะสื่อสารสิ่งที่อยู่ໃใจให้คนอื่นรับรู้ได้ด้วยประโยคใด สุริยนต์จึงหัน ไปมองหน้าปูอย่างงุนงง

“หรือไม่ชอบกินเต้าหู้ อร่อยนา...” ชายหนุ่มพยายามชวนคุยแกม คะยั้นคะยออย่างเป็นกันเอง

ทันใดนั้นใครคนหนึ่งก็ก้าวลงบันไดมา มักกะลีผลยิ้มกว้างเมื่อเห็น ว่าอีกฝ่ายคือแทนคุณ แต่กระเป่าเป้เดินป่าที่สะพายอยู่บนบ่าทำให้สุริยนต์ ประหลาดใจ

“อ้าว ไฉน แทน จะหอบเป้ไปไหนแต่เช้า”

“อรุณสวัสดิ์ครับ” แทนคุณทักทายผู้ใหญ่ก่อน จึงค่อยหันไปตอบ เพื่อน “ก็วันก่อนทริปล่มเพราะไม่เช็กสภาพอากาศให้รอบคอบ วันนี้ฉัน เลยเตรียมพร้อม ที่จะเข้าป่าสักสี่ห้าวัน”

“เฮ้ย! เข้าไปตอนนี้จะเห็นอะไร” สุริยนต์ขำ คนที่ไปนอนป่าดูดาว ด้วยกันบ่อยๆ อย่างเขาย่อมรู้ว่าช่วงข้างแรมน้อยๆ เช่นนี้ดวงจันทร์ยัง สว่างอยู่ ถึงอย่างไรก็รบกวนการดูดาวตลอดคืน

“รุ่งจันทร์ไง” แทนคุณเตรียมจุดประสงค์ของการเดินทางเอาไว้แล้ว “คราวนี้ถ้าโชคดีได้เห็นอีก รับรองว่าจะกดชัตเตอร์ให้ทันเลย”

ชายหนุ่มยิ้มให้เพื่อนรัก ขณะที่ตะวันมีสีหน้านิ่งขมเหมือนครุ่นคิด อะไรบางอย่างตอนที่ไฉนเรื่องปรากฏการณ์รุ่งจันทร์ แต่เมื่อแทนคุณ หันมาไหว้ลา ตะวันก็รีบยิ้มรับ

“ฉันจะไปเลยนะครับปู เสี่ยงหมดจะกลับมารบกวนใหม่”

“ไม่กินข้าวด้วยกันเสียก่อนล่ะแทน”

“ไม่ดีกว่าครับ ผมยังไม่หิว” แทนคุณเหลือบมองไปทางผลไม้สาวที่ยummy ให้เขา แล้วก็รู้สึกผิดเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืน

เขาตัดสินใจหันไปบอกลาสุริยนต์โดยไม่ได้พูดอะไรกับหล่อน
“ไปนะ”

ผลไม้สาวงุนงง มองตามหลังชายหนุ่มที่ก้าวออกจากบ้านไป ก่อน
จะเหลือบมองจานข้าวของตัวเอง แล้วตัดสินใจลุกพรวดตามเขาออกไป
ข้างนอก

ตะวันประหลาดใจ งุนงงไม่น้อยไปกว่าหลานชาย

“เดี๋ยวผมไปดูเองครับจ้ะ”

แทนคุณวางเป้สัมภาระลงบนเบาะหลังของรถจี๊ป แต่เสียง
ผีเท้าที่ตามมาทำให้เขาแปลกใจ หันกลับไปมองพร้อมกับที่หล่อนเข้ามาจับ
แขนเขา

ดวงตากลมโตแวววาวด้วยความรู้สึกบางอย่างที่เขาเองก็ดูไม่ออก
ว่าหล่อนคิดอะไร

“ไปด้วยไม่ได้” น้ำเสียงชายหนุ่มไม่ได้กระซิกโฮกฮาก เพราะอัน
ที่จริงแล้วหล่อนไม่ได้ทำอะไรผิด

เขาเองต่างหากที่ผิด...ผิดมหันต์ด้วยที่ขวยโอกาสล่วงเกินหล่อนเมื่อ
คืนนี้

แทนคุณคิดทบทวนดูแล้ว เขาไม่ควรสนิทสนมกับหล่อนอีก จึง
ตัดสินใจว่าจะหลบเข้าป่าไปสักกระยะ ส่วนปรากฏการณ์รุ่งจันทราเป็นเพียง
ข้ออ้าง

“ตาแป๋วเสียขนาดนั้น ฉันว่าคงอยากไปกับแก” สุริยนต์ตามมาเห็น
เข้าก็อดขำไม่ได้ “เอางี้สิ ไหนๆ ฉันก็มีงานในฟาร์ม เข้าป่าหลายวันติดๆ
แบบแกไม่ได้ แกก็เอายาผลไม้ไปเป็นเพื่อน จะได้ถือโอกาสพาไปเที่ยวด้วย”

“ไม่ไหวหรอก” แทนคุณหันไปปฏิเสธทันที “พูดยังไม่รู้เรื่อง ซีนเอาไปด้วยก็เป็นภาระเปล่าๆ”

ภาระใหญ่มากๆ ด้วย...ประโยชน์หลังเขาไม่ได้พูดออกไป แต่รู้แก่ใจดีว่าการอยู่กับผลไม้สาวตามลำพังถือว่าอันตราย

ก็เขาไม่ใช่พระอิฐพระปูน ขนาดแค่ไปส่งหล่อนเข้านอนแบบเดียว ยังเกือบเลยเถิดไปไกล ซีนเข้าป่าด้วยกัน นอนเตียงเดียวกันจริงๆ เขาคงได้กินผลไม้เป็นอาหารแทนปลากระป๋อง!

แทนคุณยอมรับว่าเขาอาจจะไม่ใช่คนดีสักเท่าไรนัก แต่หล่อนก็รู้เพียงสาเกिनกว่าที่เขาจะอยากทำให้แปดเปื้อน

“แกพาเขากลับไปกินข้าวเถอะ” แทนคุณวานเพื่อนไม่ทันขาดคำ ผลไม้สาวก็เอ่ยคำสั้นๆ ในประโยคนั้นออกมา

“กิน” หญิงสาวจำได้ว่ากินคืออะไร เพราะตอนที่แทนคุณพาไปซื้อเสื้อผ้าเมื่อวาน เขาพาหล่อนไปกินอาหารอร่อยๆ ตั้งสองมื้อ “กินข้าว...”

มักกะลีผลยิ้มหวาน แหวต่าฟ่องว่าเป็นการ ‘ชวน’ จนแทนคุณถึงกับนั่งอึ้งไป

ปกติเห็นหล่อนเอาแต่พูดตามคนอื่นแบบไม่รู้ความหมาย แต่การที่หล่อนพยายามพูดชักชวนในครั้งนี้ทำให้เขาอดคิดไม่ได้ว่า ถ้าหล่อนเข้าใจภาษามนุษย์มากกว่านี้ คงอยากพูดว่า ‘กินข้าวนะ’ หรือไม่ก็ ‘กินข้าวด้วยกันนะ’

“โถ...” สุริยนตียิ้มอย่างเอ็นดู “ก็ว่าทำไมตอนฉันกับปูชวนกินไม่ยอมกิน ที่แท้ก็รอแกนี่เอง”

ยิ่งได้ยินว่าหล่อนยังไม่ได้กินอะไร หัวใจของแทนคุณก็ไหววาบ เพราะความรู้สึกผิดที่เถาโถมเข้าใส่ราวพายุ

หล่อนเป็นห่วงเขา...ทั้งๆ ที่เขากำลังจะทิ้งหล่อนไปอย่างนั้นหรือ

“มักกะลีก็อย่างนี้แหละ” ตะวันตามออกมาดูสถานการณ์ แล้วก็อยากให้แทนคุณเข้าใจความรู้สึกของผลไม้สาวให้มากขึ้น “เขาเหมือนเด็ก

เมื่อวานนี้แทนอยู่กับเขาทั้งวัน ซื่อโน่นซื่อนี่ให้ แกรมยังเป็นคนพาไปกินข้าว
ตั้งหลายมื้อ เขาคงรู้ว่ากินแล้วมันอึด มันอร่อย ตอนนี้อะไรก็ไม่อยากกิน
เพราะกลัวว่าถ้าหมดแล้วแทนจะไม่ได้กิน”

แทนคุณพูดอะไรไม่ออก แกรมตาใสซื่อบนใบหน้างามนั้นบอกความ
ในใจชัดเจนว่าอยากจะ ‘แบ่งปันความสุข’ กับเขาจริงๆ

บ้าชะมัด! นี่เขากำลังทำอะไรอยู่นะ

เขากำลังจะหลบหนีความผิดไปดี๊อๆ ทั้งที่หล่อนยังไม่รู้สักนิดว่าเขา
ทำอะไรผิด และหล่อนอาจจะคิดว่าตัวเองผิดด้วยซ้ำที่อยู่ๆ เขาก็หามงเมิน

“ปู้ว่า...แทนอยู่กินข้าวกับเขาเสียหน่อยเถอะ อย่าให้เขาผิดหวังเลย
นะ ประเดี๋ยวสายๆ เจ้าสุ่มันว่าเสร็จงานในฟาร์มจะมาสอนมักกะลีผลพูด
ภาษามนุษย์ ตอนนั้นแทนค่อยเข้าปากก็ได้”

“ไม่เป็นไรครับ เดี่ยวผมสอนเองดีกว่า”

แทนคุณอาสา ตะวันกับสุริยนต์จึงอดประหลาดใจไม่ได้ที่อยู่ๆ
แทนคุณก็เปลี่ยนใจไม่เข้าปาก ทั้งที่ปกติเขาเป็นคนที่ค่อนข้างแน่วแน่ใน
ความคิดและการตัดสินใจของตัวเอง

“ปู้กับสุ่มีงานในฟาร์มล้นมือแล้ว ส่วนผมมาพักผ่อนอยู่เฉยๆ
ในเมื่อผมเป็นคนช่วยเขามาเอง ผมก็น่าจะช่วยเขาให้ถึงที่สุด อย่างน้อย...
ก่อนผมกลับไปสอนหนังสือที่กรุงเทพฯ ผมอยากให้คุณดูแลตัวเองได้”

จริงอย่างที่ปู้พูด...มักกะลีผลในตอนนี้อะไรก็เลยสาประดูจผ้าขาว ใคร
แต่มีสี่อะไรลงไปที่นั่น ในเมื่อเขาแล้วรู้ว่าสิ่งที่เขาทำลงไปเป็นสีดำ
เขาก็ควรจะรีบลบรอยดำนั้นออก และทำให้หล่อนเรียนรู้ว่าอะไรคือสิ่งที่
ถูกต้อง เหมาะสม

ต่อไปหล่อนจะได้ไม่ถูกคนอื่นหลอกเอาไรด์เอาเปรียบง่ายๆ เหมือน
ที่เขาเกือบจะเข้าไปเมื่อคืน

บริเวณเฉลียงหน้าบ้านไม้ซุงสีน้ำตาลเข้ม แทนคุณกับหญิงสาว

จากป่าหิมพานต์นั่งอยู่บนเก้าอี้หวายคนละตัวซึ่งหันหน้าเข้าหากัน

บทเรียนที่หนึ่ง...แทนคุณยกมือขึ้นชี้ตัวเอง

“ฉัน” เขามองตาหญิงสาวที่มีสีหน้างงๆ เมื่อต้องพูดตาม

“ฉัน” หล่อนชี้มาที่เขา แทนคุณจึงสั่นศีรษะแล้วจับมือหล่อนชี้ไปที่ตัวเอง ก่อนจะขยับมือใหญ่เทอะทะกลับมาชี้ที่ตัวเองเช่นกัน

“ฉัน”

“ฉัน” คราวนี้ผลไม้สาวพูดตามได้อย่างถูกต้อง ชายหนุ่มจึงชี้ไปที่หล่อน

“เธอ”

มักกะสีผลชี้มาที่เขาแล้วพูดตาม พร้อมยิ้มอย่างค่อนข้างมั่นใจ

“เธอ”

“ฉลาดนี้” อาจารย์หนุ่มไม่คิดว่าหล่อนจะหัวไว แต่การที่หล่อนทำตาแป๋ว งงว่าอะไรคือฉลาด ก็ทำให้เขานิ่งไปครู่หนึ่งอย่างใคร่ครวญว่าจะอธิบายอย่างไรดี

แทนคุณไม่ยอมยก손สะเปะสะปะ ดังนั้นเมื่อนึกได้ว่าควรเริ่มที่อวัยวะต่างๆ ของร่างกายก่อน เขาก็ชี้ไปที่ตา จมูก ปาก และสอนให้ผลไม้สาวพูดตามทีละคำซ้ำๆ ก่อนจะชมหล่อนอีกครั้งด้วยคำเดิม

“ฉลาด”

หญิงสาวยิ้ม แววตาเปล่งประกายเหมือนเริ่มเข้าใจความหมายของคำว่า ‘ฉลาด’ หล่อนใคร่ครวญเจียบๆ ครู่หนึ่งแล้วยกนิ้วชี้ขึ้นชี้ตัวเอง

“ฉันฉลาด”

ฮั่นแน่! หัวใจผสมคำเองได้เสียด้วย

ดวงตาวาระยับอย่างภาคภูมิใจของเจ้าหล่อนทำให้แทนคุณหัวเราะ นึกห่มั่นไส้แม่คนฉลาดจนอยากลองดูว่าจำได้จริงๆ หรือแค่ประเดี๋ยวประด๋าว

“มือ” เขายกมือตัวเองขึ้นมา หล่อนก็ยกมือตามครูลงอย่างกระตือรือร้น

“มือ”

“นิ้วโป้ง นิ้วชี้ นิ้วกลาง นิ้วนาง นิ้วก้อย” ชายหนุ่มเห็นหล่อนหัวไว
ก็ลองไปให้เร็วขึ้นด้วยการชี้ที่ละนิ้วต่อกันแบบรวดเร็วจบ

มักกะลีผลมองเขาอึ้งๆ คิ้วเรียวยาวขมวดมุ่นจนเขาอดคิดไม่ได้ว่า
หากนี่เป็นการดูคนเห็นหล่อนเหงื่อตก แล้วมีเครื่องหมายคำถามโผล่ขึ้น
มาเต็มหัว

เพราะไม่อยากให้หล่อนท้อใจไปเสียก่อน อาจารย์หนุ่มจึงย้าให้
นักเรียนสาวแสนสวยฟังอีกครั้ง เห็นหล่อนเพ่งแต่ละนิ้วของเขาย่างตั้งใจ
กระทั่งครบทั้งห้านิ้ว หล่อนก็ยิ้มแล้วเอ่ยว่า

“นิ้วโป้ง นิ้วชี้ นิ้วกลาง นิ้วนาง นิ้วก้อย” คำตอบแบบมั่นใจเกินร้อย
นั่นทำเอาแทนคุณอึ้งไป แล้วก็ยิ่งอึ้งกว่าเดิมเมื่อผลไม้สาวพูดต่อทำอย่าง
แสนภูมิใจยิ่ง “ฉันทฉลาด”

แทนคุณหัวเราะกับท่าทางน่ารักน่าเอ็นดูนั้น ยอมรับว่าตอนแรก
เขาก็ไม่มั่นใจนักว่าจะสอนหล่อนได้ขนาดไหน เพราะเขาไม่ใช่ครูปฐมวัย
และไม่มีประสบการณ์การสอนเด็กเล็กๆ มาก่อน แต่การที่หล่อนตั้งใจใฝ่รู้
การเรียนการสอนจึงไม่ใช่เรื่องยากอีกต่อไป

บรรยากาศสนุกสนานทำให้ทั้งสองแทบไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเวลาผ่านไป
นานแค่ไหน กระทั่งแก้วตาดำของว่างมาให้ในช่่วงบ่าย แทนคุณก็สังเกตเห็น
เห็นว่ามักกะลีผลดูจะสนใจวิชาวิปครีมนักแก้วน้ำผลไม้ปั่นเป็นพิเศษ

หล่อนพยายามดูวิปครีมนักแก้วน้ำผลไม้ปั่น แต่เมื่อดูไม่ขึ้น มักกะลีผล
ก็ยกแก้วขึ้นมองดูอย่างไม่เข้าใจ ดวงตากลมโตจ้องวิปครีมนักแก้วน้ำผลไม้ปั่น
ทะเลาะกับความดีด้านของเจ้าวิปครีมนักแก้วน้ำผลไม้ปั่น

แทนคุณเห็นแล้วยิ้มช้า อยากรสอนหล่อนว่าต้องใช้ช้อนตรงปลาย
หลอดตัก แต่ผลไม้สาวก็ก้มลงจับวิปครีมนักแก้วน้ำผลไม้ปั่น และทำเอาเขาถึงกับ
ตะลึงไปเมื่อหล่อนเงยหน้าขึ้นเลียริมฝีปากเหมือนเด็กๆ ที่ประกาศชัยชนะ
ว่า ‘ฉันกินเธอได้แล้วะ นังวิปครีมนักแก้วน้ำผลไม้ปั่น!’

“ฮะฮ่า...” อาจารย์หนุ่มหัวเราะเมื่อเห็นร่องรอยการต่อสู้ของ วิปคริมที่เปโรระรอบปากหล่อน แกรมยังเลอะไปถึงปลายจมูกจนทำให้ มักกะลีผลละความสนใจจากวิปคริมมายังท่าทางของเขาแทน

หล่อนดูงงงว่าเขาหัวเราะอะไร และท่าทางนั้นก็น่าเอ็นดูเสียจน ชายหนุ่มต้องเอื้อมมือไปดึงกระดาษทิชชูจากกล่องบนโต๊ะมา

“เลอะเทอะหมดแล้ว” เขาเช็ดคราบวิปคริมออกจากปลายจมูก หล่อน มักกะลีผลเหลือบตาลงมองดูครู่หนึ่งก็เข้าใจสาเหตุที่เขาขำ

หญิงสาวอมยิ้ม ขยับเก้าอี้มานั่งใกล้ๆ ตรงหน้าเขา แล้วเงยหน้า ขึ้นอำนวยการความสะดวกให้เขาเช็ด ทว่าดวงตาที่หลับพริ้มของหล่อนกลับ ทำให้แทนคุณนั่งตะลึง หัวใจเต้นแรงแทบหลุดออกมานอกอก เพราะชัก ไม่อยากเช็ดวิปคริมรอบริมฝีปากหล่อนด้วยกระดาษทิชชู

อันที่จริงเขาเองก็ไม่ได้โปรดปรานวิปคริมนัก แต่เมื่อมันแถมอยู่บน ริมฝีปากที่เขาเคยชิมแล้วว่าหอมหวานเป็นที่หนึ่ง วิปคริมเหล่านั้นกลับดู เย้ายวนใจและน่าอร่อยเสียเหลือเกิน

บ้าชะมัด! ความรู้สึกผิดจู่โจมเข้ามาในใจอีกครั้งเมื่ออยู่ๆ เขาคิด ไม่ซื่อกับเด็กสาวอายุแค่สามวัน ที่เขาตั้งใจว่าจะสอนให้หล่อนปกป้อง ตัวเองจากความชั่วร้ายของมนุษย์ได้ แต่ไม่ทันไรเขาก็เริ่มคิดชั่วร้ายกับ หล่อนเสียเอง

ทำไมกันนะ ปกติเขาเจอนักศึกษาสวยๆ ในมหาวิทยาลัยยังไม่เคย รู้สึกอะไรแบบนี้ นี่หล่อนเด็กกว่านักศึกษาที่เขาสอนอีก ทำไมเขาถึงรู้สึกได้

สงสัยจะเป็นเพราะภาพร่างขาวนวลของหล่อนตอนที่เจอครั้งแรก ยังติดตาเขาไม่รู้ลืม...

แทนคุณพยายามไล่ความปรารถนาดิบเถื่อนในใจออกไป สติสตั้ง จึงไม่อยู่กับการเคลื่อนไหวที่ถือกระดาษทิชชูนัก ความลนลานทำให้เขา ไม่ทันระมัดระวัง ศอกขยับไปชนแก้วน้ำแดงโม่ปั่นที่หล่อนวางไว้บนโต๊ะ อย่างหมิ่นเหม่

“อ๊ะ!” มักกะลีผลอุทาน เมื่อน้ำกระดกไปโดนเสื้อห่อหอนตอนที่
แกว้ทั้งใบกำลังกลิ้งลงหล่นบนตัก สัญชาติญาณทำให้ร่างบางลุกพรวด
ขึ้นถอยหลังหลบ ทว่ากระโปรงสีขาวก็เลอะเทอะด้วยคราบเหนียวสกปรก
ไปเสียแล้ว

แทนคุณเห็นสภาพหล่อนแล้วก็ตกใจในความไม่ระมัดระวังของ
ตัวเอง

“อะ...ขอโทษ...” ชายหนุ่มอยากใช้กระดาษทิชชูในมือมาเช็ดเสื้อผ้า
หล่อน แต่ก็คิดว่าเลอะเทอะขนาดนี้คงไม่ช่วยอะไร “ไปอาบน้ำเลยแล้วกัน”

ผลไม้สาวกะพริบตาปริบๆ สีหน้าบอกชัดว่าไม่เข้าใจ ทว่าก่อนจะ
ออกไปรับประทานอาหารที่บ้านตะวันตกเมื่อเช้า แก้วตานั้นจะสอนวิธีการ
อาบน้ำให้หล่อนแล้ว หล่อนถึงได้อยู่ในชุดเดรสคอบัวกระโปรงยาวคลุมเข่า
ที่เขาซื้อให้จากในเมืองแทนที่จะอยู่ในชุดนอน

แทนคุณตัดสินใจงมมือมักกะลีผลเข้าไปในห้องน้ำ คิดว่าสื่อสาร
ด้วยการเปิดน้ำลงในอ่างน่าจะพอช่วยให้มักกะลีผลทำความเข้าใจได้
ไม่ยาก

“อาบน้ำ” ชายหนุ่มหันมาบอกระหว่างรอให้น้ำเต็มอ่าง “จำได้ไหม
อาบน้ำทำยังไง”

“อาบน้ำ...” มักกะลีผลพิมพ์คำ เหลือบตาไปมองน้ำในอ่างที่กำลัง
เพิ่มปริมาณขึ้นครู่หนึ่งก็มีท่าทางจดจำได้ หล่อนหันมาพยักหน้ากับ
แทนคุณ “อืม! อาบน้ำ!”

รอยยิ้มที่เคลือบอยู่บนริมฝีปากหญิงสาวทำให้เขาเบาใจ

“งั้นรอตรงนี้นัก่อน น้ำเต็มแล้วค่อยลงไปอาบ ฉันจะไปเอาชุดใหม่
มาให้เปลี่ยน” แทนคุณรู้ว่าประโยคยาวๆ อาจทำให้ผลไม้สาวไม่รู้เรื่อง
ดังนั้นเขาจึงขึ้นไปเติมน้ำในอ่างและดึงเสื้อตัวเองขึ้นมานิดๆ ประกอบ
การอธิบาย

“อืม!”

ผลไม้สาวพยับหน้าเข้าใจ แทนคุณจึงกลับออกไปเปิดตู้เสื้อผ้าหญิงสาว หยิบชุดเสื้อกั๊กออกมาโดยไม่เสียเวลาเลือกนานนัก แต่พอจุกคิดได้ว่าผู้หญิงมีเสื้อผ้ามากขึ้นกว่าผู้ชาย เขาก็กระอักกระอ่วนใจนิดหน่อยที่ต้องเปิดลิ้นชักชุดชั้นในหล่อน

ตอนไปซื้อด้วยกันก็ไม่เท่าไร เพราะเขาส่งมักกะลีผลให้พนักงานขายที่เป็นผู้หญิงช่วยวัดขนาดและเลือกแบบสวยๆ ให้ พนักงานเห็นเขาอายุมากกว่าหล่อนเยอะก็คิดว่าเป็นผู้ปกครอง เลยไม่ได้มีท่าทีอะไรให้เขารู้สึกกระดากอาย แต่มาตอนนี้แม้ไม่อยู่ต่อหน้าใคร...เขากลับหุแดงเถิกที่ต้องหยิบชุดชั้นในลายเซอริที่แก้วตาพับเก็บไว้ในลิ้นชักอย่างเป็นระเบียบออกมา

คิดมาก่อน...แค่ชุดชั้นในพิมพ์ลายเซอริ ไม่ใช่ผลเซอริของหล่อนเสียหน่อย!

เมื่อปลอบตัวเองที่คิดเยอะแล้ว เขาก็รีบหยิบมาหมุนไว้ในชุดเสื้อกั๊ก ในมือ แล้วก้าวกลับไปห้องน้ำอีกครั้ง

“เดี๋ยวฉันเอาเสื้อผ้าวางไว้ตรง...” ยังไม่ทันพูดจบด้วยซ้ำว่าตรงไหนร่างเปล่าเปลือยของมักกะลีผลที่กำลังจะก้าวลงอ่างอาบน้ำก็ทำให้เขาชะงัก

เสื้อผ้าในมือหล่นลงไปกองแทบเท้าเมื่อหล่อนหันมายิ้มให้ ทรวงอกอิมที่มีคราบน้ำแดงโมเประจะเป็นทางยาวไปถึงยอดทรวงงามทำให้เขาคอแห้งกระหายน้ำผลไม้

ฉิบหาย! เขาลืมไปได้อย่างไรว่าตอนแก้วตาสอนหล่อนอาบน้ำครั้งแรกย่อมต้องอาบให้

ดังนั้นจึงไม่น่าสงสัยเลยที่ตอนนี้ร่างเปล่าเปลือยของมักกะลีผลจะเดินมาจุมมือเขาไปที่อ่างอาบน้ำด้วยกัน

5

อาบน้ำ

“อาบน้ำ” เสียงใสๆ ของหญิงสาวที่ก้าวลงไปยืนในอ่างทำเอา อาจารย์หนุ่มถึงกับไปไม่เป็น ตรงข้ามกับหล่อนที่ดูภาคภูมิใจ ที่ได้ทำให้ เห็นว่าตัวเองจดจำวิธีการอาบน้ำได้

ผลไม้สาวหยิบขวดครีมอาบน้ำขึ้นมาเปิดฝาแล้วจับมือเขาร้อนขึ้นมา หล่อนยิ้มพลางตั้งท่าจะบีบครีมลงไป

หากเขาไม่ผิดแก้วตาดวงทำแบบนี้เมื่อเช้า แต่เพราะว่าเขาไม่ใช่แก้วตา ก่อนที่ครีมอาบน้ำจะหยดลงมาถึงมือ แทนคุณจึงรีบช่วยขวดมาปิดฝา

เมื่อเปลือยเหลือบตาลงมองร่างเปล่าเปลือยของหล่อน เขาก็รีบขยับ สายตามาจ้องหน้างๆ ของมักกะลีผลสุดแสบแทน

“อย่าเพิ่งอาบน้ำ” เขากลืนน้ำลายอีกใหญ่ขณะหญิงสาวตัดพ้อทาง สายตาว่าตนทำอะไรผิด

“อาบน้ำ”

“ไม่อาบน้ำ!” ชายหนุ่มเอ็ดพลางจับมือหล่อนไม่ให้หยิบขวดครีม อาบน้ำขึ้นมาอีก เขาพยายามไม่มองอะไรทั้งนั้นนอกจากใบหน้างาม “รอ อยู่ตรงนี้เฉยๆ ฉันจะไปตามพี่แก้วมาอาบน้ำให้”

แทนคุณก้าวออกจากห้องน้ำโดยไม่รอช้าเพื่อโทรศัพท์ไปตาม แก้วตาที่บ้านบนเนินเขา แต่ทันใดนั้นสุริยันต์กับลินก็เผลอมาด้วยสีหน้า

ยิ้มแย้ม ในมือถือถุงกระดาษสองสามใบติดมาด้วย

“ใจครับ อาจารย์แทน สอนกันไปถึงไหนแล้ว เอ๊ย!”

ดวงตาที่เบิกกว้างของสุริยนต์ยามมองไปทางประตูห้องน้ำด้านหลัง ทำให้แทนคุณตกใจ เขาจึงหันไปมองบ้าง และเห็นว่าผลไม้สาวเดินตามออกมาด้วยท่าทางใสแฉ้ว

“เอ๊ย!” แทนคุณรีบเบี่ยงกายมาบังร่างเปล่าเปลือยของหญิงสาวไว้หน้าร้อนผะผ่าวเมื่อเห็นสุริยนต์กับนลินมองมาที่เขาอึ้งๆ

“ไอ้แทน! แกทำอะไรน่องเขา”

“เปล่า่นะ” แทนคุณรีบปฏิเสธขณะผลไม้สาวพยายามชะโงกหน้าไปทักทายคนมาใหม่ทั้งสอง แต่แทนคุณเหลือบเห็นเข้าเสียก่อนจึงขยับกายไปบังอีก เช่นเดียวกับที่นลินเหลือบเห็นแฟนตัวเองเปลือยสอดส่ายสายตามองร่างเฝ้ายวนของผลไม้สาว หล่อนจึงบิดแขนสุริยนต์อย่างแรง

“โอ๊ย!” สุริยนต์สะดุ้งโหยง ก่อนจะถูกสาวคนรักเอามือปิดตา

“แทน!” นลินเช่นเดียวกับชายหนุ่มเสียงลอดโทรศัพท์ คนถูกกล่าวหาจึงรีบสั่นศีรษะ

“ไม่ใช่นะบัว คือน้ำแดงโมมันหก แล้วแทนก็กำลังจะไปตามแก้วมาจัดการ แต่...” ชายหนุ่มไม่รู้จะอธิบายอย่างไรกับความไร้เดียงสาของแม่เนื้อหอม

เขาถอนหายใจเฮือก นลินเองก็แทบอยากบ้าตายกับสถานการณ์อันล่อแหลมนี้

“ออกไปทั้งคู่เลยไป บัวจัดการเอง!” หล่อนแยกเขี้ยว ดวงตาวาวโรจน์ราวกับกลายเป็นนางยักษ์ที่พร้อมจะหักคอผู้ชายทั้งสองอย่างไรอย่างนั้น

แทนคุณเป่าลมหายใจออกฟูใหญ่หลังก้าวตามสุริยนต์ออกมา รอที่เฉลียงหน้าบ้านพัก เขาเห็นสุริยนต์ยกมือขึ้นถูท้ายทอยตัวเองอย่าง

เก๋ๆ กังๆ จึงอดคิดขึ้นมาไม่ได้ว่าตอนที่มักกะลีผลตามออกมาจากห้องน้ำ เพื่อนเขาเบิกตากว้างเชียว

“แกเห็นอะไรหรือเปล่า” ถามด้วยน้ำเสียงหัวนสัน ก่อนจะย້อนถามตัวเองในใจว่าที่จริงก็ไม่ใช่ว่าเรื่องของเขาเสียหน่อย สุริยนต์จะเห็นหรือไม่... แม่เนื้อหอมต่างหากล่ะที่ควรเป็นฝ่ายกระอักกระอ่วนใจ

สงสัยเขาคงหวังเพื่อนว่าจะผล่อทำอะไรผิดศีลธรรมแน่ๆ

“หือ” สุริยนต์หันกลับมาด้วยสีหน้าท่าทางเหมือนไม่รู้เรื่องรู้ราว แต่นั่นกลับยังมีพิรุณ ทำให้แทนคุณมองอย่างคาดคั้น “ไม่เห็น”

อีกฝ่ายสันตึระประปฏิเสธ แทนคุณจึงเลิกคิ้วย້อนถามแบบที่สุริยนต์รู้สึกเหมือนกำลังถูกหาเรื่อง

“แน่ใจหรือ”

“ก็...นิดนึง” เมื่ออ้อมแอ้มยอมรับแล้ว สุริยนต์ก็ไม่อยากถูกไล่เบียดอยู่ฝ่ายเดียว “นี่ๆ ไม่ต้องทำมาเป็นมองฉันด้วยสายตาอย่างนี้เลย ไอ้แทนแกนั่นแหละ เห็นอะไรบ้าง”

เมื่อถูกย້อน แทนคุณจึงอ้าอึ้งไปทันทีที่นึกถึงภาพผลไม้สาวก้าวงไปในอ่างอาบน้ำแล้วหันมายิ้มให้เขาพร้อมแดงโม เอ่อ...น้ำแดงโมที่เปราะจะเป็นเนนิง

“แล้วนี่แกกับบัวมาได้ยังไง” แทนคุณเปลี่ยนเรื่องตื้อๆ คิดไปคิดมา เขาไม่ควรซุดคู้ย่เรื่องที่เกิดขึ้นเพราะความบังเอิญนี้

ต่อให้สุริยนต์เห็น แต่สุริยนต์ก็มีแฟนแล้ว แถมยังมีโครงการจะแต่งงานกับแฟนช่วงต้นปีหน้า เพราะฉะนั้นเขาควรเลิกหวังมักกะลีผล เอ๊ย! หวังว่าเพื่อนจะคิดไม่ซ้อกับมักกะลีผลได้

สุริยนต์ไม่ใช่คนหัวงู และไม่มีทางนอกใจคนรักซึ่งคบกันมานาน เป็นสิบปีอย่างนลินแน่

“พอดีบัวอยากมาดูว่ายายผลไม้เป็นยังไงบ้าง แล้วก็...บ่นๆ ว่ารสนิยมการเลือกเสื้อผ้าผู้หญิงของแกแย่มากแต่ไหนแต่ไร วันนี้พอเลิกงาน

บัวเลยชวนฉันไปเลือกซื้อเสื้อผ้ากับของใช้อื่นๆ มาเพิ่ม”

แทนคุณยอมรับว่าเขาไม่ค่อยถนัดการเลือกเสื้อผ้าผู้หญิงเท่าไร รู้แต่ว่าเขาชอบผู้หญิงแต่งตัวเรียบร้อย เวลาเมื่อไหร่ให้ต้องไปซื้อเสื้อผ้ากับพวกผู้หญิงที่ไร เขาจึงตอบได้ไม่ค่อยตรงใจยามที่พวกหล่อนต้องการความคิดเห็นเสียที่

“ว่าแต่ยายผลไม้เรียนเป็นยังงัยบ้าง ทำทางไหนหรือเปล่า”

หัวข้อสนทนาที่ไกลเรื่องในห้องน้ำออกไปเรื่อยๆ ทำให้แทนคุณลบภาพความเขี้ยววันที่เห็นได้ไม่ยาก เขาเล่าพัฒนาการด้านการเรียนรู้ของผลไม้สาวให้เพื่อนฟัง และหยิบยกเรื่องเป็นๆ ระหว่างชั่วโมงเรียนมาคุยอย่างสนุกสนาน

แทนคุณไม่รู้ตัวสักนิดว่าได้บันทึกิริยาท่าทางน่ารักของหล่อนไว้ในความทรงจำทุกอย่าง กระทั่งได้ยินเสียงประตูบ้านพังกเปิด ชายหนุ่มทั้งสองจึงพักเรื่องขำๆ ไว้ แล้วหันไปมองด้านหลังโดยไม่ได้นัดหมาย

“ถ้าน แทน แทน!” นลินสะบัดมือเหมือนฟู่ ขณะก้าวนำผลไม้สาวออกมาอย่างภาคภูมิใจ

เมื่อแทนคุณเหลือบไปมองคนที่ยืนอยู่หลังนลิน เขาก็ต้องตะลึงไปกับร่างขาวนวลในชุดกระโปรงยาวสีเขี้ยวพาสเทล ดูสดใสบายตาพร้อมกับผิวพรรณผุดผาดของหล่อน ส่วนผ้าพันแผลที่เคยพันรอบศีรษะมาตลอดบัดนี้กลายเป็นเชือกคาดผมเส้นเล็กๆ ประดับดอกไม้สีหวาน แซมด้วยใบไม้เขียวขจี ดูสวยงามกับเทพิดานางไม้

หัวใจของแทนคุณเต้นไม่เป็นจังหวะ และพยายามกลบเกลื่อนความรู้สึกแปลกๆ ที่เกิดขึ้นด้วยการแก้งแขนนลิน

“จับแต่งซะสวย จะพาไปออกงานอะไรเนี่ย”

“เป็นผู้หญิงก็ต้องแต่งตัวสวยๆ เป็นเรื่องปกติ แทนเนี่ย...ช่างไม่เข้าใจหัวอกผู้หญิงเอาเสียเลย เมื่อกี้บัวแอบซื้อเสื้อผ้าดูแล้วนะ ซื้อมาให้ฉันเองเขาก็ไม่รู้ เขี่ยเซย”

“โอเคๆ” แทนคุณยิ้ม ยกมือทั้งสองข้างขึ้นอย่างยอมแพ้

“มีวแต่ไปแชนมัน ที่จริงแล้วจะพยายผลไม่ไปงานวันเกิดก็บอก
เลยเถอะ” สุรียนต์หัวเราะอย่างมีอารมณ์ขัน แต่กลับสร้างความประหลาดใจ
ให้แทนคุณ

“วันเกิด?” เขานึกไม่ออกว่าวันนี้วันเกิดใคร “เกิดอยากจะกินอะไรล่ะสิไม่ว่า”

คำแชนนั้นทำให้หญิงสาวเจ้าของงานวันเกิดหัวเราะคิก แต่ไหน
แต่ไรหากเจ้าหล่อนมีเวลาว่างมักจะทำช้อปปิ้งของสดต่างๆ มาชวนทุกคน
จัดปาร์ตี้เล็กๆ ในรีสอร์ทเป็นประจำ

“รู้แล้วก็รีบไปอาบน้ำแต่งตัวเลย เมื่อกี้บ๊วเขาพุกกักับปลาหมึก
ฝากให้พี่แกช่วยล้างแล้ว อีกเดี๋ยวจะได้มาตั้งเตาปิ้งอาหารทะเลกิน อ้อ!
ขอหล่อๆ ด้วยนะ ชุดนี้ไม่ไหว ไม่ผ่านอย่างแรง”

แทนคุณก้มลงมองสภาพตัวเองในชุดเสื้อยืดกับกางเกงขาวาวตัว
โปรดที่เขามักสวมเวลาเข้าป่า แล้วก็ได้แต่ไหว้ไหล่เล็กน้อยอย่างไม่แยแสนัก
หากไม่ใช่เพราะวันนี้อากาศร้อนอบอ้าวมาทั้งวัน เขาคงได้ใส่ชุดนี้ไปปาร์ตี้
อาหารทะเลให้ซัดนูซัดตามลินเล่นเป็นแน่แท้

“โอเค” ชายหนุ่มยิ้มซ้ำ พลังคว้าแจ็กเก็ตสีเขียวแบบทหารที่อยู่
บนโต๊ะชั้นพาดบ่าแล้วก้าวลงบันไดไป ผลไม้สาวจึงตั้งท่าจะเดินตาม

“ไม่ต้องตามหรอก เดี่ยวแทนก็มา” นลินคว้าแขนไว้ได้เสียก่อน
รอยยิ้มเป็นมิตรของคนที่เป็นพี่ช่วยอาบน้ำแต่งตัวให้หมาดๆ ทำให้
ผลไม้สาวเชื่อฟังโดยดี เพียงแต่ว่าบทเรียนในวันนี้ยังไม่ครอบคลุมมาก
พอที่หล่อนจะเข้าใจทุกถ้อยคำ

“แทน?” สาวเนื้อหอมพึมพำ คิ้วเรียวยาวขมวดเข้าหากันเหมือน
ไม่เข้าใจ

“อะไรกัน แทนยังไม่ได้บอกอีกหรือ” นลินเบิกตากว้างอย่างอึ้งๆ
แล้วยิ้ม พลังชี้ให้มักกะลีผลมองตามชายหนุ่มที่กำลังเดินลึ่วๆ ไปยังบ้าน
ไม้สักทองบนเนินเขา

“เขาชื่อแทน” ว่าแล้วนลินก็วกกลับมาชี้ตัวเอง “ชื่อบัว”

ผลไม้สาวนึกได้ ตอนอยู่ในอ่างอาบน้ำ นลินเคยแนะนำตัวแล้ว ครั้งหนึ่งว่าตัวเองชื่อบัว ครั้นนำไปประกอบกับที่สุรียนต์เคยสอนบนโต๊ะอาหารเช้า ริมฝีปากอิมก็ขยับยิ้มเข้าใจ หล่อนชี้ไปยังแทนคุณ นลินปิดท้ายด้วยสุรียนต์แบบเรียงตัว

“แทน บัว ฟีสู่”

“หือ” คุณหมอสาวมองมักกะลีผลผู้รอบรู้อย่างไม่คาดฝัน

“สุสอนเอง” สุรียนต์ยิ้มแก้มหัวเราะขณะอธิบายให้สาวคนรักฟัง ก่อนจะดึงแก้มมักกะลีผลเบาๆ ด้วยความเอ็นดู “เรียนรู้อะไรเหมือนกันนะเนี่ย สาวน้อย”

เผียะ! สุรียนต์สะดุ้งเมื่อถูกคุณหมอสาวตีมือเข้าให้

“ทะลึ่ง!”

เสียงเอ็ดของเจ้าหล่อนทำให้สุรียนต์นึกถึงเหตุการณ์ตอนที่เขาผลอมองรูปร่างเย้ายวนใจของมักกะลีผลขึ้นมาได้

“โธ...บัว สู้ไม่ได้ตั้งใจเสียหน่อย สุเอ็นดูเขาเหมือนน้องเหมือนนุ่น”

“แต่เพื่อน้องไม่นุ่นก็มองตาเป้งเลยนะ” นลินกอดอก มองไปอีกทางอย่างอนๆ

“บัวอ่า...” สุรียนต์อ้อน พร้อมกับก้าวมายืนหน้านลินเพื่ออธิบาย “มันก็เป็นปกติของผู้ชาย สู้แค่ผลอมองแป็บเดียว แต่สาบานได้ว่าไม่เห็นอะไรเลยนะ”

สายตาดอกย้อนเหมือนไม่เชื่อของเจ้าหล่อนทำให้สุรียนต์ชะงักไปครู่หนึ่ง

“เออ...เห็นนิดหนึ่งก็ได้ แต่ไอ้แทนมันรีบบังซะเร็ว สู้ยังไม่ทันบันทึกอะไรไว้ในความทรงจำเลย” ว่าแล้วก็ถือโอกาสเข้าไปกอดและหอมแก้มนลิน การรอน้ำของทั้งคู่ไม่ใช่สิ่งที่มักกะลีผลเข้าใจนัก แต่หล่อนกลับรู้สึกได้ว่ามันเป็นภาพที่น่ารัก ชวนให้หอมยิ้มและอิมเอมใจอย่างประหลาด

“อย่าโกรธเลยนะครับ ที่รัก”

ผลไม้สาวสะดุดหูกับคำหลังที่ฟังดูไพเราะอ่อนหวาน

“ที่รัก?”

แววตาสงสัยใคร่รู้ทำให้หนุ่มสาวสองคนที่นั่งนอนกันอยู่คิดว่าอีกฝ่ายอาจกำลังสับสน เพราะเมื่อครู่พวกเขาเพิ่งสอนหล่อนให้เรียกบัว เรียกสุแต่อยู่ๆ ก็มาเรียกกันเองด้วยคำอื่น

“ที่รัก เป็นคำที่เอาไว้เรียกคนรัก” นลินอธิบายพร้อมยิ้ม แต่สาวบัวก็ยังไม่มีที่ท่าว่าจะเข้าใจง่ายๆ สุริยนต์จึงถือโอกาสกระซิบบอกนลินแน่นขึ้น

“แบบนี้ไง” เขาอธิบายด้วยการเอาคางเกยไหล่ลนลินอย่างอดอ้อนเจตนาอยากก่อแค้นมากกว่าอธิบายให้มักกะลีผลเข้าใจจริงๆ “สุรักบัว บัวก็เลยเป็น ‘ที่รัก’ ของสุ ส่วนบัวรักสุ สุก็เป็น ‘ที่รัก’ ของบัว”

นลินหันไปมองหน้าคนปากหวานที่ทำตาเยิ้มใส่แล้วก็อดยิ้มอย่างหมั่นไส้ไม่ได้ สุริยนต์จึงฉวยโอกาสหอมแก้มเสียเลย

“อะไรจะ ที่รัก”

“บ้า! อายเด็ก” นลินเอ็ดพลางปิดเนื้อสุริยนต์ แต่นอกจากอีกฝ่ายจะไม่สะท้านแล้วยังหัวเราะอย่างมีความสุข กะหงุกกะหนิงกันเสียจนผลไม้สาวได้แต่ยืนมองอย่างงุนงง

หล่อนยังคงไม่เข้าใจว่าอะไรคือ ‘ที่รัก’ แต่หากเป็นที่รักแล้วได้อยู่ใกล้กันเหมือนนลินกับสุริยนต์ ผลไม้สาวก็อยากจะเป็นบ้าง

“ที่รัก” ริมฝีปากอิมแยมยิ้ม บอกตัวเองเบาๆ ด้วยแววตาที่เปี่ยมไปด้วยความฝันยามมองตามหลังชายหนุ่มที่เพิ่งจะก้าวไปถึงประตูบ้านไม้สักทองบนเนินเขา “ที่รักของแทน”

เมื่อความมืดโรยตัวลงปกคลุมเมืองกาญจนบุรี ดวงจันทร์ที่แห่วงไปเล็กน้อยก็ปรากฏตัวอวดความงามบนแผ่นฟ้ากว้าง

บริเวณสนามหญ้าเล็กๆ ตัดบ้านบนเนินเขา สุริยนต์กับแทนคุ่นั่ง

อาหารทะเลบนเตา แล้วช่วยกันยกมาเสิร์ฟให้สองสาวที่กำลังช่วยกันผสม
เครื่องดื่มที่โตะกว้าง

“มาแล้วๆ” สุริยนต์วางจานกึ่งเผาตัวโตกลืนหอมชวนน้ำลายสอ
อวดสาวๆ นลินซึ่งกำลังรินนมโคจากเหยือกใส่แก้วน้ำแข็งจึงชวนคุย

“เออสูกับแทนไม่คิดจะตั้งชื่อให้น้องเขาหน่อยหรือ” หล่อนพยัก-
พยเปิดไปทางสมาชิกใหม่ของครอบครัววงศ์พิงักขณาที่กำลังช่วยคืบ
น้ำแข็งใส่แก้วอีกสามใบอย่างยิ้มแย้ม สุริยนต์จึงหยิบแก้วจากผลไม้สาว
ไปรินเหล้า ผสมโซดาใส่ต่อ

“เห็นป้าจะให้พระอาจารย์ที่ท่านนับถือช่วยตั้งให้ เพราะตอนที่สุ
เกิด...พระอาจารย์วัดนี้ก็เป็นคนตั้งชื่อให้เหมือนกัน”

“อืม...ดีนะ จะได้เป็นสิริมงคล” นลินเห็นด้วย แล้วยกแก้วนมไป
วางตรงหน้าผลไม้สาว “อ้อ! สำหรับเด็ก”

มักกะลีผลมองของเหลวสีขาวในแก้วอย่างแปลกใจ เหตุใดมันจึง
เป็นคนละสีกับแก้วใบอื่นๆ ที่สุริยนต์กำลังผสม

“เป็นเด็กกินนมไปนะดีแล้ว อันนี้เอาไว้โตก่อนค่อยกินนะจ๊ะ” คน
ซงเหล้าหันไปแซวมักกะลีผลที่ยังทำหน้างเพราะไม่เข้าใจ ทุกคนเลย
หัวเราะ จากนั้นแทนคุณจึงเป็นคนนำที่มยกแก้วเหล้าตัวเองขึ้น

“มา”

“เย้!” นลินกับสุริยนต์ยกแก้วตามไปชน มักกะลีผลจึงยิ้มพลางยก
แก้วตัวเองขึ้นชนบ้าง

แม้จะยังแปลกใจเรื่องสีของเครื่องดื่มที่แตกต่างกับของคนอื่น แต่
หล่อนก็อยากสนุกมากกว่าจะมัวหาคำตอบที่ไม่มีทางรู้ได้ ซึ่งหลังจากเอา
แก้วกลับมาดื่มรสชาติหวานมันของนมโคแท้ๆ ก็ทำให้มักกะลีผลยิ้มอย่าง
ชอบใจ

“อร่อยใช่ใหมล่ะ” เจ้าของฟาร์มเคียงตะวันหันไปแซวสมาชิกใหม่
แล้วจึงลงมือแกะกึ่งบริการสาวๆ

“จึ่งระหว่างรอสุแกะ แทนไปเอากีตาร์มาร้องเพลงกันดีกว่า” นลิน
เสนอ แทนคุณจึงพยักหน้าตกลงแล้วลุกจากโต๊ะหายเข้าไปในบ้าน

มักกะลีผลมองตามอย่างงุนงง แต่ไม่ถึงนาทีเขาก็กลับออกมาพร้อม
เครื่องดนตรีและหนังสือเพลง

ชายหนุ่มเดินไปนั่งบนเก้าอี้ไม้ตัวยาวริมเนิน นลินจึงตามไปหยิบ
หนังสือเพลงมาช่วยกันเลือกอยู่พักหนึ่ง

มักกะลีผลมองดูทั้งสองด้วยความสนใจใคร่รู้ กระทั่งแทนคุณเริ่ม
ดีดกีตาร์ ความรู้สึกที่ทั้งก็ทำให้ริมฝีปากอิมขยับยิ้ม แม้ว่าคนที่ขับร้องจะ
เป็นนลินก็ตาม

บางทีคงเพราะชายหนุ่มเป็นคนแรกที่หล่อ่นลิ้มตาขึ้นมาพบ

แค่ได้มองตาเธอในวันนั้น... จากที่เราเจอกันแค่ครั้งเดียว

เปลี่ยนชีวิต... ที่เคยโดดเดี่ยวให้มีความหมาย

ไม่ว่าฉัน... และเธอ ต่างคน ต่างมา ต่างกันเท่าไร

คำว่ารักจะผูกใจเราไว้... ไม่ให้ไกลกัน

มักกะลีผลอาจไม่เข้าใจเนื้อหาของเพลงภาษามนุษย์ แต่รู้สึกได้ว่า
มันเป็นเพลงที่ไพเราะมาก ยิ่งได้นั่งฟังพร้อมกับมองหน้าแทนคุณไปด้วย
หล่อ่นก็ยิ่งรู้สึกว่ามันหวานหูเป็นพิเศษ

จากที่เคยเย็นชาก็หวั่นไหว จากเป็นคนอื่นไกลก็คุ้นเคย

สิ่งที่ฉัน... ไม่เข้าใจเลย เธอบอกกันให้รู้

เมื่อเพลงดำเนินมาเกือบถึงท่อนฮุค โทรศัพทที่มีมือถือของสุริยนต์ก็ตั้งขึ้น
เขาลุกออกไปรับสายหน้าบ้าน โดยที่ผลไม้สาวไม่ได้สนใจอะไรนัก แต่เมื่อ
แทนคุณเงยหน้ามองเพื่อนสนิท แล้วบังเอิญเหลือบมาสบตาหล่อ่น สาว

น้อยเจ้าของริมฝีปากอ้อมก็ยิ้มให้อย่างแสนหวาน

ฉันไม่เคยรัก ไม่เคยรู้...ว่าชีวิตมันดีเช่นไร
เมื่อได้มีบางคนข้างกาย เมื่อได้มีเธออยู่ข้างๆ กัน
ฉันมอบชีวิต...ต่อจากนี้ไปจนวันจันทร์
ทั้งหัวใจคือเธอเท่านั้น...⁴

ดวงตาที่แสนเปิดเผยความรู้สึกของเจ้าหล่อน เมื่อเปลอมองควบคู่
ไปพร้อมกับที่นลินร้องเพลงแล้ว แทนคุณก็อดรู้สึกไม่ได้ว่ามันช่างไปด้วย
กันได้ดีเสียจริง

บ้าชะมัด! หล่อนคงไม่ได้รู้สึกอะไรอย่างนั้นหรอกน่า

แทนคุณดำเนินตัวเองที่คิดเพื่อเจ้าไร้สาระ ถึงกระนั้นสายตาหวานๆ
ของมักกะลีผลที่มองมาอย่างไรเดียงสาก็ทำให้หูเขาแดงระเรื่อขึ้น ก่อนจะ
ต้องหลบตาหล่อนในที่สุด

มักกะลีผลไม่รู้ตัวเลยว่าดีมันหมดแก้วแล้วจนกระทั่งตอนนั้น
หล่อนมองแก้วเปล่าในมือหลังจากที่มัวแต่มองแทนคุณเพลิน ก่อนจะหัน
ไปวางแก้วลงบนโต๊ะ แล้วก็สะดุดตาแก้วของนลินเข้า

ด้วยความที่สงสัยเป็นทุนเดิมอยู่แล้วว่าคนอื่นดื่มอะไรกัน ผลไม้สาว
จึงถือโอกาสที่ไม่มีใครอยู่ที่โต๊ะ หยิบแก้วสามใบที่มีระดับความเข้มข้นของ
เหล้าต่างกันมาวางเรียง

ดวงตากลมโตพิศดูของเหลวสีอำพันในแก้วแต่ละใบด้วยความ
อยากรู้อยากลอง แล้วก็เลือกแก้วสีเข้มสุดของสุรียนต์มามองใกล้ๆ

สีสวยที่สุด ต้องอร่อยสุดแน่!

---

⁴ เพลง “จากนี้ไปจนวันจันทร์” ศิลปิน : แต่งโม ภัทรธิดา

คิดแล้วผลไม้สาวก็ยิ้มกริมขณะกระดกของเหลวสีอำพันเข้าปาก แต่แล้วก็ต้องเบิกตากว้างอย่างตกตะลึงตอนที่มันไหลลงคอ

มักกะลีผลหลับตาแน่นปี นึกอยากฟันส่วนที่เหลือในปากทิ้ง แต่จำต้องฝืนกลืนเพราะกลัวผู้ใหญ่หันมาตำหนิ

รสชาติขมบาดคอทำให้หญิงสาวกระแทกแก้วเหล้าลงบนโต๊ะรุนแรง อย่างยากจะควบคุม หล่อ้นหอบหายใจอັก ลูกพรอดขึ้นกะพริบตาถี่ๆ

แทนคุณขณะงักมือจากการเล่นกีตาร์ เมื่อหันไปเห็นผลไม้สาวสะบัด ศีรษะเล็กน้อย ใบหน้าแดงก่ำกว่าปกติ เขาก็ตกใจระคนงุนงงว่าหล่อ้นเป็นอะไร

กระทั่งความร้อนที่ไหลผ่านลำคอไปกระจุกรวมกันในท้องน้อย มักกะลีผลก็เริ่มพะอืดพะอมคล้ายจะอาเจียน หล่อ้นก้าวตูดุดูเบ้อออกจาก โต๊ะโดยไม่รู้เหมือนกันว่าตัวเองจะไปไหน

เพียงไม่กี่ก้าว ร่างงามในชุดกระโปรงสีเขียวยาวกับเทพิดนางไม้ ก็เริ่มเอียงกระทะเร่

“เฮ้ย!” แทนคุณรีบบางกีตาร์ลง หมายถึงวิ่งเข้าไปประคองร่างหญิงสาว แต่สายเกิน...

แผละ!

มักกะลีผลล้มหัวทิ่มลงไปเสียแล้ว...ชายหนุ่มยกมือขึ้นปิดหน้า ถอนหายใจระบายความกลัดกลุ้ม แล้วแผลอเอาพฤติกรรมแต่ละอย่างของ หล่อ้นมาตั้งเป็นสไลด์แกนอย่างอดไม่ได้

‘เม่างาย ไวไฟ ไสเบ๊ว’

เชื่อเถอะว่าหากเขาบังเอิญหลงเข้าไปในป่าหิมพานต์วันใดวันหนึ่ง สถานที่แรกที่เขาจะพยายามหลีกเลี่ยงให้ห่างที่สุดคือ ‘ต้นมักกะลีผล’

ณ ดินแดนที่ดวงจันทร์สวยสดส่องแสงอาบไล้ทั่วผืนป่าจวนดู คล้ายบุษราคัมระยับระยับตามต้นไม้ใหญ่ เทือกเขาสูงเรียงตัวสลบซับซ้อน ผลไม้มันนานาชนิดส่งกลิ่นหอมตลบอบอวลไปทั่วบริเวณ อากาศค่อนข้าง

เย็นในยามรัตติกาล ทว่าในรุกขวิมานบนยอดต้นไม้ใหญ่ทางบูรพทิศ
บรรยากาศกลับเต็มไปด้วยความอึดอัดราวกับประจุพลังที่พร้อมจะระเบิด
เต็มแก่

“มนุษย์หน้าไหนกล้ามาขโมยมักกะลีผลของข้า!” เสียงมรุษวาทดั่งขึ้น
ตามมาด้วยเสียงแจกันที่ถูกปิดหล่นแตกกระจาย

ร่างกลมป้อมของสัตว์ขนาดเล็กเท่ากำปั้น ซึ่งมีลำตัวส่วนหน้าเป็น
ข้างแต่มีหางเป็นปลาในสระทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัสประจำรุกขวิมานคนธรรพ์
สะดุ้งเฮือก ดวงตาเรียวยาวมองตรงไปยังหนุ่มรูปงามที่ยืนเกรียวกราดอยู่
บริเวณขอบสระ

ร่างสูงโปร่งนั้นสวมผ้าถุงและสนับเพลาสีขาว มีผ้าคาดเฉียงระบาศ⁵
สีเขียวเข้ม ส่วนช่วงบนมิได้สวมใส่สิ่งใดนอกจากสังวาลทองคำที่คาดผ่าน
แฝงอกขาวกระจ่าง รับกับพาดหู้ดและกำไลทองคำเปล่งประกาย

“ปราณ ข้าว่าท่านใจเย็นๆ ก่อนเถิด มักกะลีผลของท่านอาจเพียง
หลงอยู่ในป่าฝั่งที่เป็นอาณาเขตของพวกมนุษย์ก็เป็นได้”

เป็นที่รู้กันดีในหมู่ชาวหิมพานต์ว่า บริเวณน้ำตกอินทรนุศทางทิศ
ตะวันออกติดกับภูเขาสองตระหง่านมีประตูผ่านมิติไปยังโลกมนุษย์ ตอนนี
ปราณจึงแน่ใจว่ามีมักกะลีผลแสนงามที่เขาตกหลุมรักตั้งแต่เห็นนางแรก
แย้มออกจากดอก และเฝ้ารอเวลาให้นางเติบโตมายาวนานเพื่อเก็บกลับมา
เป็นภรรยา ได้ถูกมนุษย์ลักตัวไป

เป็นเพราะเจ้ากิณรตนั่นแน่แท้ๆ ที่มาต้องตาต้องใจมักกะลีผลนาง
เดียวกันกับเขา!

หลังจากที่ปราณเหาะขึ้นไปเก็บมักกะลีผลลงมาจากต้นได้สมดังใจ
หมาย กิณรจากยอดเขาจันทบรรพตก็บินตามมาย้อย่างจนเกิดการต่อสู้

---

⁵ เจียรระบาศ คือ ผ้าคาดเอวชนิดหนึ่ง มีชายห้อยลงที่หน้าขา

กลางอากาศ

ความที่ต้องอุ้มหญิงสาวซึ่งยังหลับใหลอยู่ในอ้อมแขน ทำให้เขาเสียเปรียบกินนรห่มมาก ท้ายสุดเมื่อไล่ล่ากันมาถึงบริเวณน้ำตกอินทรรณูศ ในช่วงเวลาที่ประตูผ่านมิติกำลังเปิด คนธรรพ์ห่มก็พลีชีพพล้ำท่ามกกะลีผล หลุดมือกระเด็นเข้าไปในอาณาเขตของพวกมนุษย์

เวลานั้นเขาได้ยินเสียงร้องอุทานของหญิงสาวที่กลิ้งไกลจนศีรษะไปกระทบกับต้นไทรยักษ์ ความตกใจและเป็นห่วงทำให้เขาหันไปมองตาม แต่เมื่อกินนรคิดฉวยโอกาสบินผ่านประตูมิติไปโฉบนางกลับสู่วิมานของตนบนยอดเขาจันทบรรพต คนธรรพ์ห่มก็ตามไปขัดขวางไม่ให้ข้ามไปง่ายๆ กระทั่งมันเจ็บหนักจากการต่อสู้และตัดสินใจบินหนีเอาตัวรอดปราณจึงได้ออกไปหาผลไม้สาวแสนงามใต้ต้นไทรใหญ่ในแดนมนุษย์ หมายถึงพากลับรูกขิมานของตนบนต้นไม้ แต่น่าเสียดาย...

เขาไปที่นั่นสายเกิน!

“เจ้า!” ปราณหันมาชี้สัตว์เลี้ยงตัวเท่ากำปั้นที่อาศัยอยู่ในสระเล็กๆ กลางพื้นห้องโถงของรูกขิมาน “เจ้าต้องไปตามหาหมักกะลีผลกลับมาให้ข้า!”

“หา!” ดวงตาเรียวยาวของเจ้าข้างน้อยหางปลาเบิกกว้าง “ชะ... ข้านะหรือจะไปตามนางได้”

“ข้าจะส่งเจ้าไปโลกมนุษย์”

“ตะ...แต่ว่า...ข้าเป็นเพียงคชวาริน มิใช่กฤษณวารีหรือวารีกฤษณ⁶ ข้าจะพานางกลับมาได้อย่างไร”

เป็นความจริงที่น่าอดสู่นัก แม้จะเป็นสัตว์ประสมจำพวกครึ่งข้าง

---

⁶ ทั้งกฤษณวารีและวารีกฤษณเป็นสัตว์ประสมระหว่างข้างกับปลา ต่างกันที่กฤษณวารีมีลำตัวส่วนหน้าเป็นข้าง คือมีเพียงสองขาหน้า ส่วนลำตัวช่วงหลังเป็นปลาทั้งหมด ขณะที่วารีกฤษณเป็นข้างทั้งตัว มีเพียงอวัยวะบางส่วนที่กลายมาจากปลา เช่น ครีบบนแผ่นหลัง ครีบเท้า ครีบหาง

ครึ่งปลาเหมือนกัน แต่หากเทียบกันแล้ว คชวารินมีขนาดเล็กเท่ากำปั้น มนุษย์ มีเพียงขาหน้าสองข้าง และชอบอาศัยอยู่ในน้ำมากกว่าบนบก ผิดกับกฤษณาและวารีกฤษณาที่เป็นสัตว์รูปร่างใหญ่โต ด้วยเหตุนี้วงของคชวารินจึงเล็กเพียงนิ้วก้อยมนุษย์ ไม่สามารถเกี่ยวกระหวัดมังกะลีผล แสงงามขึ้นขึ้นหลังกลับหิมวันตบรรพตได้อย่างแน่นอน

“เหนือสิ่งอื่นใด...หน้าตามังกะลีผลนางนี้เป็นเช่นไร ข้ายังไม่เคยได้พบเห็นนางเลยสักครั้ง” คชวารินระบายลมหายใจเล็กน้อย

“เหตุใดเจ้าจึงเขลาหนัก!” ปราณผรุสวาท “มังกะลีผลของข้ามีกลิ่นหอมกรุ่นเฉพาะกาย หานารีใดมาทานเทียบ หากเจ้าเข้าไปใกล้นาง กลิ่นหอมของนางจะทำให้เจ้ารู้เอง”

พูดเหมือนง่าย...คชวารินคิดในใจแล้วก็ต้องยกวงขึ้นก่ายหน้าผาก ไม่ใช่แค่รูปร่างหน้าตาของนางผลไม่ใหม่สดจากต้นเท่านั้นที่เขาไม่เคยเห็น โลกมนุษย์เป็นเช่นไรเขายังไม่เคยย่างกรายเข้าไปเหยียบ

แต่ดูเหมือนคนสรรพหิมจะไม่ได้สนใจท่าทางกอดกุ่มของสัตว์แสนรู้ที่ตนเลี้ยงไว้ เขาย่อกายลงจับคชวารินขึ้นจากสระ แล้วเหาะออกจากรุกขวิมานอันเป็นที่อยู่อาศัยของตน

“แปร่น!” คชวารินร้องลั่นเป็นเสียงข้าง ครีบและหางสะบัดรัว เมื่ออยู่ๆ ปราณพาสัตว์ครึ่งบกครึ่งน้ำอย่างเขาเหาะฝ่าอากาศมาด้วยความเร็วสูง “ทะ...ท่านจะพาข้าไปไหน ได้โปรดอย่าเหาะไว ลมตีเกล็ดข้าจะหลุดแล้ว”

เบื้องหน้าของคชวารินคือกลุ่มหมอกหนาทึบเหนือน้ำตกอินทรรณูศ เขามองอะไรไม่เห็นอีกเลยเมื่อปราณเหาะพาเข้ามาในกลุ่มหมอก สัมผัสได้แค่ว่ามีไอร้อนสลับเย็นมาปะทะผิวกาย เมื่อสภาพอากาศกลับสู่ปกติพร้อมกับที่หมอกหนาคลายตัวลง คชวารินก็ต้องเบิกตากว้างเมื่อพบว่าทัศนียภาพรอบกายดูแปลกตาไปจากเดิม

ขนาดของต้นไม้ทั่วผืนป่าเล็กลงอย่างเห็นได้ชัด ช่วงเวลากลางคืน

แปรเปลี่ยนเป็นเวลากลางวันอย่างไม่น่าเชื่อ อีกทั้งยังเป็นกลางวันที่แสน
ประหลาด เพราะท้องฟ้าที่เขาเห็นว่ากระจ่างใสจนดูเหมือนมีประกายเพชร
วิบวับอยู่ตลอดนั้นกลับไม่งดงามเช่นเดิม

เมื่อลองเหลียวกลับไปยั้งน้ำตกอินทรรนุศ คชวารินก็ต้องพิศวงเมื่อ
เห็นว่าผืนน้ำซึ่งเคยงามระยับเหมือนแก้วมรกตกลับกลายเป็นผืนน้ำใสจน
มองเห็นตะกอนขุ่นเขียวด้านล่าง สายน้ำที่ไหลลงมาตกกระทบกับผืนน้ำ
ก็เป็นเพียงละอองขาวขุ่น ไม่ส่องประกายแก้วแพรพรราวเช่นที่เคยเห็น
มองเดินๆ จากมุมสูงอาจมีลักษณะทางภูมิศาสตร์คล้ายคลึงกัน ทว่าความ
สวยงามนั้นเทียบไม่ได้

หรือว่าที่แห่งนี้จะเป็น...แดนมนุษย์

คชวารินหาคำตอบได้ไม่ทันไร คนธรรพ์หนุ่มก็เหาะลงมายังผืนป่า
เบื้องล่างซึ่งค่อนข้างรกทึบ แล้วโยนร่างเล็กเท่ากำปั้นนั้นออกจากมือ

“แปร่น!” คชวารินร้องอุทานเป็นเสียงข้างอีกครั้งตามสัญชาตญาณ
คิดว่าตัวเองต้องเจ็บตัวเป็นแน่แท้ แต่แล้วกลับต้องประหลาดใจเมื่อพบว่า
หางของตนกลายเป็นขา ยืนยึดทรงตัวกับพื้นดินเอาไว้ได้ ส่วนขาหน้าทั้งสอง
บัดนี้ค่อยๆ กลายเป็นแขน และมีนิ้วมือทั้งห้าแจกเช่นมนุษย์

ดวงตาเรียวเล็กก็มลงมองสภาพร่างเปล่าเปลือยของตัวเองแล้วก็
ประหลาดใจ

“นี่มัน...” คชวารินซึ่งกลายร่างเป็นชายหนุ่มรูปร่างงามเงหน้าถามผู้
เป็นนาย แล้วยกเท้าหน้าซึ่งบัดนี้กลายเป็นมือข้างหนึ่งขึ้นแตะจมูก

มันมิได้เป็นงวงยาวอีกต่อไป

“ข้ารู้ว่าเจ้าฝันอยากออกมาเที่ยวเล่นแดนมนุษย์สักครั้งในชีวิต
และนี่คือรางวัลของเจ้าระหว่างการตามหามักกะสีผลกลับมาให้ข้า แต่เจ้า
ควรรู้ไว้อย่างหนึ่งว่าการพาเจ้าออกมามันผิดกฎของหิมพานต์ และข้าจะ
ไม่ทำเช่นนั้นแน่หากข้าไม่มีความจำเป็นต้องไปเล่นดนตรีกับท่านสุมนต์ใน
งานสังสรรค์ของท้าวจตุรฐ⁷ และทวยเทพในเวลาอันใกล้นี้”

สุมันต์เป็นคนธรรพ์ชั้นสูงผู้มีวิมานอยู่บนสวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกา⁷ ดังนั้นในฐานะคนธรรพ์ชั้นกลางซึ่งเป็นบริวารของสุมันต์ ปรากฏจึงไม่สามารถขัดคำสั่งได้ยามถูกเรียกตัวให้ไปร่วมเล่นดนตรีบำเรอเทวดา

“หนึ่งเพลง...หากข้ากลับลงมาจากยอดเขาคุณธรรแล้วเจ้ายังพามักกะลีผลของข้ากลับมาที่นี่ไม่ได้ อย่าได้เผลอหน้ามาให้ข้าเห็นอีก”

“ฮา! เพลงเดียวเองหรือ” คชวารินในร่างชายหนุ่มตกใจ

“เพลงเดียวบนสวรรค์ยาวนานบนโลกมนุษย์ มิเช่นนั้นข้าต่อสู้กับเจ้ากินนรแค่ประเดี๋ยวเดียว มักกะลีผลของข้าคงไม่ถูกพวกมนุษย์ใจหยาบมาลักไปได้ง่าย ๆ”

เป็นการเปรียบเปรยที่คชวารินทำความเข้าใจได้ไม่ยากนัก สังเกตจากการที่ในหิมพานต์เป็นกลางคืนอยู่หมาดๆ แต่พอออกมาโลกมนุษย์ กลับกลายเป็นกลางวันไปเสียแล้ว

ไม่ยากคาดเดาเลยว่า เสี้ยววราตรีเดียวของหิมพานต์เท่ากับกี่วันกี่คืนในโลกมนุษย์

“เหนือสิ่งอื่นใดคือ ข้าไม่ต้องการเห็นมักกะลีผลของข้าบอบช้ำหรือแปดเปื้อนรอยวราศีของพวกมนุษย์ก่อนจะถึงมือข้า!” ปรากฏพูดเรื่องนี้แล้ว ก็อีตอัด หัวเสียวยิ่ง แต่คชวารินกลับขมวดคิ้วอย่างประหลาดใจ

“เหตุใดท่านจึงมั่นใจนักว่ามีมักกะลีผลของท่านไม่ได้เพียงหลงทางอยู่บริเวณนี้ แต่ถูกพวกมนุษย์ลักตัวไป”

---

⁷ ท้าวธรรฐ จอมภูตหรือจอมคนธรรพ์ เป็นหนึ่งในสี่ท้าวจตุโลกบาลซึ่งร่วมกันปกครองสวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกา มีหน้าที่ปกป้องรักษาโลกด้านบูรพทิศหรือทิศตะวันออก

⁸ จาตุมหาราชิกา เป็นชื่อสวรรค์ชั้นแรกในฉกามาพจรหรือสวรรค์หกชั้นตามความเชื่อในพุทธศาสนา ตั้งอยู่เหนือยอดเขาคุณธรร มีจอมเทพสี่องค์ผู้ปกป้องรักษาโลกทั้งสี่ทิศ หรือที่เรียกว่าท้าวจตุโลกบาล (อาจเรียกท้าวจตุโลกบาลหรือท้าวจาตุมหาราช) ร่วมกันปกครองสวรรค์ชั้นนี้เองคละทิศ

“ข้าหาคุณโดยรอบแล้วไม่เจอ” คนธรรพ์หนุ่มพยักพยับเปิดไปทางทิศ ตะวันออกของผืนป่าเมืองกาญจนบุรี “มุ่งไปทางนั้นเรื่อยๆ จะถึงอาณาเขต ที่พวกมนุษย์อยู่อาศัย เจ้าอาจเริ่มต้นหาทางจากที่นั่น”

คชวารินในร่างหนุ่มหล่อมีสีหน้าลำบากใจ แต่เมื่อปราณถอดแหวน ทองคำวงใหญ่โยนมาให้ เขาก็รับไว้อย่างรวดเร็ว

“ข้าคงไม่ต้องบอกว่าเจ้าจะแลกเปลี่ยนมันเป็นเงินตราได้ด้วยวิธี ใด” ว่าแล้วก็เพิ่งเหลือบตาลงเห็นความอูจูดของสัตว์แสนรู้ที่ตนเองเลี้ยงไว้ ปราณจึงเรียกผ้านุ่งผืนหนึ่งในรูกขวิมานมาโยนตามไปให้ “เพลานี้ข้าต้อง รีบไปพบท่านสุ่มันต์ก่อน หวังว่าเจ้าจะไม่ทำให้ข้าผิดหวัง”

ปราณหันหลังเดินไปเตรียมจะเหาะขึ้นฟ้า แต่พลงันนี้ก็บางอย่างขึ้น มาได้

“อ้อ! ข้าลืมบอกเรื่องสำคัญ” คนธรรพ์หนุ่มหันกลับมาตักเตือน สัตว์หิมพานต์ครึ่งบกครึ่งน้ำในร่างมนุษย์ที่กำลังลองผิดลองถูกกับการนุ่ง ใจงกระเบน “อยู่ในเมืองมนุษย์ ห้ามขาทั้งสองข้างของเจ้าโดนน้ำเป็นอัน ขาด หากไม่แล้วมนตราของข้าจะถูกทำลายลงทันที ถึงเพลานั้นเจ้าอาจ กลับมาที่นี้เองลำบาก และข้าอาจไปช่วยเหลือเจ้าไม่ทัน เพราะชาว หิมพานต์อย่างเราอยู่ในโลกมนุษย์นานไม่ได้ จิตหยาบของพวกเขาจะ ทำให้ร่างกายเราอ่อนแอลงเรื่อยๆ จนถึงแก่ความตาย”

“หา...”

“นั่นเป็นเหตุผลที่ข้าแน่ใจว่าจะไม่ทำให้เจ้าเที่ยวเล่นจนเพลิน” มุมปากของคนธรรพ์หนุ่มโค้งขึ้นอย่างเจ้าเล่ห์ ก่อนเจ้าตัวจะเหาะขึ้นฟ้า ไป ขณะที่คชวารินเริ่มหน้าซีดกับระยะเวลาซึ่งมีขีดจำกัดในโลกมนุษย์

แต่อย่างไรเสียเขาก็ปฏิเสธภารกิจนี้ไม่ได้ เนื่องจากเขาคงไม่มีชีวิต อยู่รอดมาจนถึงทุกวันนี้ หากเมื่อหลายสิบปีก่อนปราณไม่ช่วยเขาไว้จาก พวกเงือกสาวใจร้ายที่ใช้ความงามล่อหลอกเขามาโยนเล่นกับเพื่อนๆ กลางอากาศเหมือนโยนลูกแก้ว

ตอนนั้นคชวารินคิดว่าตัวเองต้องตายแน่แล้ว แต่เสียงพิณอันไพเราะที่ตั้งมาจากโขดหินริมทะเลอันใสสะอาดก็ดึงพวกนางเงือกให้ว่ายน้ำไปห้อมล้อมปราณราวต้องมนตร์สะกด สัตว์เล็กอย่างเขาได้เป็นอิสระเพราะเสน่ห์ของคนธรรพ์หนุ่มที่นางเงือกหลงใหล นับจากวันนั้นเขาจึงขอติดตามมารับใช้ปราณผู้มีพระคุณ

ดังนั้นจะไปยากสักแค่ไหนเกี่ยวกับการตามหามักกะลีผลกลับสู่อ้อมอกของปราณอีกครั้ง!

คชวารินกำแหวนทองคำของคนธรรพ์หนุ่มอย่างมุ่งมั่น แล้วมองไปยังทิศตะวันออกของผืนป่าเพื่อมุ่งหน้าไปสู่เขตที่มีมนุษย์อาศัยอยู่ แม้เขาจะไม่เคยเห็นหน้าต้ามักกะลีผลสดใหม่จากต้นนางนี้ แต่ในเมื่อเขายังจำกลิ่นหอมละมุนของมักกะลีผลเก่าก่อนที่ปราณเคยพามาเซยชิดในรุกขวิมานได้ ริมฝีปากของเขาก็ขยับยิ้มชอบใจกับความคิดบางอย่างที่ผุดพวยขึ้นในสมอง

เขาอาจจะเริ่มต้นหานางจากการพิสูจน์กลิ่นสาวงามให้ทั่วเมือง!